BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 44

CENA 250 DINARA

NINĐA

POBUNA U ĆELIJI SMRTI

Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US $, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

Derek Finegan

POBUNA U ĆELIJI SMRTI

SERIJA
Borilačke veštine

N I N Đ A

Naslov romana:
POBUNA U ĆELIJI SMRTI

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje M. Lošić

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektor:
Branka Ćojbašić

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

NINĐA BROJ 44 — JANUAR 1987. GOD. — Cena 250 din. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa: Litopapir — Čačak.

Derek Finegan

POBUNA U ĆELIJI SMRTI

Henri Mortensen sa uživanjem zabaci ruke pod glavu, opružajući noge pod pisaćim stolom od najboljeg mahagonija. Potpuno praznog, ukoliko se ne računaju telefon i dva ili tri čuda moderne elektronike koja su mu omogućavala da za delić sekunde uspostavi vezu ne samo sa mis Doris, koja sedi na drugoj strani vrata, već i sa bilo kim u Londonu, Timbuktuu ili negde u Ognjenoj Zemlji.

Ako je to potrebno, ali obično nije bilo. Njegove poslovne veze počinjale su i završavale se u krugu čiji prečnik nikada nije bio veći od pet do šest milja, računajući da mu je centar negde u središtu ovog istog pisaćeg stola.

Kao da su spojeni telepatskom vezom, iz zvučnika interfona u tom trenutku odjeknu glas mis Doris.

— Pet je sati, mister Mortensen. Da li ću vam kasnije biti potrebna?

Tanke Mortensenove usne razvukoše se u prezriv osmeh. Mala je ono povremeno zadržavanje u njegovoj kancelariji posle radnog vremena i brzo tucanje na kožnom divanu klub — garniture počela već da shvata kao neko svoje pravo.

— Danas ne, mis Doris — reče on i dalje se smešeći. Zgodna je, ali do đavola s njom. Danas, naročito. — Do viđenja...

— Do viđenja, mister Mortensen.

Ni traga razočaranja u glasu, hmm... Uostalom, tako va trena devojka sigurno se ne za dovoljava samo povremenom gimnastikom u šefovoj kancela riji...

Kroz odličnu zvučnu izolaciju kancelarije nije prodirao ni kakav šum, ali je on znao da četrnaest službenika, koliko se nalazi na platnom spisku rekla mne agencije »Mortensen i Bi gli«, već hitrim koracima žuri prema ogromnom liftu koji ste nje pod teretom službenika iz susednih prostorija ogromne po slovne zgrade čiji prozori gledaju tačno na čuvena Zlatna vrata San Franciska.

»Neka ih đavo nosi«, pomisli Mortensen, prilazeći bifeu u uglu prostorije. Ovo je bilo njegovo vreme, dok u čitavoj zgradi vlada ugodni mir; vre me kada je Henri Mortensen obavljao svoje prave poslove kojima je reklamna agencija bi la samo zgodna fasada.

Telefon na stolu uskoro će početi da zvóni i on će davati uputstva nevidljivim ljudima sa druge strane žice. Kratka i jasna uputstva, prilagođena onome što svaki od njih ume i može da učini... bez obzira na to što nikada neće videti njihova lica ili im čuti imena. po što se oni u telefonskim pozivima identifikuju samo šiframa urezanim u Mortensenovo pamćenje.

Telefon iznenada zazvoni i on se trže. Prokletstvo, bilo je još rano za pozive...

Spuštajući čašu na ivicu sto la, on podiže slušalicu.

— Da?

— Zdravo, Mortensene — re če neko veselo. Nepoznat muški glas. — Kako idu poslovi?

— Ko je to?

— Nije važno, Mortensene, stari druže, nije važno! — u glasu se osećala vedrina, kao da će čovek sa druge strane sva kog trenutka prasnuti u smeh. — Ne bi bilo loše da pripremiš neku vrstu izveštaja, znaš.

— Izveštaj? Do đavola, ko je to?

— Izveštaj o poslovanju, Mo rtensene. Koje količine robe prolaze kroz tvoje ruke, odakle dolaze, ko ih dalje raznosi. I nipošto nemoj zaboraviti ono najvažnije, Mortensene: ko ti je gazda!

— To je neka šala, zar ne? — izgovori Mortensen stežući usne u tanku okrutnu liniju. — Prijatelju, ma ko bio, trebalo bi da znaš da loše prolaze oni koji se šale sa Henrijem Mortensenom!

— Samo ti pripremi izveštaj, Henri — posavetova malo ozbi

ljnijim tonom nepoznati. — Mo ji prijatelji uskoro stižu po njega... biće jako, jako ljuti ako ne bude spreman. A još gori ako taj izveštaj slučajno kažem slučajno — ne bude kompletan!

Uz suvo krckanje u slušalici veza se prekide. Zaboravljajući da vrati slušalicu na mesto, Mortensen jednom rukom izvuče maramicu iz džepa da obriše znoj koji mu se iznenada pojavio na čelu.

Šta to, do đavola, znači?

Odmahnuvši glavom, on počе da bira telefonski broj koji nije postojao ni u jednom imeniku, niti je bilo gde ikada bio zapisan.

Signal iz slušalice i dalje je uporno tvrdio da je linija slobodna, ignorišući njegove pokušaje da dobije vezu. Sa psovkom na usnama, on gotovo besnim pokretima na tasteru otkuca broj portira u zgradi.

Ništa... signal je i dalje pokazivao samo slobodnu liniju.

— Kakva glupost! — promrmlja on vraćajući slušalicu na mesto. — Kakva prokleta glupost...

U trenutku kada je pružio ruku prema čaši na ivici stola, sva tri teleprintera duž bočnog zida proradiše istovremeno.

Istovremeno?

Prokletstvo, za sve one dane koliko stoje ovde svi zajedno nisu radili ni deset minuta!

Mašine takođe istovremeno zaćutaše. Mortensen prisili sebe da im priđe.

»Ne pokušavaj nikoga da pozoveš«, pisalo je na sve tri papirne trake. »Neće ti uspeti, Mortensene«.

Stisnutih usana, sav mokar od znoja, Mortensen je nekoliko trenutaka buljio u tekst pred sobom, ali mu je mozak ubrzano radio.

Njegov posao bio je da sledeća dva sata provede u ovoj kancelariji i odgovara na telefonske pozive. Nikada se još nije dogodilo da izađe. Ni na tren utak.

Ali sada...

Ako treba, provaliće u neku od susednih kancelarija kako bi se poslužio telefonom. U najgorem slučaju na to će utrošiti pet minuta. Prokletstvo, za to vreme valjda neće...

Teleprinteri još jednom proradiše u skladnom triju i on se trže, kao da mu je kraj uha odjeknuo pucanj.

»Nemoj ni razmišljati da nekud odeš, Mortensene!«, pisalo je. To je bilo sve.

Mortensen još jednom gadno opsova i iz sve snage lupi pesnicom po plastičnom poklop-

cu najbliže mašine. Okrenuo se u mestu i gotovo otrčao do vrata, opipavajući rukom pištolj u desnom džepu svog sakoa.

Brava tiho popusti, kao i uvek, i on se nađe u uskom predsoblju, carstvu mis Doris. U besprekornom redu, kao i uvek, sem...

Sem što na njenom stolu nije bilo prokletog telefona!

Mortensen izgubi gotovo pun minut besciljno se osvrćući po maloj prostoriji, kao da očekuje da će se telefon ponovo pojaviti na svom uobičajenom mestu.

U dva koraka stvorio se pored teških vrata kroz koja se izlazilo u široki hodnik. Ruka vlažna od znoja pade na okrugluk vaku i...

Vrata su bila zaključana!

A ključ, njegov sopstveni ključ, izvučen drhtavom rukom iz džepa, nije mogao čak ni da uđe u uski otvor ključaonice!

Na trenutak Mortensena uhvati panika divlje zveri uhvaćene u stupicu. Iskeženih zuba, on se nekoliko puta okrete oko sebe, ne prepoznajući više stvari i zidove u raskošno uređenim prostorijama agencije.

Prozor... požarne stepenice!

Pištolj mu je sada bio u ruci, igračka kratke cevi sa sedefnom drškom, ali igračka koja je sigurno ubijala na rastojanju od deset-petnaest jardi. Cvileći od neobjašnjivog straha, on pruži ruku prema bravi prozora koji nikada još nije otvorio.

Na staklu blesnu plamen. Pred njegovim zapanjenim očima plameni jezici oblikovali su slova, zatim jednu jedinu kratku reč.

NATRAG!

Natrag, to se poklapalo sa pokretom koji je njegovim ukočenim nogama diktirao strah. Otvorenih usta, on se izmicao, dižući oružje kao da očekuje da će plamen progristi staklo i ustremiti se na njega.

Iznenada, potpuna tama, ne računajući sablasnu svetlost plamena na prozoru, jasno vidljivu na tamnoj pozadini neba na kojem je sunce pre nekoliko trenutaka zašlo.

Urlajući od straha, Mortensen stiže do polovine predvorja pre nego što mu na um pade da ne može izaći na vrata. Okrenuo se i oprezno krenuo natrag, svestan da su požarne stepenice ipak njegova jedina šansa.

Na staklu, slova su lagano dogorevala, ostavljajući čitljiv trag od čađi. Mortensen levom rukom otvori prozor, užasava-

jući se škripe njegovog mehanizma.

Vazduh sa zadahom smoga is puni mu zadihana pluća. Oba zrevši se oko sebe, bez potrebe, on prekorači prozor, oprezno opipavajući nogom metalnu platformu požarnih stepenica pod njim.

I ostade tako raskoračen, sa jednom nogom napolju i drugom unutra, sa razrogačenim očima i pištoljem zaboravljenim u ruci.

Na stepenicama, desetak stopa od njega, stajalo je priviđenje. Njegov od straha smućeni mozak u tom trenutku nije nalazio drukčije ime za krupnu priliku odevenu u crno od glave do pete. Blesak očiju iz dva uska proreza na crnoj kapuljači činilo mu se sjajnijim od uličnih svetiljki koje su se palile duboko pod njegovim nogama.

— Natrag! — dopre do njega tih glas, prigušen gustom tkaninom kapuljače. — Vrati se unutra, Mortensene!

Kao u transu, Mortensen povuče nogu i telo unazad. Odstupao je lagano, korak po korak, ne usuđujući se da skine pogled sa kvadratnog otvora kroz koji će svakog trenutka ući ta užasna spodoba u crnom i...

Stežući zube, Mortensen podiže pištolj. Neka dođe onda, do đavola. Videćemo da li komad vrelog olova može da...

Jednim lakim skokom visoka prilika stovari se u Mortensenovoj kancelariji. Približavala se bešumno, kao da lebdi nekoliko palaca nad mekim tepihom.

Sada, reče neki glas duboko u Mortensenovoj podsvesti. Sada moraš pritisnuti obarač i...

Pucanj je odjeknuo istovremeno sa glasnim, prodornim krikom Mortensenovog gneva. Instinktivno je zatvorio oči, uža savajući se prizora koji je sada morao uslediti: pada krupne prilike u crnom, njenog bola, krvi koja će poteći iz rane na trbuhu ili grudima...

Delić sekunde kasnije otvorio je oči i vrisnuo.

Lice pod crnom kapuljačom bilo je na samo stopu od njegovog. U očima koje su ga motrile bleštao je pakleni plamen.

— Promašio si, Mortensene — dopre glas ispod maske. — Loše gađaš!

Noge su odbijale da posluša ju zapovest mozga i odmaknu njegovo telo od pretećeg lika.

— Ko... ko si ti? — zajeca Mortensen.

U glasu prigušenom maskom osećali su se metalni tonovi ka

da je čovek u crnom progovorio.

— Ja? Ja sam... ninđa!

*
* *

Gomila okupljena na trotoaru nije bila naročito velika; ne što zbog policajaca koji su ra doznalcima pokazivali kako je najbolje da produže, nešto i zbog toga što u ovo doba dana u poslovnoj četvrti i nije bilo naročito mnogo pešaka.

Najzad, ni oni koji bi ipak zastali ne bi se zadržavali pre dugo. Leš čoveka koji je padao desetak spratova do tvrdog asfalta nije naročito privlačan za pogled...

Vrteći glavom, Tabasko Pit dobaci pogled devojci skupljenoj kao mačka na zadnjem se dištu kola parkiranih stotinak jardi dalje.

— Cigaretu, Sumiko?

— Hvala ne, Pite.

On je nekoliko trenutaka proučavao njeno sitno, ljupko lice pod slapom crne kose, nastojeći da na raznobojnoj svetlosti, koja je prodirala kroz prozor kola, razabere šta znači izraz u malo kosim očima devojke. Nije uspeo; ne samo zb og slabe svetlosti.

Zamišljeno odbijajući dimove, on nape svoje snažne miši će pod tankom majicom. Čovek je zaista čudno biće. Mese cima su on i Sumiko ubeđivali Leslija kako je čitavoj ekipi potreban odmor, sve dok nisu u tome uspeli.

A onda su se prvim avionom vratili u San Francisko već po sle tri dana lenstvovanja i izle žavanja na suncu Akapulka, a on, evo, jedva čeka da ponovo stupi u akciju.

— Ne — uzdahnu — džet — set nije za nas, draga moja...

— Džet — set?

On zatrese dugom kosom ko ja mu je nemirno padala po uvek suncem opaljenom čelu. Grubo i na prvi pogled ružno lice Tabasko Pita posedovalo je onu vrstu neupadljivog šarma kojem je teško odupreti se. Nje gov smeh instinktivno izazva i osmeh na licu devojke.

— Da, džet — set. Smrtno sam se dosađivao dole u Akapulku, mala. Čovek bi pomislio da se u tako poznatom letovali štu može dobiti i australijsko pivo, kad tamo...

— Ipak, izlet u Akapulko nam je dobrodošao — devojka ispravi noge, pokazujući sitno i naizgled krhko telo, ali telo koje je imalo sve što treba da

ima telo savršeno lepe žene. I još nešto preko toga. — Sreli smo momka koji nam je izbrb ljao priču o Mortensenu i nje govom malom poslu sa dro gom...

— Da. I Lesli je kao lovački pas odmah krenuo tim tragom. Posledica: jedan vrlo mrtav Mortensen tamo na trotoaru i jedna vrlo živa gužva koju već osećam u vazduhu. Uostalom, tako mi i treba: niko pametan više se i ne druži sa ninđama!

— Njemu nije lako, Pite...

— Do đavola, a kome je lako? Tebi? Koliko si puta sedela znajući da se negde u blizini on bori na život i smrt, protiv pet, šest, deset profesionalnih ubica? A ja? Znam da sam dobar, i to đavolski dobar kada se radi o borenju... ali gužve u koje upadam poku šavajući da sledim Leslija pre ili kasnije dovešće me u situaciju iz koje me ni snaga ni ve ština neće izvući...

— Znam, Pite — odvrati ona tiho. — Kad posmatraš nin đu u borbi, ono što čini izgleda lako, gotovo kao igra. Niko i ne sanja koliko je godina rada i vežbanja uloženo u to.

— Znam... i mislim da nije čudno što se veština ninđucua razvila upravo u Japanu. Da bi se tako nešto stvorilo potre bna je prava japanska strpljivost i istrajnost, do đavola! Na jzad, Lesli je jedini čovek sa Zapada kome je uspelo da postane ninđa, a i to nešto govori, zar ne?

— Da... Pite, on dolazi.

— Video sam. Naučio sam i ja poneki trik, a?

— Jesi, Pite. Neprestana opa snost izoštrava čula. To je jedina od tajni uspeha ninđi. I ti i ja naučili smo da delujemo koristeći uvek potpuno ono što posedujemo...

Visok, vitak čovek elastičnog koraka naže se da na zadnje sedište baci torbu od grubog platna, mnogo dužu nego širu. U njegovim tamnoplavim očima zaiskri osmeh.

— Bilo vam je dosadno da čekate? — reče, smeštajući se na prednje sedište pored Pita. — Žao mi je... morao sam da pretražim Mortensenovu ka ncelariju.

— Ništa? — upita Pit pokre ćući sa mesta neupadljivi crni »bjuik«.

— Ništa. Kako smo i pretpo stavljali, Mortensen je čitav po sao vodio bez ijednog parčeta hartije kod sebe. Ako se ne ra čunaju čekovi koji redovno sti žu na njegove račune u banci.

— Uspeo si da od njega ne što izvučeš?

— Ne mnogo, ali više nisam ni očekivao. Bez obzira šta on mislio o tome, Mortensen je ipak bio samo jedna od sitnijih karika u lancu trgovine drogom. Jedan trelefonski broj i dvanaest šifrovanih imena, to je sve što sam uspeo da doznam od pokojnog Mortensena.

— Uzalud, znači, svi oni trikovi sa telefonima i plamtećim slovima — progunđa Tabasko Pit. — Samo smo gubili vreme, do đavola!

— Nismo. Mortensen je bio potpuno van sebe kada sam ga ščepao. Izbrbljao je sve što sam želeo da čujem za svega tridesetak sekundi. I to nešto znači, zar ne?

— Kakav je to telefonski broj? — upita devojka sa zadnjeg sedišta. — Neko koga poznajemo?

— Ne. Samo broj i šifrovano ime. Lori.

— Žensko ime?

— Da. Mortensen je rekao da mu žena po imenu Lori prenosi sve instrukcije i da je to njegova veza sa pravim gazdama.

— Lori! — ponovi Tabasko Pit kao da u ustima ispituje ukus tog imena. — Hmm... zvuči privlačno. S malo sreće, biće zgodna, šta misliš, Les? Do zvolićeš da najpre ja pokušam da izvučem nešto iz nje?

— Ako budem mogao — osmehnu se ninđa. — Kuda nas to vodiš, Pite?

— Kući, do đavola! Tebi se još ne ide?

— Nije stvar u tome. Dogovorili smo se da menjamo boravište čim započnemo novi posao, je li tako?

— Jeste... Mislio sam samo da je još rano za to, prokletstvo! Ti momci i ne sanjaju da smo im na tragu, verovatno ni su još ni otkrili da je Mortensen mrtav!

— Svejedno. Bićemo oprezniji nego do sada. Ne želiš valjda, da nas nateraju da napustimo i ovu kuću kao onu pre nje?

Vrteći glavom, Pit prigušeno opsova. Sa gorčinom se sećao bande koja ih je primorala da se sklone iz male privlačne vile na samoj obali okeana, idealnog skloništa za troje ljudi koji su se posvetili borbi protiv organizovanog zločina na Zapadnoj obali. Ninđa je bio u pravu, naravno, jer im je to bila dobra lekcija. Ubuduće, držaće se daleko od svog pravog stana sve dok postoji i najmanja opasnost da bi ga neko, sledeći ih, mogao pronaći.

— Dobro, kuda onda idemo?

— Motel »Gold Raš« u Ouklendu.

— Ouklend?

— Aha. Telefon čiji mi je broj Mortensen dao nalazi se na drugoj strani Zaliva, Pite. Ako već tamo moramo da istražujemo, onda je bolje da budemo u blizini.

— Ima jedan problem — umeša se devojka.

— Znam. Tvoj kompjuter — osmehnu se ninđa. — Ti i ja vratićemo se pošto se smestimo u motel. I meni je potrebno nekoliko sitnica iz stana. Koliko će ti vremena trebati?

— Ne mnogo — devojka zabaci kosu sa lica. — Nije teško doći do adrese ako je poznat telefonski broj. Telefonska kompanija nema razloga da posebno dobro štiti te podatke u svom glavnom kompjuteru.

— Vrlo dobro. To znači da ćemo ujutru moći da pođemo u posetu tajanstvenoj madam Lori...

— Samo ne prerano — iscери se Tabasko. — Žene te vrste ujutru dugo spavaju, Les... ne bi bilo lepo da je izvučemo iz tople postelje, i počnemo sa neugodnim pitanjima pre nego što otvori svoje lepe očice!

— Uveren si, dakle, da je Lori lepotica? — nasmeja se ninđa. — A šta ako naletimo na neku matoru vešticu, Pite? I tada ćeš zahtevati da je ti ispituješ?

— Važi li opklada? Dajem pet stotina dolara!

— Važi, do đavola! Iako sada i ja počinjem da se bojim da ću je izgubiti. Nešto u Mortensenovim očima, dok je govorio o njoj, reklo mi je da ona ima privlačan glas.

— To ne mora ništa da znači — umeša se devojka. — Ima mnogo starih žena koje su sačuvale prijatan, čak uzbudljiv glas. Ja, međutim...

Oba muškarca prsnuše u glasan smeh, kome se i ona trenutak kasnije pridruži. Zabrinuta za ishod nove akcije, koja je svakako donosila i nove opasnosti, devojka je bila uverena da oni ozbiljno raspravljaju o izgledu nepoznate Lori. Poko zna koji put zaboravila je na naviku muškaraca da razmišljanja o budućnosti potisnu u pozadinu lakim razgovorom o nečem potpuno nevažnom...

— U redu, u redu — reče ona kada se smeh stišao. — Ako ne budete dobri i fino mi se ne izvinite, ja ću reći mom kompjuteru da vam nađe adresu najmatorije i najružnije vештice u San Francisku, uz jedan dodatni uslov...

— Koji? — zalete se Pit.

— Da uz to bude i nimfomanka! — odvrati devojka spremno.

Ovoga puta bio je na nju red da se nasmeje Pitovom zapanjenom licu...

*
* *

Žena čije je lice ninđa pažljivo razgledao mogla je biti nimfomanka, ali svakako nije bila ni stara, ni ružna. Naprotiv...

Čak i unakaženo onim čemu je bila izložena pre nego što je umrla, njeno lice ostalo je lepo. Kao i telo, nežno bele kože, sada isparane dugim, veštim potezima oštrog sečiva.

Pit s naporom proguta pljuvačku. Prizor je bio užasan, čak i za čoveka otvrdlog u svim opasnostima. Mala vila u pred građu, okružena zelenilom odmah mu se dopala.

Ko bi sanjao da će u njenoj spavaćoj sobi naići na... na...

— Ovo je delo ludaka, Les! — reče s naporom. — Opasnog ludaka! Pogledaj ovo...

Nepomičnog lica Lesli je prelazio pogledom po prostoriji, upijajući u sebe svaki detalj koji bi mu pokazao nešto od atmosfere koja je vladala u njoj pre nego što je stigao ludak — mogao je to biti samo ludak — sa velikim nožem u ruci.

— Ona nije bila sama, Pite — reče. — Pogledaj da li se tu negde nalazi još jedno telo.

Pitov pogled odluta do vrata kupatila. Prišao im je i tiho ih otvorio, kao da se plašio da ne uznemiri nekoga unutra.

Telo muškarca srednjih godina, mlitave bele kože i opuštenih mišića, visilo je okačeno je dnom nogom o cev tuša. Dugim, preciznim rezom neko mu je otvorio trbuh, tako da je klupko creva lagano iscurilo iz svog mesta u utrobi i razlilo se po dnu kade, u lokvi krvi koja je istekla iz presečenih vratnih arterija.

Gornji deo glave sa iznenađujuće urednom prosedom kosom štrčao je iz WC šolje. Mrtve oči, široko otvorene, gledale su pravo u Pita.

Njegovo lice reklo je sve ninđi kada se nesigurnim korakom vratio u spavaću sobu, zatvarajući vrata za sobom.

— Mrtav je?

— Aha...

— Gadno?

— Gadno — uzdahnu Pit gurajući drhtavom rukom cigare tu u usta. — Odsekao mu je glavu i otvorio utrobu... Les,

koji je čovek sposoban za takvo nešto, boga mu?

Lice ninđe i dalje je bilo ne pokretno.

— Ja, na primer — reče. — Pod uslovima da je to neopho dno...

— Ali, ovo...

— Možda je neko pomislio da su dve takve smrti zaista neophodne, Pite. Da bi se zaplašili ljudi koje je Mortensen uputio na trag bande...

— Ipak, ubica je prema mu škarcu imao više obzira — pro mumla Pit. — On je bar umro brzo, dok žena...

Ninđa klimnu glavom, posmatrajući tragove opekotina od cigarete po čistoj beloj koži dojki i trbuha. Žena je umrla u užasnim mukama, dok je ubica hladnokrvno, veštinom do brog anatoma, nanosio jednu po jednu povredu, verovatno se naslađujući kricima nemoćne žrtve.

— Šta sada? — upita Pit tiho. — Idemo?

— Ne. Ubica je morao ostaviti neki trag. On nam je sada jedina preostala veza sa bandom. Ako njemu ne uđemo u trag, možemo mirno odustati od čitavog posla.

— U redu — sleže Tabasko ramenima. — Ako već drukčije ne ide...

— Ti ne. Otići ćeš po Sumiko.

— Šta?!

— Žao mi je, Pite. Biće to ve liko iskušenje za nju, ali mi je pomoć neophodna. Moramo pre gledati mikroskopom sve prosto rije, to je jedini način.

— Ali ovo je učinio neki lu dak, do đavola! Sam si govorio da je najteže uhvatiti upravo manijake te vrste, jer oni mesecima i godinama miruju i ži ve potpuno normalnim životom, da bi onda iznenada popu stili svojoj opsesiji i prolili ne čiju krv!

— Tako je. Samo što ovaj manijak nije slučajno došao upravo ovamo, Pite. Neko ga je suočio sa situacijom za koju je znao da će ga naterati da ubija i gurnuo mu oružje u ruku. Život tog nesrećnika ne znači mi ništa, ali bih dao sve na svetu da se dočepam onoga koji ga je doveo oyamo!

— U redu — uzdahnu Pit. — Idem po malu... iako mi se čitava ova prokleta stvar nima lo ne dopada!

Pet sati kasnije njih troje konačno je napustilo kuću smr ti, progonjeni mirisom krvi ko ji se, činilo im se, širio po čitavoj okolini. Bilo je to uobra ženje, svakako, i ovaj deo Ouklenda živeo je svojim uobiča-

jenim tihim životom koji će do lazak policije i ambulantnih kola samo na trenutak poreme titi.

— Dakle? — upita Pit kada su u svom »bjuiku« odmakli već više od jedne milje.

— Kako smo i pretpostavlja li — reče tiho devojka. — Ludak...

— To sam znao čim sam video onaj prizor — progunđa Tabasko. — Da li ste otkrili još nešto?

— Prilično — reče ninđa. — Ubica je krupan i veoma snažan, sa retkom plavom kosom. Ako ga brzo pronađemo, otkrićemo negde na njegovim rukama i ogrebotine; Lori se grčevito borila pre nego što je savladao i vezao.

— To je sve?

— Ne. On nije bio sam. U tepihu smo našli otiske nogu drugog čoveka. Dugo je stajao na istom mestu i pušio, to pokazuju tragovi pepela. Imam utisak da je čak uživao u ono me što se zbivalo pred njegovim očima.

— Kučkin sin! — procedi Pit kroz stisnute zube.

— Kučkin sin sa dobrim živcima — ledeno se osmehnu ninđa. — Potreban je zaista izuzetan čovek da bi mogao mirno da prati onakav prizor. Kada je sve bilo gotovo, on je umirio našeg manijaka anestetičkim pištoljem, jednim od onih koji se koriste za krupne životinje u zoološkim vrtovima.

— I još negde — dodade Sumiko. — U ludnicama...

— Odlično. Pretražićemo sve ludnice i naći našeg čoveka! — suvo se nasmeja Tabasko Pit. — Jedina nevolja je u tome što je ova prokleta zemlja puna ludaka. I što će nam biti potrebne godine da pretražimo sva mesta gde ludake drže iza rešetaka!

— Možda i ne, Pite.

— Misliš? U svakom slučaju, mora da postoji i neki drugi način da ih pohvatamo. Do đa vola, droga se stalno pojavlju je na ulicama; Mortensenova smrt omešće bandu samo na dan ili dva. Uskoro će se poja viti neki novi Mortensen koga ćemo ščepati i istresti iz njega istinu o gazdama!

— Ni on neće znati mnogo više — reče Sumiko. — Banda sa kojom imamo posla veoma je oprezna, Pite, kao što si video. Čim se pojavila i najmanja mogućnost da Lori može biti otkrivena, ona je nemilosr dno likvidirana. A ovaj način nije odabran nimalo slučajno...

— Pit je u pravu kad kaže da je Kalifornija puna ludaka, ali mislim da našeg čoveka ne će biti teško naći — zamišljeno reče ninđa nekoliko trenutaka kasnije. — Sumiko me je maločas podsetila; postoji mesto na kojem drže posebno opasne duševne bolesnike. Naš čovek mogao bi biti njihov pitomac...

— Arčerz Veli! — lipu Pit šakom po volanu. — Pa, nara vno! Idemo li tamo?

— Samo ja — osmehnu se ninđa. — I to odmah. Pogrešio sam kada sam bandi ostavio su više vremena da reaguje na Mortensenov nestanak. Ovoga puta moram raditi mnogo brže.

— Zašto ne povedeš i mene, Les?

— Ne. Pre svega, nas dvoji ca u paru delujemo suviše opa sno, što bi ih moglo navesti na nepromišljene postupke. Jedan čovek retko kada zadaje strah. Misleći da su nadmoćni, biće neopreznji nego što bi inače bili, Pite. Žao mi je...

— A tek meni! — progunđa Tabasko, već pomiren sa sudbi nom. — Hoćeš li da te odveze mo do tamo?

— Ne. Voziću sam. Vas dvo je izađite na prvoj taksi-stanici i odvezite se do redakcije »Sa na«. Džoni Norden daće vam sve podatke o Arčerz Veliju, upravniku ustanove, broju duše vnih bolesnika i broju ljudi iz obezbeđenja. Javiću se telefonom u »San«, Sumiko, da bih pokupio te podatke. U redu?

— U redu — klimnu devojka glavom. — Bićeš oprezan, zar ne? Taj manijak...

— Taj manijak — osmehnu se ninđa — niti bilo koji drugi manijak nema nikakvih izgleda protiv mene, devojčice. Nemaš razloga za strah. Evo, ovde ćemo se rastati, prijatelji moji. Čujemo se uskoro telefonom, nije mi potrebno više od sata vožnje do Arčerz Velija...

Tačno četrdeset minuta kasnije Lesli zaustavi »bjuik« po red jarkocrvene telefonske govornice smeštene pored puta koji će ga, ako njim produži još nekoliko milja, odvesti do mesta zvanog Arčerz Veli, jednog od onih ljupkih malih na selja kojima je načičkana dolina Sakramenta.

Džonija Nordena, šefa arhive jednog od velikih listova u San Francisku, čoveka fantastične memorije, nije bilo teško dobiti. On i Lesli sarađivali su već godinama, a da Norden za sve to vreme nijednom nije postavio pitanje ko je zaista taj Lesli Eldridž i čime se on bavi. Bilo je puno razloga za

takvo pitanje, jer podaci koje je ninđa tražio retko kada su spadali u grupu svakodnevnih informacija...

— Da, ja sam — reče uzvra ćajući na srdačni Nordenov po zdrav. — Moji prijatelji su ti rekli da ću zvati?

— I ne samo to — dopre ve seli glas sa druge strane. — Iscedili su iz mene sve moguće podatke o Arčerz Veliju, od dana kada je tamo sagrađena prva kuća do danas.

— I?

— Čudno mesto, Eldridž.

— Zaista? Po čemu?

— Upravo pred sobom imam fotokopije njihovih godišnjih izveštaja. Te hartije ustanove slične ovoj obavezno dostavlja ju socijalnom osiguranju, znaš. Jedna od onih knjižurina iz mo je arhive za koju sam mislio da je nikada neću otvoriti...

— Verujem ti. Zapazio si ne što neobično? .

— Zar ti nisam rekao? Govo ri li ti nešto podatak da je u poslednje tri godine nasilnom smrću umrlo tačno četrnaest štićenika Arčerz Velija?

— Možda. Produži, Džoni...

— Svih četrnaest spadali su u grupu opasnih duševnih bolesnika, sklonih nasilju. Kao što valjda znaš, Arčerz Veli građen je upravo za tu vrstu ludaka. Istraga, međutim, nije pokazala ništa noročito i gospo din Longvej se uvek izvlačio čistih ruku.

—Longvej je upravnik?

— Aha, imam ovde i njegovu sliku. Neprijatan tip: visoko čelo, oči mrtve ribe iza debelih nočara, retka bradica. Svideće ti se, ako imaš nameru da ga posetiš.

— Imam, Džoni. Koliko ljudi radi za Longveja?

— Četrdeset dvojica. Ni pre malo, ni premnogo kada se radi o čuvanju stotinu podeset opasnih ludaka. Longvej stalno traži više para, ali birokrati ja ne odgovara na njegove va paje.

— Baš mi je žao! — sarkasti čno reče ninđa. — Hvala ti, Džoni... i ovoga puta si mi mnogo pomogao!

— Nema na čemu! — uzdah nu Norden. — Ti znaš da se ne mogu odupreti dubokim crnim očima tvoje devojke i zato je uvek i šalješ kod mene, propalice. Mnogo sreće, Les...

— Hvala, Džoni. Vidimo se...

Vrativši slušalicu telefona na mesto, ninđa ostade nekoliko tr enutaka na istom mestu, zanet u misli.

Tajanstveni prodavci smrti, ljudi koji su zarađivali basnoslovne sume prodajući drogu

po ulicama San Franciska i dru gih gradova Zapadne obale, ni su bili prvi koji su došli na ide ju da koriste poremećene um-om za svoje ciljeve.

Niko do sada, međutim, nije to radio u takvim razmerama i tako organizovano...

Četrnaest potencijalnih ubica umrlo je u instituciji doktora Longveja u poslednje tri godi-ne. Četrnaest.

Da li je svaki od njih, pre nego što je ubijen, obavio po-neku uslugu za sindikat zloči-na? Uslugu sličnu onoj čije je posledice video u vili ubijene žene?

Ako je tako zaista bilo — a instinkt ninđe govorio mu je da jeste — onda je doktor Lo-ngvej svakako morao znati za to...

*
* *

Legitimacija policijskog nare dnika, jedan od mnogobrojnih lažnih dokumenata koje je obi čno ninđa imao uz sebe, nije ostavila naročiti utisak na ču-vare Arčerz Velija. Jedan od njih govorio je nešto u telefo-nsku slušalicu, ne skidajući po gled sa Leslija koji je mirno sedeo u kolima. Drugi čuvar, sa velikim pištoljem u futroli, nervozno je obilazio oko kola, bacajući poglede svom kolegi, kao da od njega očekuje signal za akciju.

— U redu je — reče prvi čuvar kroz prozor svoje kućice. — Doktor Longvej će vas primiti, naredniče. Tod, otvori kapiju!

Mahnuvši rukom nervoznom čuvaru kraj kapije, ninđa po-tera kola glatkom asfaltnom sta zom oivičenom urednom živom ogradom, tako visokom i gus-tom da se iznad nje nije moglo videti ništa. Uprkos zelenilu, ta ograda je, zajedno sa viso-kim zidom od cigala i teškom kapijom na ulazu, ostavljala tu žan i mračan utisak, jasno oda jući da se nalazi na mestu ko-je prosečni ljudi najradije iz-begavaju.

Po navici, ninđa je motrio na svaki detalj oko sebe, upo-zoren onim specijalnim čulom ljudi naviklih na opasnost. Ni-nđe imaju i posebno ime za to: haragei...

Gusto grmlje ipak nije spre čilo njegov izvežbani pogled da otkirje obrise čoveka sa oruž-jem u rukama, tridesetak sto-pa dalje, na levoj strani staze. Telo ninđe bilo je spremno na trenutnu reakciju, ali intenzi-

tet kojim je haragei upozoravao ostajao je nepormenjen.

Neposredna opasnost, dakle, nije pretila, ali to se može svakog trenutka promeniti...

Park oko glavne zgrade Arčerz Velija bio je ogroman. Tek pola milje dalje nad gustim krošnjama drveća ninđi se ukaza tamni krov građevine, nalik krovu nekog srednjevekovnog dvorca. Utisak starine bio je još upečatljiviji izbliza. Mračni zidovi sa uskim prorezima prozora mogli su, kamen po kamen, biti preneti iz Engleske ili Škotske, zajedno sa duhovima koji su progonili generacije stanara.

Izašavši iz kola, Lesli baci pogled na nizove prozora sa rešetkama. Čak i sada, obasjani toplim kalifornijskim suncem, zidovi građevine bili su mračni i hladni, nimalo nalik mestu na kojem poremećeni um može potražiti svoju šansu za izlečenje.

Veliki hol, odmah iza ulaza, međutim, odisao je poslovnom udobnošću dvadesetog veka. Kao i visoka, vitka devojka smeđe kose koja ga je čekala sa hrpom hartija u rukama.

— Narednik Kovalski? — reče ona prijatnim glasom, odmeravajući ga od glave do pete. — Doktor Longvej je zamolio da vas odvedem do njegove kancelarije. Izvolite, uz stepenice...

Ni dugi hodnik na spratu u kojem se našao nije podsećao na srednji vek. Ili možda jeste, ali samo zbog prepreke na drugom kraju hodnika, gde se kroz nemarno odgurnutu skupu zavesu nazirala hladna i čvrsta čelična rešetka.

Zakucavši na jedna sasvim obična vrata, devojka se ukloni da ga propusti ispred sebe.

— Izvolite — reče. — Doktor Longvej vas očekuje...

Doktor Longvej je izgledao upravo onako kako je Norden najavio: neprijatno. Tom utisku nije smetao ni širok osmeh na licu, ni ljubazno ispružena ruka, niti piće ponuđeno još ljubaznijim glasom.

— Ne, hvala — odgovori Lesli, smeštajući se u udobnu kožnu fotelju ispred Longvejovog pisaćeg stola. Kao i ostalo u ovom delu zgrade, i kancelarija upravnika odisala je jednostavnošću i efikasnošću poslovnih prostorija dobro uhodane firme. — Znate, moja poseta je službena...

Izraz u očima doktora Longveja nije se mogao videti kroz debela stakla naočara, ali

njegovo lice na trenutak poka za izvesnu nesigurnost.

— Službena, naredniče... Ko valski, ako se ne varam?

— Da, Kovalski. Policija San Franciska, odsek za krvne deli kte...

— Krvne delikte? Mislite...

— Ubistva, da se jednostavnije izrazim. Moja specijalnost su zločini koje izvrše lica poremećena umom.

Izraz na licu doktora Longveja postade za nijasnu hladniji. Njegove uske bele šake ne mirno su se igrale dugim nožem za otvaranje pisama koji nije delovao baš bezazleno.

— Da. Pa?

Osmeh na licu ninđe bio je prijatan, ali ne i misli koje je iza tog osmeha krio.

»Longvej je kukavica«, zaključio je sa sigurnoću. »Od one najgore vrste; kukavica ko ja voli novac. Dopustio je da ga uvuku u posao koji mu se ne dopada i kojeg se plaši, ali je šuštanje dolarskih novčanica za njega bilo neodoljivo. Neće biti teško izvući istinu iz njega...

— Pa, evo o čemu se radi — reče glasno. — Prošle noći u gradu se dogodilo svirepo dvo struko ubistvo. Svi tragovi uka zuju da ga je izvršio jedan od vaših štićenika, doktore Longvej!

Ponovo nervozni trzaj kraji čka usana, loše skriven retkom crnom bradom.

— Mojih...? Gluposti, nared niče! Zaboga, mislite da bih sk rivao od vlasti da je neko od njih umakao odavde? Bez obzi ra što je to doslovno nemoguće. Naš sistem obezbeđenja...

— Znam sve o vašem sistemu obezbeđenja, doktore Longvej prekide ga ninđa iznenada strogim glasom. — Postoji, svakako, i neki drugi način da jedan od ludaka koje ovde čuva te napusti Arčerz Veli. Ovoga puta, međutim, imamo svedoka koji je video dvojicu ljudi u blizini mesta zločina. Budite ljubazni i donesite mi dosijea vaših pacijenata, želim da pogledam da li opis nekog od njih odgovara opisu dobijenom od svedoka.

Odblesak svetlosti na naočarima doktora Longveja skrivao je njegov pogled, ali za čulo kakav je haragei to nije bila prepreka. Čitavim telom ninđa oseti kako čovek sa druge strane pisaćeg stola prelazi granicu do koje se može tolerisati pretnja »policijskog narednika«. Iza te granice doći će reakcija...

Reakcija brza i smrtonosna!

— Ta ideja je apsurdna, naredniče! — reče Longvej napetim glasom. — Ali, kad već insistirate, doneću dosijea pacijenata, a onda...

— Verujem da to isto tako dobro može učiniti i vaša sekretarica — ljubazno se nasmeši Lesli. — A kad sam već ovde, zamolite je da ponese i poslovne knjige vaše institucije, želeo bih da proverim nekoliko podataka.

— Poslovne knjige? Kog đavola će vam...?

— Radoznalost, recimo — sleže ninđa ramenima. — Iznenadili biste se kada biste znali koliko se zanimljivih stvari može naći u takvim knjigama, doktore Longvej.

— Vi za to nemate ovlašćenja! Ja ću...

— Tačno, nemam ovlašćenja. Dosijea i poslovne knjige, molim...

Drhteći od loše kontrolisanog gneva, Longvej dotače taster interfona pred sobom i prigušenim glasom izdade instrukcije koje je njegov posetilac zahtevao.

U času kada je završio sa njima, ninđa se naglim pokretom uspravi. Praćen iznenađenim Longvejovim pogledom, on bez napora prekide kabl interfona i isključi telefon.

— Šta to znači, do đavola?

— Ništa naročito, doktore. Imam nameru da zavirim u vaš sef u ovoj prostoriji, pre nego što stigne ono što sam tražio.

— Ne! Nemate nalog za pretres! Vi...

Ispruživši ruku, ninđa zgrabi za revere čoveka koji je naglo skočio sa svog mesta. Povukao ga je snažno, dižući ga sa poda, sve dok mu kolena nisu dotakla ivicu stola.

— Sef! — reče tihim, pretećim glasom. — Otvori ga, Longvej, inače...

Teško dišući, Longvej skliznu ponovo na pod. Njegovo sitno telo treslo se od straha dok je, okrenut leđima, otključavao vrata sefa postavljenog na zidu.

— Hvala — osmehnu se ninđa. — Pogledaću sam šta se sve unutra nalazi.

Ne slučajno, stao je tako da mu Longvej ostane iza leđa. Kako je i slutio, ovaj nipošto nije bio čovek od akcije. Suviše šumova upozorilo je na opasnost od noža za otvaranje pisama podignutog visoko nad doktorovom glavom.

Okrenuvši se u magnovenju, ninđa ga ščepa za zglavak podignute ruke i malo ga uvrte. Longvej jauknu, ispuštajući

oružje, a onda još jednom, glasnije, kada rašireni prsti Leslijeve druge ruke ostaviše crven trag na njegovom obrazu.

— To je pokušaj ubistva po licajca na dužnosti, Longvej — reče ninđa mirno. — Dovoljno za koju godinu robije, čak i bez onoga što ćemo naći u tvom sefu...

Niz obraze upravnika tekle su krupne, mutne suze. Odmahnuvši prezrivo glavom, ninđa ispod oveće gomile krupnih novčanica izvuče tanku svesku povezanu u skupu crnu kožu.

— Da čujem, Longvej — reče. — Koliko ti plaćaju što iznajmljuješ usluge svojih pacijenata? Mora da postoji i posebna tarifa ako posle toga moraš da ih ukloniš kako se ne bi nekom izbrbljali. **Ko** ti daje ovu lovu, Longveje?

— Ja... ja... — jecao je upravnik. — Časna reč, ja...

— Čoveče, zar ne shvataš da je cela priča otkrivena? — osmehnu se Lesli uživljavajući se u ulogu policajca. — Tvoja jedina šansa je u tome da odmah sve priznaš i pomogneš nam da pohvatamo one glavne. U poređenju sa njihovim, tvoji zločini delovaće bezazleno za porotu. Ako ti ostaneš jedini optuženi, Longvej, gasna komora ti ne gine!

Čovek pred njim klatio se na nogama, užasno bledog lica. Ruke su kao kandže kidale okovratnik njegove skupe košulje i čvor kravate.

Gurnuvši svesku pod pojas svojih pantalona, ninđa mu hitro priskoči. Čak i za laika, simptomi srčanog napada bili su jasno vidljivi na Longvejovom licu.

— Ne smeš mi to učiniti, kučkin sine! — govorio je Lesli kroz stisnute zube, polažući sitno telo na pod i snažno masirajući Longvejove grudi. — Govori, proklet bio! Ko te plaća!

Pod njegovim rukama čitavo telo upravnika **poskoči**, kao od jakog udarca. Lice mu pomodre, široko otvorena usta uzaludno su pokušavala da u pluća uvuku sledeći gutljaj vazduha.

Pljunuvši besno na pod, ninđa se uspravi. Pretres sefa bio je završen na nekoliko trenutaka, i on se okrete ostalim delovima nameštaja u prostoriji, osluškujući šumove koji su dopirali sa poda.

Ne drugo, međutim. Longvej je bio mrtav kada je prekoračio njegovo telo i krenuo prema vratima, prelistavajući žu

rno listove sveske uvezane u crnu kožu.

Datumi, imena, cifre. Cifre sa tri i četiri nule...

Vrativši svesku ponovo za pojas, ninđa oprezno odškrinu vrata Longvejove kancelarije.

Ono što je haragei najavljivao stizalo je sve bliže. Žurni koraci dvojice naoružanih čuvara već su odjekivali na stepeništu...

*
* *

Pažljivo zatvorivši sef i gurnuvši pod sto otkinute kablove, ninđa je imao taman toliko vremena da klekne pored mrtvog Longvejovog tela pre nego što su se vrata sa treskom otvorila.

— Dobro je što ste stigli, momci! — dočeka ih on, praveći se da ne primećuje pištolje u njihovim rukama. — Doktoru Longveju je pozlilo, a ja se ovde ne snalazim najbolje... valjda imate nekog ko bi mu ukazao pomoć? Ne bi bilo loše da jedan od vas pozove hitnu pomoć, jer... Hej, šta do đavola, znače ti pištolji?

Napeta lica dvojice ljudi pokazaše iznenadno opuštanje, upravo ono što je i želeo da postigne. Tip pred njima nije nimalo opasan, misle oni sada. Neće biti teško da ga uklone, pa makar bio stotinu puta policajac...

— Digni ruke gore, prijatelju! — reče bliži čuvar, momak zverskih očiju i izrazito tankih usana. — I ni pokreta, inače...

Lesli poslušno podiže ruke, procenjujući na osnovu njihovih pokreta i načina na koji drže oružje, da nema posla sa naročito iskusnim borcima. Kao i većina drugih, prosečnih ljudi, i oni su slepo verovali pištoljima u svojim rukama, računajući sa strahom koji zadaje pojavu oružja.

Priliku da im pokaže svoju brzinu i spretnost dali su mu gotovo pre nego što je i očekivao. Jedan od njih pohitao je do opruženog tela na podu, okrećući leđa ninđi; drugi ga je pratio zabrinutim pogledom, misleći da cev uperena u »policajca« predstavlja dovoljno obezbeđenje.

Brzinom neshvatljivom za običnog čoveka, ali sasvim normalnom za ninđu, koji je od svog tela stvorio savršenu mašinu za ubijanje, Lesli se stvori kraj njega pre nego što su, iznenađenim pokretom, mi

šići očiju stigli da ih vrate u raniji položaj.

Udarac sa dva ukrućena prsta desne ruke neupućenima može izgledati kao samo nešto malo grublja šala...

Kada taj udarac izvede ninđa, onda su posledice iste kao kod udarca širokim nožem kratkog sečiva. Probijajući rebra na svom putu, prsti se po put metka zariše u srce nesrećnika, donoseći trenutnu smrt.

Telo ukočeno u šoku još uv ek se klatilo na nogama, kapci refleksno treptali, a usta se otvarala na krik koji nikada neće proći kroz mrtvo grlo. Ni nđa je istrgao krvave prste iz duboke rane i već bio u novom naletu.

Čuvara nagnutog nad Longvejevo telo vrh desne Leslijeve cipele pogodi tačnim udarcem u grkljan. Sam taj udarac nije bio smrtonosan, ali je onesposobio čoveka za svaki otpor. Njegova agonija nije tra jala dugo, jer ivica desnog dla na se snagom sekire sruči na još uvek povijeni vrat, mrveći sitne kosti kičmenog stuba.

»Kao oluja«, kaže jedan stari japanski ep, »spustio se ninđa među nas i svaki treptaj oka predstavljao je jednu našu smrt...«

U redu, reći ćete, ali ta dvojica bili su neoprezni...

Da, bili su neoprezni, ali ishod borbe teško da bi bio drugačiji čak i da su neprestano motrili svaki pokret čoveka pr ed sobom. Ne zato što je ninđa obdaren nadljudskim moćima, već jednostavno zato što bolje, brže i efikasnije ume da koristi ono što je priroda dala njegovom telu.

Obrisavši krvavu ruku o ode ću poslednje žrtve, ninđa priđe vratima da ponovo oslušne. Velika zgrada oko njega bila je tiha, stravično tiha kada se zna da u njoj ima gotovo dve stotine stalnih ili povremenih stanara.

Nečujnim i hitrim korakom on stiže do stepenica koje su vodile u hol, oslanjajući se na haragei da ga na vreme upozo ri u slučaju opasnosti.

Ono što je tražio nalazilo se levo od stepenica, iza vrata ukrašenih nazivom »sekretar«. Omanja prostorija bila je pra zna. Zvonjava jednog od tri telefona na stolu delovala je sablasno u gotovo potpunoj tišini.

Ne obaziruć se na aparat, ninđa priđe kartoteci u uglu i hitro poče da je pregleda. Taj posao nije trajao dugo, iako je kroz njegove prste mo-

ralo proći gotovo tri stotine kartona sa različitim imenima, fotografijama i različitim pričama o razlozima koji su nesrećne vlasnike tih imena dovela pod okrilje doktora Longveja.

Trideset minuta kasnije on je pred sobom na pisaćem stolu imao lepezu od dvadesetak kartona. Jedan od njih sadržavao je i ime ubice čije je krvave tragove pratio čitavog prepodneva...

»Henri Stenton Vilijams, 39 godina, belac, visok pet stopa i četiri palca, kosa plava, oči plave», ponavljao je sklopljenih očiju u sebi. Lik sa fotografije bio je urezan u njegovo pamćenje: široko lice zverskih čeljusti, sasvim kratka i proređena plava kosa, oči iz kojih čak ni foto-aparat nije uspeo da ukloni plamičak ludila.

Henri Stenton Vilijams prvi put je kod psihijatra dospeo u Vijetnamu kada je silovao i ubio dve devojke u tek zauzetom selu. U to vreme armija eto nije smatrala za naročito vliki prekršaj, ali je Vilijams ipak otpušten, na preporuku svog komandanta, koji je očigledno znao mnogo više o njemu. Tri meseca kasnije, u San Francisku, zatekao je ženu u krevetu sa ljubavnikom. Bili su zakonski razvedeni, ali su kriterijumi Henrija Stentona Vilijamsa bili druga čiji. Ubio je oboje velikim kuhinjskim nožem.

Porota je imala srca i poslušala preporuku stručnjaka koji su umesto gasne komore ili kaznionice predložili dobro čuvani azil za duševno bolesne. Tako se Henri Stenton Vilijams našao u Arčerz Veliju, pod rukom doktora Longveja.

»U normalnim okolnostima ponaša se u granicama koje određuju njegov koeficijent inteligencije«, bilo je uredno otkucano na poleđini kartona. »Izložen pogledu na nago žensko telo naglo se uznemirio. Fotografija seksualnog čina imala je za posledicu stanje u kojem je bio spreman da ubija sve oko sebe...«

— Vrlo jednostavno, doktore Longvej, zar ne? — reče ninińđa tiho, pažljivo slažući izdvojene kartone u upravnikovu crnu svesku.

Vrlo jednostavno. Date luda ku običnu odeću, umirite ga injekcijom nekog sredstva čije dejstvo brzo prolazi i strpate u kola. Biće miran kada ga odvedete u nečiji stan, čak i kada mu u šake gurnete veliki nož.

A onda, kada se vrata spavaće sobe otvore, i on ugleda prizor iza njih — gotovo!

Ogromni hol bio je prazan kada je ninđa žurnim korakom prošao kroz njega i zastao na širokom mermernom stepeništu.

Njegova kola mirovala su tamo gde ih je i ostavio, u velikom parku vladala je tišina tek povremeno prekidana kricima ptica.

Slika mira bila je lažna, naravno: negde iza gustog rastinja vrebala je opasnost i haragei je to ninđi odmah dao do znanja.

Motor »bjuika« nije startovao kada je okrenuo ključ. Iz vukao se iz kola usijanih od sunca, ostavljajući ključ u bravi. Ovaj ko ih je onesposobio svakako se pobrinuo da se kvar ne može tek tako otkloniti.

Krenuo je svojim elastičnim korakom između zelenih zidova žive ograde, ne stvarajući nikakav šum na glatkom asfaltu staze. Lice mu je bilo potpuno mirno, ali se iza te maske skrivalo nešto nalik jako zategnutoj čeličnoj opruzi. Do voljno je samo da dotaknete pravo mesto i njena ogromna energija biće trenutno oslobođena...

Stotinu koraka. I još stotinu...

Negde pred njim, iza okuke staze, zašušta grmlje. Nečije vitko, ali ne naročito spretno telo provlačilo se kroz živu og radu.

Ninđa zastade tamo gde se zatekao, pretražujući pogledom sve oko sebe. Do ušiju mu do pre šum bosih tabana na toplom asfaltu.

Iz tajnog džepa pod opasačem pantalona, on izvuče sitan metalni predmet sa oštrim kra cima koji samo na trenutak blesnuše na suncu. Malo rašivši noge da bi bio stabilniji, on nekoliko puta udahnu vazduh punim plućima, kako bi obogatio krv kiseonikom potre bnim telu za iskušenja koja do nosi skori obračun.

Znao je da je pred njim žena mnogo pre nego što se prilika raspuštene kose pojavila pred njim iza zaklona od zelenila. Njegov sluh, međutim, nije mu mogao najaviti i da će njeno telo biti golo...

Jednim pogledom prešao je preko punačkog i još uvek veoma privlačnog tela žene od trideset pet ili šest godina, sa dugim vitkim nogama i čvrstim grudima čije je napete vrhove njen korak jedva primetno pomerao. Uzbudljiv prizor,

sve dok se njegov pogled nije zadržao na očima žene.

Vatru u njima imao je prilike da vidi. Jedna od onih vatri koje ništa ne može ugasiti.

Žena naglo zastade, šireći pune usne u osmeh.

— Hej! — reče. — Kakav zgodan momak!

Nepokretan, ninđa je proučavao njeno lice i telo. Obrisi jednog paklenog plana čiji je cilj bio on sam već su se nazirali...

— Hodi ovamo! — nastavi žena glasom promuklim od želje. — Doći mamici, mamica će ti pokazati nešto što još nisi osetio, dečko...

Zakoračila je prema njemu, stežući obema rukama dojke, tako snažno da po njima ostadoše rumeni otisci.

— Doći! — šaputala je obli zujući jezikom usne. — Zemlja će biti topla pod nama kada me baciš pod sebe i...

— Natrag! — reče ninđa. — Ja te ne želim, ženo!

Plamen u praznom pogledu pokazivao je da ona i ne čuje njegove reči. Šireći ruke na zagrljaj, bacila se prema njemu tako hitro da su čak i refleksi ninđe zakasnili da ga uklone od tog uzbudljivog tela.

A haragei je, kao nikada do tada, davao znak za uzbunu!

Grmlje iza leđa ninđe zašušta i on načini hitar poluokret, polažući ruke na ramena žene kako bi je odgurnuo u stranu. Njeni udovi, međutim, već su se omotavali oko njegovog tela, otvorena usta dizala su se prema njegovim, tražeći polju bac. Žena je stenjala od uživanja, tako glasno da se njen glas mogao čuti na stotinak jardi unaokolo.

Čovek širokih pleća i dugih ruku kao kod majmuna izbi kroz živu ogradu, zagledan u prizor pred sobom. Četvrtasta vilica, visoki zalisci, prazan pogled...

Ninđa je poznavao to lice. Znao je čemu će poslužiti nož dugog sečiva, sada zataknut za pojas Vilijamsovog bolničkog ogrtača.

Vilijamsove usne pomeriše se, otkrivajući iskežene zube. Kao automat, on načini pokret napred, dok su mu prsti desne ruke tragali za drškom noža.

— Droljo! — cedio je kroz zube. — Tako, znači, ti meni... prokleta droljo!

Savladavši otpor elastičnih udova, ninđa snažnim zamahom odbaci ženu u stranu, gotovo do same žive ograde, ok-

rećući se čitavim telom prema Vilijamsu.

Brzinom dostupnom samo ljudima koji čitavo svoje biće unose u ono što čine — što podjednako važi za ninđe i za manijake — monstruozni ubica zadavao je svoj prvi udarac širokim sečivom. Bleštеći na suncu, ono je padalo prema širokim Leslijevim grudima...

*
* *

Pomerivši se samo na vrhovima prstiju, ninđa izvi svoje elastično telo, propuštajući oštricu tako blizu grudi da Vilijamsova pesnica, mokra od znoja, okrznu tkaninu njegove košulje. Leva ruka ninđe, održavajući ravnotežu tela u pokretu, produži svoj zamah i pesnica se sruči na Vilijamsov potiljak, nateravši ga da sitnim koracima potrči unapred kako ne bi pao.

Opasnost je bila otklonjena, ali samo na trenutak. Vrišteći od besa, žena je ponovo stizala kao furija, verovatno i ne znajući kojeg od dvojice muškaraca želi da napadne.

Ninđa odbi njen nalet ispruženom desnicom koja je nimalo nežno pogodi među pune dojke. Taj pokret bio je izveden svom njegovom brzinom, ali je ipak oduzeo previše vremena, dajući tako Vilijamsu priliku da se ponovo vrati u napad.

Prazne oči ludaka, međutim, nađoše drugi cilj; ruka sa nožem podiže se na udarac koji će glatko otvoriti utrobu nage žene i prosuti joj creva po asfaltu.

Refleksi ninđe predvideli su i taj razvoj događaja. Zamahnuvši levom nogom on zaustavi Vilijamsa u mestu udarcem u trbuh, samo nekoliko palaca ispod pleksusa. Kao u plesu, sledio je potez drugom nogom, ovoga puta savršeno precizan.

Savijajući se u pojasu, Vilijams, bučno ispusti vazduh iz pluća, ali nož mu ostade u ruci. Njegovi nervi su sporije nego kod normalnih ljudi prenosili svoje signale do mozga; proći će još nekoliko desetina sekundi pre nego što ga bol onesposobi, a čak i tada on će u svom ludilu naći snage da savlada bol i krene u novi napad.

I upravo u tom trenutku že na otpozadi skoči ninđi na vrat, obavijajući ga rukama i nogama. Njeni oštri zubi tražili su osetljivo mesto, energija tela nošenog ludilom na tre

nutak izbaci Leslija iz ravnoteže.

A sečivo u Vilijamsovoj ruci ponovo se preteći dizalo, ovo ga puta po svim pravilima borenja noževima... odozdo naviše, potezom koji kida mišiće trbuha i kroz dijafragmu stiže do srca...

Kleknuvši na koleno, ninđa snažnim zamahom prebaci telo žene preko svoje glave. Od udarca nožem koji je pogodio tačno u kičmu, njeno telo se strese kao od udara električne struje.

Jedan trenutak ostali su tako spleteni, kao neobična skulptura poludelog umetnika, a onda grč smrti izbaci telo žene iz Leslijevih ruku. Duboko zariveni nož ispade iz Vilijamsove ruke, odvučen težinom već mrtvog tela.

Zverski se cereći, Vilijams načini korak napred, šireći prste nalik kandžama grabljivice. Ispod bleska, nalik beloj skrami na njegovim očima, pogled je bio prazan.

Šuriken, šestokraka zvezda oštrih ivica od plemenitog čelika, sve do tada skriven u šaci ninđe, konačno napusti svoje skrovište. Njegov zvižduk je bio kratak, jer je našao cilj posle samo dve stope leta.

Pogođen tačno u žilu, kucavicu, ludak se na trenutak uko či u mestu. Krv u debelom mla zu briznu iz rane na vratu, ali on nije obraćao pažnju na to. Ruke mu se ispružiše još nekoliko inča, prsti počeše da se sklapaju kako bi ščepali protivnika za grlo.

Elastičnim pokretom ninđa mu se ukloni sa puta i Vilijams zaurla. Od naglog gubitka krvi svakako mu se već mutilo pred očima, jer se on spotače o mrtvo telo pod svojim nogama i nespretno pade preko njega, licem naniže.

Imao je snage da se okrene na leđa i zagleda u nebo nad sobom pre nego što ga je smrt stigla. Ruke su slepo pipale unaokolo, zastavši najzad upetljane u dugu crnu kosu vlažnu od krvi...

Digavši svoje oštro oružje iz lokve krvi, ninđa ga obrisa o Vilijamsov bolnički mantil, pa žljivo osluškujući šumove iz prostora oko sebe.

Borba na život i smrt, tih strašnih dvadesetak sekundi ubijanja, uplašila je čak i ptice iz parka. Svud unaokolo vladala je tako savršena tišina da je ninđa jasno čuo kako krv sve sporije teče iz presečenih Vilijamsovih žila.

Ni njegov korak, kada je produžio stazom, nije bio ništa bučniji, jer pred njim je bila još jedna prepreka, naoružani čuvari na kapiji Arčerz Velija. Oni će, bez sumnje, pokušati da ga zaustave, a to je bilo upravo ono što je i želeo...

Svako ko ima bilo kakve veze sa zgradom iza njegovih leđa postao je saučesnik u zverskom prolivanju krvi i u besumučnom trovanju dečaka i devojčice koji su se predali drogi. Za svakog od njih, u strašnom kodeksu ninđi, posto jala je samo jedna kazna...

Smrt!

Nalik senci oblaka koja hitro juri po širokom pašnjaku, ninđa pretrča poslednjih sto jardi preostalih do ulaza u park. Mnogo pre nego što su ga dvojica čuvara registrovali svojim pogledima, on se stvorio pred njima, podižući obe ruke istovremeno na udarce koji su bukvalno razorili njihove lobanje.

»Čekali su me«, pomisli hladno razgledajući dva mrtva tela pod svojim nogama. »Proklete budale... čekali su me sa pištoljima još u futrolama, svega dvadesetak jardi od okuke na stazi. Nije čudo što nisu stigli ni da viknu kada sam izleteo iza zelenila i bacio se na njih... Ali, najzad, može im se oprostiti: niko ih nije upozorio da ovoga puta imaju posla sa ninđom!«

Naizgled nonšalantno, ali korakom koji je prosto gutao prostor on pređe rastojanje do one iste telefonske govornice u kojoj je bio pre ulaska u Longvejovo svetilište. Naručio je taksi, a onda mirno seo u hlad pored puta i počeo da prelistava upravnikovu crnu knjižicu.

Petnaestak minuta kasnije taksi sa šarom nalik crno-belim šahovskim poljima na krovu zaustavi se pored njega. Vrativši svesku na njeno mesto, Lesli uđe u kola.

— Kuda, šefe? — taksista je nezainteresovano buljio kroz prozor žustro žvaćući gumu.

— Kod Perkinsa — odvrati ninđa.

— U gradu?

— Zar ima još neki Perkins u Arčerz Veliju?

— Neee... Perkins je samo jedan, ali sam pomislio da ćete možda na njegov ranč.

— Ranč? Bio sam ubeđen da se on bavi sasvim drugim poslovima! — tobože se iznenadi Lesli, zadovoljan što je ime koje se često pojavljivalo

u Longvejovoj svesci nije nepoznato u Arčerz Veliju.

— Perkins više ni sam ne zna čime se sve bavi — sleže taksista ramenima. — Ne bi me iznenadilo ni kada bih do znao da je preko noći postao vlasnik četvrtine ili polovine akcija kompanije za koju vozim. Ranč, kako kažu, ipak slu ži samo za zabavu. Njegov gla vni posao je uvoz nameštaja.

— Uvoz?

— Aha. Pravo je čudo što nismo sreli još nijedan njegov mion, oni samo defiluju ovim putem, sa severa na jug i obratno. Njegovi vozači zarađuju dvostruko više od mene, ali ja ni za tri puta veću lovu ne bih vozio do Meksika i natrag, ne, gospodine moj!

Klimnuvši glavom, ninđa se zadovoljno osmehnu. Tajanstve ni Perkins, uz čije su ime sa monotonom pravilnošću bile upisane trocifrene sume u Lo ngvejovoj sveščici, imao je, da kle, sasvim dovoljno prilike da se ubaci u lanac šverca droge čiji je početak bio negde u Sre dnjoj Americi.

Veliki kamioni sa nameštajem... izvrsno mesto za prenošenje velikih količina robe koje nema u carinskim deklaracijama...

U svakom slučaju, Perkins je Longveju redovno isplaćivao za sada nepoznate usluge. Sudeći po iznosima, te usluge nisu bile ni tako sitne.

Zavalivši se u sedištu, ninđa je duboko razmišljao sledećih nekoliko milja puta do samog naselja Arčerz Veli, smešten og u uskoj dolini gusto obraslom zelenilom.

— Idemo do skladišta? — upita taksista preko ramena.

Pogled ninđe već je otkrio veliku zgradu ravnog krova smeštenu na samoj ivici naselja. Na drugoj strani puta nalazili su se benzinska pumpa i motel, a tek u pozadini ređale su se prve kuće Arčerz Velija.

— Najpre u motel — odvra ti on. — Kakva je hrana tamo?

— Pristojna, mislim — sleže ramenima taksista. — Ne jedem kod njih, ja sam ožen jen čovek, mister!

Isprativši taksistu bogatom napojnicom, Lesli zauze zgodno mesto na terasi motela, gotovo praznoj u ovo doba dana. Obrok koji je pojeo bio je zaista dobar, bez obzira na to što je najmanje pažnje u narednih pola časa posvetio predmetima na stolu ispred sebe.

Niska pravougaona zgrada čiji su zidovi imali plave i be-

le pruge, očigledno Perkinsove boje, jer su i kamioni u krugu bili obojeni na isti način, pružala se u dužinu gotovo sto pedeset jardi paralelno sa zgradama benzinske pumpe i motela, na drugoj strani puta. Jedini prozori na njoj, međutim, nalazili su se na samom krovu, a u skladište se moglo ući samo kroz jedna široka vrata, postavljena u jednom uglu kraće strane, gotovo naspram Leslijevog mesta na terasi.

Vrata su bila dovoljno velika da propuste plavo-bele kamione u unutrašnjost skladišta. Veoma praktično rešenje. Iz više razloga...

Osmehnuvši se, Lesli uz kafu i konjak posveti malo više pažnje obezbeđenju skladišta. Betonska ploča kruga bila je okružena visokom žičanom ogradom, samo na prvi pogled bezazlenom preprekom za odlučnog čoveka. Njegovo iskusno oko uočilo je splet tankih kablova koji su, izlazeći iz betona, na nekoliko mesta puzali uz stubove ograde, stvarajući veoma elegantan sistem alarmnih uređaja. Nešto slično svakako se nalazilo i oko vrata i po krovu zgrade.

Čuvar u kućici na ulazu bio je star i sed. Lesli je pažljivo proučio njegovo držanje i hod kada bi ustajao da kroz svoju kapiiju propusti jedan od kamiona. To svakako neće biti jedino Perkinsovo obezbeđenje. Noću se oko skladišta — a verovatno i u njemu — nalaze ljudi naoružani do zuba, spremni da vatrom odgovore na svaki pokušaj da se unutra provali.

Do sada sigurno nije bilo prilike za tako nešto i Perkinsovi ljudi će biti opušteni i nespremni. To bi trebalo da olakša njegovu noćnu posetu ovom tajanstvenom skladištu...

Jedini problem biće kako preći ogradu; niz svetiljki na stubovima otkriće svaki pokret na širokoj betonskoj platformi oko zgrade. Na ovoj strani, štaviše, noćnim posetiocima smetaće i mlazevi svetlosti koji će se neprekidno slivati od motela i pumpe.

Pošto je platio račun, Lesli sa rukama u džepovima pođe u obilazak žičane ograde, motreći ispod oka detalje koje maločas zbog udaljenosti nije mogao da zapazi. Da, alarmni sistem bio je jedan od najboljih koje je ikada video. Sama ta činjenica bila je dovoljna da pokaže kako Perkins u svom skladištu ima i druge ro

be sem nameštaja, nimalo pri vlačnog za kradljivce.

Parking za kamione nalazio se na suprotnoj strani kruga, dalje od motela. Na usnama ni nđe zaigra kratak osmeh, jer je to bila slaba tačka Perkinsovog obezbeđenja. Provlačeći se kroz senke između ogromnih vozila, hitar čovek bez teškoća bi mogao dospeti do zida skladišta, a zatim potražiti način da se uvuče i u samu zgradu.

Dobro. Vrlo dobro...

Nastavio je mirno da hoda, kao u šetnji, iako je već davno registrovao policijska kola koja su zastala pedesetak jardi iza njegovih leđa. Osećao je poglede dvojice policajaca na sebi, njegove uši uhvatile su trenutak **kada je motor** pro radio malo bučnije da bi mu se približili.

Debeli narednik sa cigaretom među žućkastim zubima svakako je uživao da se kolima prišunja do iza samih leđa ne srećne žrtve i onda pritisne si renu. Ovoga puta trik mu nije upalio. Na zvuk sirene Lesli je stupio korak u stranu i okrenuo se.

Lice vozača pokazivalo je samo razočarenje, ali se čak i kroz prljavo staklo video gnev u sitnim narednikovim očima. Izašao je iz kola sa veličanstvenom sporošću. Iskusno oko nnđe proceni da na toj ogromnoj telesini salo služi samo kao zaštitni sloj za iznenađujuće snažne mišiće i da narednik nije nimalo bezopasan kao protivnik.

— Tražiš nešto, momak? — zabrunda policajac. Njegov pogled bio je podozriv, uprkos osmehu kojim ga je Lesli dočekao.

— Nee... samo šetam.

— Samo šetaš, a? Nisam te ranije viđao ovde.

— I nisam odavde, narednič e. Zašto?

— Samo pitam. Gospodinu Perkinsu se neće dopasti što se sumnjivi tipovi muvaju oko njegovog skladišta.

Minut ili dva razgovora bili su dovoljni nnđi da proceni koju vrstu čoveka ima pred sobom. Narednik je razumevao samo jednu vrstu argumenata, onu iza koje stoje veština i fizička snaga.

— Pa? — odvrati drsko. — Šta taj gospodin Perkins može da učini, pod uslovom da sam ja jedan od tih sumnjivih tipova?

U očima narednika zaiskri opreznost. Sa nekoliko reči čovek pred njim dao mu je do znanja da nije impresioniran

ni uniformom, ni snagom policajca.

— Gospodin Perkins može svašta da učini... bolje je da se ukloniš odavde, momak.

— Do đavola, naredniče, samo šetam! Kome to može da smeta?

— Meni, na primer.

— Ahh! — ninđa se glasno nasmeja. — Uhapsićeš me, naredniče?

— Možda.

— Nećeš.

Glomazna telesina pomeri se sa noge na nogu. Samo oko pravog borca u tom pokretu naslutilo bi pripremu za munjevit napad.

Ninđa je, međutim, bio spreman. U trenutku kada je policajac ispružio ruke da ga ščepa za desnicu, u nameri da je povije na leđa, on se hitrim pokretom zavuče pod ogromnu telesinu. Kao i uvek, iskoristio je energiju kretanja protivnika za zahvat. Ščepavši desnu ruku narednika u visini lakta, on ga s lakoćom prebaci preko svog ramena, ne gubeći vreme u posmatranju kratkog luka, u kojem je njegovo telo odletelo na tle.

Noge savijene da bi izveo zahvat naglo se ispraviše i telo ninđe u dugom skoku se stvori kraj policijskih kola u času kada je iznenađeni vozač bio već jednom nogom na tlu.

Teška vrata se zalupiše i njihova ivica pogodi vozača pravo u čelo, prikivajući mu glavu za ivicu krova. Ninđa se već okretao u mestu, jer mu je sluh rekao da narednikov pad nije bio tako težak kao što je trebalo da bude i da ovaj poznaje bar osnovne pokrete džudoa.

Sitne oči, urasle u salo, bile su sada zakrvavljene od gneva. Klateći se na kratkim nogama, narednik je posezao za koltom u otvorenoj futroli na svom desnom boku.

Brzinom zvečarke, leva noga ninđe pogodi zglavak njegove ruke u času kada su prsti dotakli dršku kolta. Jauknuvši promuklo, narednik se zanjiha na nogama, u očima mu se, prvi put, pojavi strah.

— Baci tu igračku, naredniče — reče ninđa mirno. — Baci, da jedan od nas dvojice ne bi slučajno stradao...

Preko debelih usana pređe gadna psovka. I bez toga ninđa je znao da narednik nije od onih koji tako lako odustaju...

Ruka mu ponovo polete prema revolveru, ali ni ovoga puta ne dovrši pokret. Odbacivši čitavo telo u vazduh, ninđa

zadade strahovit udarac desnom nogom u sam vrh njegove bra de, utonule u salo podvoljka. Zatresavši glavom, nalik bizonu, naredniki se sroza niz žičanu ogradu, bezuspešno poku šavajući da se zadrži hvatajući prstima njena okca.

Pogledavši jednog pa drugog protivnika, ninđa zaključi da neće doći sebi najmanje de set minuta. Sasvim dovoljno vremena da nađe taksi i izgubi se iz Arčerz Velija.

Samo na neko vreme, naravno. Instinkt ninđe govorio mu je sa hladnom izvesnošću da će uskoro videti i ovo isto skladište i ovog istog naredni ka..

*
* *

Svetleća reklama na krovu motela bojila je tle oko njih naizmenično crvenom i zelenom bojom, dajući sablasni izraz njihovim licima. Za volanom nedavno iznajmljenog »še vroleta«, Tabasko Pit gnevno opsova.

— Ti si lud ako pokušaš da pređeš tu ogradu, Les! Pri ovoj svetlosti video bi se i pacov koji bi pokušao da se uvuče u krug!

— Misliš? — ninđa se smireno osmehivao, preturajući po svojoj duguljastoj torbi od grubog platna. — A šta kažeš na ovo?

— Šta je to, do đavola?

— Kostim koji je Sumiko sašila dok si ti spavao, lenštino. Specijalno za ovu priliku, ne verujem da će mi ikada vi še zatrebati. Pogledaj: tkanina ima boju betona, a išarana je unakrsnim prugama koje podsećaju na onu žicu tamu.

— Kakva ideja, boga mu... samo, misliš da će da upali?

— Spreman sam da se kladim da me nećeš videti sa druge strane ograde dok ležim na rastojanju od samo nekoliko stopa od tebe. Danas sam pažljivo proučavao položaj svetiljki i utvrdio da svetlost pada tako da se veoma teško mogu zapaziti predmeti položeni po tlu. Ja, na primer.

— U redu, stići ćeš, recimo, do ograde, a da te ne primete. Šta onda?

— A šta misliš zašto sam te poveo, Pite? Tvoj posao biće da eliminišeš alarmne uređaje.

— Divno! — progunđa Tabasko, pokušavajući da skrije zadovoljan osmeh. — Već sam pomislio kako ću i ovoga puta biti samo dobro plaćeni vozač i ništa drugo!

— Ovoga puta ne... imaš li ideju za te alarmne uređaje?

— Razmisliću...

Ninđa se glasno nasmeja.

— Nećeš uspeti da me prevariš, Pite. Video sam te kako preturaš po našoj radionici. Kaži mi, šta si smislio?

Široko se cereći, Pit ispod sedišta izvuče nekoliko predmeta koji su podsećali na dosta jednostavno električno kolo izvedeno izolovanim kablovima.

— To je to — reče zadovoljno. — Ovo je izvor infracrvenog zračenja, kao što vidiš. Uzdam se u tvoju legendarnu brzinu i veštinu koje bi trebalo da budu dovoljne da ovaj krš postaviš ispred njihovog uređaja ugrađenog u stub. Može?

— Može. Zrak će biti prekinut samo veoma kratko vreme — klimnu ninđa glavom — ne uključujući alarmni uređaj. To bi moglo da funkcioniše, Pite...

— To **mora** da funkcioniše, mladiću! — cerio se Tabasko. — Samo, postoji još jedan razlog što sam gubio vreme sastavljajući moj mali uređaj...

— Koji? — ninđa je bio zauzet navlačenjem kostima sve tlosive boje koji se jedino po tome razlikovao od uobičajene odeće ninđi načinjene od crne svile.

— Kad već jednom budeš unutra i privučeš pažnju stražara, biće to prilika i za mene da se ubacim u skladište, eto zašto!

— Nemam nameru da noćas pravim gužvu, Pite. Jedino što želim je siguran dokaz da Perkins drži drogu u tom svom skladištu, a onda da ga ščepam za vrat i iz njega istresem istinu o čitavom poslu. Mnogo više ćeš mi pomoći ako ostaneš ovde, spreman da obojicu što pre ukloniš ako me ne ko slučajno primeti.

Nešto progunđavši, Pit sleže ramenima, ali je i sam bio svestan da bi njegov ulazak u dobro čuvano skladište bio samo nepotrebna egzibicija koja bi mogla ugroziti čitav plan. Najzad, on i Lesli bili su prijatelji godinama i on je davno naučio da se zadovoljava skromnom ulogom druge violine čiji je posao često bivao opasan koliko i ono što je ninđa preuzimao za sebe.

— Idem onda — reče ninđa pričvršćujući poslednje delove svoje opreme na sivi kožni opasač. — Ako sve bude u redu, vraćam se za sat i po do dva.

Pit je ćutao. Njih dvojica mnogo puta su se rastali u iš-

čekivanju opasnosti. Sve što su mogli da kažu jedan drugom već je bilo mnogo puta rečeno.

Nečujan kao senka, ninđa skliznu iz »ševroleta« i kroz tamu drvoreda se prikrade do ivice puta sa čije se druge strane nalazila žičana ograda. Spuštajući se na tle, on samo na vrhovima prstiju ruku i nogu hitro prepuza tridesetak stopa prostora osvetljenog ne samo svetiljkama na ogradi, već i zasleplujućim svetlom sa motela i benzinske pumpe.

Pit je napeto osluškivao šumove oko sebe, ali je Arčerz Veli već satima mirno spavao. Policijska kola sporo su prošla pre samo desetak minuta, što je značilo da se uskoro neće ponovo pojaviti.

Iako na rastojanju od samo pedesetak jardi, Pit je morao dobro napeti pogled da bi razabrao siluetu ninđe na pozadini sivog betona i senke koju je bacala žičana ograda. Da, ninđe su oduvek bili pravi majstori za kamuflažu, postajući gotovo nevidljivi kad god to požele.

Još jedan razlog što se u srednjovekovnom Japanu oko njih isplela gusta mreža legendi i predrasuda...

Hitro, nalik gušteru, ninđa se uspuza uz gustu žičanu mrežu sa Pitovim uređajem u ruci, zastavši samo nekoliko palaca pod nevidljivim infracrvenim zrakom koji se duž gornje ivice ograde pružao između pojedinih stubova.

Pridržavajući se jednom rukom i vrhovima nožnih prstiju, on munjevitim, glatkim pokretom smesti izvor infracrvenih zraka na željeno mesto. Elastične veze spojiše se uz tiho škljocanje sa ivicom žice, držeći uređaj čvrsto na mestu.

Između njega i uređaja na stubu ostalo je oko dve stope rastojanja; sasvim dovoljno da njegovo vitko telo pređe na drugu stranu ograde. Tom prilikom ono će prekinuti zrak, ali prevareni alarmni uređaj to neće registrovati...

Jednim zamahom ninđa se prebaci preko ograde i leže na beton, čak i u ovo doba noći topao od sunca koje ga je oba sjavalo čitavog dana. Nekoliko jardi dalje, uredno poređani, dremali su plavo-beli Perkinsovi kamioni.

Provlačeći se između dva vozila ninđa osmotri prostor koji ga je razdvajao od zida skladišta. Svega tridesetak jardi, tri

do četiri sekunde za čoveka njegove brzine.

Zaklonjen kamionom od pogleda iz zgrade, ninđa potrča. U trenutku kada je iz zaklona izbio na otvoreni prostor, njegova brzina već je bila ravna brzini sprintera svetske klase.

Kao munja preleteo je osvetljeni deo kruga i našao se u senci zida načinjenog od jednog od onih savremenih plastificiranih materijala koji se sve češće koriste kod gradnje skladišta i industrijskih hala. Prsti opipaše glatku površinu kao da ispituju debljinu i čvrstoću zida.

Bez ijednog šuma ninđa na prste ruku i u specijalna ležišta na mekoj obući postavi nekoliko komada čelika obrađenog u obliku tigrovih kandži. One su mogle da posluže i kao smrtonosno oružje, naravno, i ne jednom su za to i poslužile, ali je njihova osnovna namena bila u tome da ninđi omoguće penjanje čak i uz potpuno glatke vertikalne zidove.

Šum s kojim je zario kandže na desnoj ruci u zid nad svojom glavom podsećao je samo na tiho pucketanje, ali on ipak ostade nepokretan u istom položaju, ispitujući svim čulima ima li nekoga u blizini.

Sledeći pokret načinio je levom nogom, zarivajući kandže u mesto koje se nalazilo otprilike u visini njegovog pojasa.

Između dva pokreta uvek je dolazilo vreme potpunog mirovanja, dugo ponekad i čitav minut, ali ninđe nikada ništa ne prepuštaju slučaju. Tek potpuno uveren da ga niko nije čuo, ninđa je smeo da načini sledeći pokret.

Oslanjajući se desnom rukom i levom nogom, on zari u zid kandže na desnoj nozi, gotovo čitav jard iznad stopala leve. Ponovo predah...

Bilo je potrebno više od deset minuta da na taj način dosegne ivicu ravnog krova postavljenog dvadesetak stopa nad tlom. Čak ni tada nije žurio. Nad ivicom se pojaviše samo njegove oči u prorezima sive kapuljače, pažljivo motreći svaki detalj oko sebe.

Kako je i pretpostavljao, duž krova pružale su se duge trake od stakla ojačanog žicom koje su propuštale svetlost dana u unutrašnjost skladišta. Sada je pod njim vladao mrkli mrak, a to je predstavljalo dodatnu opasnost.

Čovek koji se nalazio u skladištu lako će nazreti figuru ispruženu na mnogo svetlijoj pozadini neba. Vrlo verovatno da

je skladište u ovom trenutku potpuno prazno, ali ninđa nije želeo da rizikuje. Duž same ivi ce, izbegavajući prozore, otpuzao je do ugla zgrade koji se nalazio najdalje od ulaza i pro storije u kojoj su dežurali noć ni čuvari.

Poslednji prozor. Priljubivši uho uz glatku površinu, ninđa pažljivo oslušnu.

Tišina. Svetlost koja je spolja dopirala kroz staklo omogu ćila mu je da vidi glomazne ob rise nameštaja poređanog po betonskom podu skladišta i za štićenog omotačima od grubog kartona.

Skinuvši kandže sa ruku i nogu, ninđa prstima opipa ivicu prozora. Kao i obično, staklo je bilo uglavljeno u žlebove od plastificiranog lima.

Vrhom noža, strpljivo i vrlo tiho, on poče da ispravlja traku lima duž ivice prozora, sve dok nije oslobodio tri strane dugog i uskog staklenog pravo ugaonika.

I dalje ne stvarajući gotovo nikakav šum, on na poslednjoj, do tada netaknutoj ivici, načini dva otvora vrhom šiljatog noža izvučenog iz skrovišta na zadnjem delu njegovog kostima.

Ispod opasača pojavi se dug komad tanke žice koju je on strpljivo odmotavao, dajući joj prstima željeni oblik. Nekoliko trenutka docnije kraj žice, provučen kroz oba načinjena otvora, pretvori se u čvrstu omču obavijenu na dva mesta oko staklene ploče.

Blagim pritiskom prstiju koji se postepeno pojačavao, ninđa izvuče staklo iz ležišta i ono ostade da visi u omči, otvarajući mu prolaz u mračnu unutrašnjost Perkinsovog skladišta.

Uprkos tami, njegov pogled pronađe prazno mesto na betonskom podu. Skok sa visine od dvadeset stopa nije nikakav problem za ninđe i on se bez oklevanja otisnu u prazninu pod sobom.

Bešumno se dočekavši na noge, Lesli se obazre oko sebe, osluškujući. Haragei je ćutao i on se uspravi, pokušavajući da se orijentiše u prostoru pretrpanom glomaznim delovima nameštaja.

Pod maskom, usne mu se razvukoše u prezriv osmeh. Miris koji je prodro u njegove nosnice, slab ali prepoznatljiv, govorio je da će biti prava dečja igra otkriti paketiće sa drogom skrivene negde pod ambalažom kojom je nameštaj bio zaštićen. Perkins je bio siguran da niko nezvan neće prodreti u nje

govo skladište, a to je govorilo da je čitav Arčerz Veli, zajedno sa gradskom upravom i policijom, čvrsto u njegovim šakama...

Sledeći pravac iz kojeg je miris dopirao, ninđa zastade kraj kartonske kutije, visoke koliko on sam. Opipavao je prstima u tami, tražeći mesto na kojem je može otvoriti ne ostavljajući nikakve tragove za sobom.

Ambalaža je, međutim, bila pažljivo zatvorena, kao što se i moglo očekivati. Slegnuvši ramenima, on zadade kratak udarac pesnicom u pažljivo odabrano mesto, tamo gde će načinjeni otvor izgledati kao oštećenje izazvano prenošenjem kutije s jednog mesta na drugo.

Prsti zavučeni u otvor sretoše glatku drvenu površinu nečega što bi moglo biti nalik širokom ormaru sa fijokama. Miris se naglo pojača.

Paketići belog praha, načinjenog negde u tajnim fabrikama koje skrivaju džungle Srednje Amerike, svakako su bili spakovani u fioke ormana, a njih nije mogao otvoriti bez upadljivo velikih oštećenja na ambalaži.

To, uostalom, nije ni bilo potrebno. Karakteristični miris njemu je bio sasvim dovoljan dokaz da je vlasnik skladišta, poštovani mister Perkins, jedna od debelih niti u mreži rasturača droge koja je sve gušće pokrivala gradove na Zapadnoj obali...

*
* *

— He-he! — prigušeno se nasmeja Tabasko Pit, stavljajući kola u pokret. — Ništa drugo nisam ni očekivao, čoveče... taj Perkins je do ušiju u ovom poslu!

— Verovatno — klimnu ninđa glavom, svlačeći sa sebe sivi kostim koji mu je tako dobro poslužio.

— Verovatno? Ono što si vi deo nije ti dovoljan dokaz?

— Perkins je zauzet čovek, Pite, sudeći bar po tome šta sve poseduje u Arčerz Veliju i na drugim mestima. Već se događalo da lukavi službenici koriste imovinu svog poslodavca kako bi ostvarili koji dolar za sebe...

— Ma hajde! Nemoj mi reći da ne sumnjaš u tog prokletog bogataša?

— Sumnjam, naravno. Zato sada i idemo po njega.

— Ah, to mi se već više svi đa! — zadovoljno uzdahnu Ta

basko. — Izvući ćemo ga iz kreveta, a?

— Baš tako. Samo nemoj mi sliti da taj posao neće biti opasan, Pite. Ljudi poput njega dobro plaćaju telohranitelje... a naročito ako su u pitanju milioni i desetine dolara, koliko sigurno prođe kroz Perkinsove šake svake godine.

— Ja? Čoveče, ja se nadam da će ovaj posao konačno postati opasan, gotovo sam se ukočio od lenstvovanja, dobre hrane i previše piva!

Nekoliko minuta vozili su se ćutke, vijugavim putem koji je vodio između velikih planta ža grejpfruta, verovatno takođe Perkinsovog vlasništva.

Haragei je na nešto upozoravao ninđu, nešto još uvek dalеko i neodređeno, ali...

Naglo ispruživši ruku, Lesli isključi sva svetla »ševroleta«

— Šta...? — trže se Tabasko. — Oh-ho! Vidi ti to!

U tami koja je iznenada zavladala svud unaokolo jasno se videlo plavo bleskanje pokrošnjama drveća koje je ostalo za njima. Osetljivi sluh ninđe uhvati i zvuk motora koji je postajao sve snažniji.

— Idu za nama? — upita Tabasko šapatom, kao da se boji da ga ne čuju u policijskim kolima koja su još uvek bila najmanje milju iza njih.

— Verovatno. I bojim se da znam, ko će biti u kolima — promrmlja ninđa.

— Debeli narednik, a? Hmmm... mogao je da izabere i pogodniju priliku za sledeći susret. Šta da radimo?

— U ovim kolima im nećemo izmaći. Ako ugledaš neki sporedni put, ti...

Zaćutao je, jer nije imalo smisla govoriti o sporednim putevima. Tačno pred njima, osvetljena žutim rotacionim svetlom postavljenim nasred kolovoza, iza okuke iskrsnu jedna od onih prepreka koje policija postavlja kada želi da blokira neki put. Odmah iza nje, okrenuta bočno, stajala su policijska kola, a kraj njih senke ljudi sa spremnim oružjem u rukama.

— Ne! — oštro reče ninđa kad Pit skide nogu sa papuče gasa. Njegov mozak već je imao spreman jedini plan koji će im dati razumne šanse da se izvuku iz vešto postavljene zasede. — Ne još!

— Nego?

— Kad dođeš na pedeset jardi od rampe, naglo zakoči, kola se moraju zaneti tako da skliznu na levu stranu puta. Možeš li to, Pite?

— Do đavola...

Uz oštro škripanje guma teška kola se zaneše kad Tabasko naglo pritisnu kočnicu, okre ćući istovremeno volan. Njegov proračun bio je dobar; opasno se naginjući na jednu stranu, »ševrolet« podiže ogroman oblak prašine zaustavljajući se ne koliko jardi od asfaltne trake, gotovo pod samim krošnjama najbližeg reda drveća plantaže.

— Iskači! — prosikta ninđa kroz zube. Dograbivši jednom rukom torbu sa kostimom, on je već bio u vazduhu, kotrljaju ći se po blagoj padini obrasloj sasušenom travom punom prašine.

S malo sreće, hladnokrvno je računao, njegov skok ostaće ne primećen u tom oblaku prašine i on će uspeti da se skrije među vitkim stablima. Zaslepljeni svetlima koja su sami po stavili, policajci ga, u najgorem slučaju, neće dovoljno jasno vi deti. A onda...

Još dok se kotrljao padinom, osluškivao je šumove koji su govorili da je i Pit iskočio, ne kih desetak jardi iza njega. Odabrao je levu stranu kako bi svom prijatelju dao više izgleda da ostane neprimećen, ali je glomaznom Pitovom telu nedostajalo brzine za takvo ne što.

Neko od policajaca uzbuđeno zavika, opazivši Pita. U tom trenutku ninđa je bio dovoljno daleko među mračnim drvećem da bi imao vremena i da se okrene.

Prizor pred njegovim očima, osvetljen naizmenično žutom i plavom svetlošću koja se probijala kroz oblak prašine, imao je u sebi nečeg sablasnog...

Vukući za sobom jednu nogu, svakako povređenu prilikom izlaska. Pit se uspravljao na skok koji će ga poneti za ninđom. Tamo, iza rampe, policajac čije lice Lesli nije mogao videti zbog bleska žute sve tiljke, mirno je prinosio snajpersku pušku ramenu.

Pucanj.

Jedan jedini...

Oštri sluh ninđe jasno je re gistrovao udarac metka o rebra Tabasko Pita i šum s kojim je iz njegovih pluća izjurio vazduh. Moćno telo njegovog pri jatelja, oslonjeno o tle samo je dnom nogom, obrte se od pogotka u vazduhu i teško tresnu o tle, dižući nove oblake prašine.

Kao automat, ninđa načini je dan korak prema tom prizoru.

I nešto mu blesnu pred očima...

Jednom, davno, dogodilo se nešto slično. Nešto...

Da!

Mladići koji su, kao i on, bili u školi za ninđe izazvali su ga na borbu. Trebalo je da to bude prijateljski obračun, naravno, ali su protivnici uskoro shvatili da je taj čudni beli stranac, koji tako drsko krade jednu od najvećih tajni drevnog Japana, nadmoćniji i da će ih s lakoćom savladati.

Možda su njih trojica bili i u dogovoru, Lesli to nikada nije doznao. Tek, krenuli su gotovo istovremeno u napad za koji je znao da se može završiti samo njegovom smrću.

Bes mu je zamračio pogled i on je podigao svoj **bo**, svoj teški štap, na udarac koji će smrskati glavu najbližem napadaču, jedva svestan činjenice da mu taj potez onemogućuje odbijanje udaraca druge dvojice. Gnev je, u tom času, bio jači od nagona samoodržanja...

A onda je pred njegovim očima proletela oštrica katana i on je shvatio da mu je u rukama ostao samo patrljak teškog drvenog štapa. Privučen šumovima borbe, sensei Tanaka stigao je u pravi čas da spreči prolivanje krvi.

Trebalo je šest meseci da izdrži Tanakinu kaznu, a tih šest meseci bili su ispunjeni vežbama čiji je jedini cilj bio naterati ga da savlada sva svoja osećanja — naročito gnev — i postane ono što je bio sada: hladnokrvna i apsolutno logična mašina za ubijanje...

Škola senseija Tanake bila je dobra škola. U času kada je, zaslepljen gnevom, krenuo u nepromišljenu akciju, zaustavila ga je sama njegova podsvest i time mu, po ko zna koji put, spasila život.

Umesto da slepo jurne napred, stisnutih pesnica, ninđa ostade u tami, koristeći prednost svog položaja. Šuriken zazviždi iz njegove ruke, samo jednom blesnuvši kada je proleteo kroz prašinu obasjanu raznobojnom svetlošću.

Čovek sa snajperom ispusti oružje, a ruke mu refleksno poleteše prema vratu u koji su se zarila dva susedna kraka čelične zvezde. Rastojanje je bilo toliko da ga energija udarca nije mogla oboriti, ali sa presečenim dušnikom umire se teško i sporo...

Drugi čovek zbunjeno se osvrtao unaokolo, neodlučno pokrećući cev puške tamo i amo. Njegov unezvereni pogled tražio je mesto sa kojeg je doleteo

blistavi predmet, donoseći smrt kolegi koji je sada umirao pred njegovim nogama.

Usne ninđe razvukoše se u ledeni osmeh. Da je na snajpe ristu ispalio metak, drugi poli cajac do sada bi već bio u bezbednom zaklonu.

Još jedna od brojnih prednosti hladnog oružja nad vatrenim. Još jedna prednost za čoveka izvežbanog da ubija br zo i tiho...

Drugi šuriken zazvižda kroz vazduh, ali taj šum priguši škripa guma drugog policijskog vozila koje u istom trenutku izbi iza okuke, osvetljavajući čitav prizor svojim snažnim re flektorima. Pogođeni policajac instinktivno je okrenuo glavu da ga farovi ne bi zaslepili i to za nekoliko sekundi odloži nje govu smrt; umesto da ga pogo di među oči, šuriken skliznu niz kost lobanje, ostavljajući dugu krvavu brazgotinu u kosi iznad uha.

Glasno kriknuvši od bola i straha, čovek u plavoj uniformi pade na jedno koleno. Nasu mice ispaljen rafal iz puške kao vetar strese lišće iz krošnje dr veta udaljenog od ninđe dvade setak jardi.

Novi šuriken, poslednji koji je ninđa imao kod sebe, već je stizao, ovoga puta nepogrešivo pogađajući svoj cilj. Zarivši se oštrim krakom u oko, čelična zvezda donese trenutnu smrt još jednom policajcu.

I ne čekajući da se potpuno zaustave, debeli narednik, onaj isti koga je Lesli sreo tog popodneva, iskoči na suprotnu st ranu puta, koristeći kola, kao zaklon za svoje ogromno telo. Ninđa se povuče korak unazad, i pognu, ostavljajući vitko stablo drveta između sebe i po licijskih kola.

Tabasko Pit je umirao — ili možda već bio mrtav — na svega nekoliko koraka od njega. Više nije bilo vremena za nadmudrivanje sa posadom dru gih policijskih kola koje bi mo glo progutati dragocene sekunde...

U visokom luku u vazduh po lete kuglica, jedva nešto veća od klikera. Kraj njene putanje bio je na haubi policijskih kola.

Sklapajući oči, da ga ne bi zaslepila vatrena kugla u koju se kola pretvoriše u sledećem trenutku, ninđa skoči napred, boreći se sa otporom njegovom kretanju koji je pružio udarni talas eksplozije. Nešto krupno i teško prolete mu nad glavom, ali se on nije obazirao na to, kao ni na pljusak sitnijih komada koji su padali oko nje-

ga i tela njegovog prijatelja na tlu.

Bacivši se na kolena kraj Pi ta, on prinese obraz njegovim ustima, ne zaboravljajući čak ni tada na opreznost. Debeli na rednik bio je na drugoj strani kola bačenih u vazduh eksplo-zijom kuglice ispunjene specijalnom smesom čiji je sastav bio Leslijeva tajna. Izgledi da preživi nisu bili tako mali, što je značilo da on još uvek može biti opasan.

Osetljiva koža ninđe registro va jedva primetan pokret vazduha nad Pitovim pobledelim usnama...

Njegov prijatelj je živ... živ!

Plameni jezik nad uništenim kolima digao se tako visoko da je osvetljavao predeo na stotinu jardi unaokolo. Zaklanjajući Pitovo lice od jare svojim telom, ninđa ga pomeri dalje od mesta oko kojeg je gorela već i zemlja, polivena zapaljenim benzinom iz rezervoara.

Pit je bio živ, ali njegova ra na...

Krik, glasan i prodoran, krik za kakav je sposobno samo ljudsko biće koje shvata da će uskoro na užasan način umreti. Pre nego što se završio, ninđa je bio na nogama i na pola puta do zapaljenih kola.

Tamo, s druge strane...

Džinovski trup čoveka u plavoj uniformi uvijao se kao crv usred zapaljene trave, vukući za sobom patrljke nogu koje je eksplozija otkinula od njega. Po kosi su igrali plamičci, na potpuno crnom licu razaznavao se samo otvor usta iz kojeg je upravo izlazio novi krik užasa...

Savršeno miran, ninđa se okrete u mestu i vrati Pitu. Una kaženo biće koje je ostalo za njim neće više biti opasno ni za koga. A što se tiče onga što sada preživljava... pa, ništa bo lje nije ni zasluživao onaj ko ji je — možda — ubio njegovog jedinog prijatelja na svetu...

Uz svetlost plamena, nepomi čnog lica, ninđa pregleda ranu koju je hitac iz snajperske puške ostavio u Pitovim grudima.

Izgledi da preživi bili su realni... pod uslovom da u roku od trideset, najviše četrdeset minuta dospe do operacione sale neke bolnice.

Brzinom misli, on se stvori kod drugih, neoštećenih policijskih kola, ne obraćajući pažnju na krike koji su se sada stapa

li u prodorno, životinjsko zavijanje. Njegovi prsti sklopiše se oko slušalice radio-telefona...

* *
*

— Operacija je potpuno uspela, Les — tiho je govorila Sumiko u slušalicu telefona, motreći oko sebe kroz prozračni mehur govornice u holu bolničke zgrade. — Govorila sam sa hirurgom koji je radio... da je Pitu pedeset odsto izgleda...

— Pedeset? — glas sa druge strane zvučao je veselo. — Taj tip ne poznaje našeg Tabaska, devojčice. Njemu je dovoljno i jedan odsto da se izvuče iz nevolje!

— Da, ali...

— Ne zaboravi da sam i ja pregledao njegovu ranu. Najveća opasnost bila je u tome što je krv prodirala u pluća. Te pretnje više nema, a Pit je dovoljno snažan da prebrodi krizu koju će izazvati gubitak krvi.

— Nisam htela da govorim o tome, Les. Jedan tip me prati.

— Ah! Policajac?

— Vrlo verovatno. Da mu umaknem?

— Da. Moramo se uskoro negde sastati, a ne želim da nas bilo ko u Arčerz Veliju vidi za jedno. Pamtiš li motel na raskrsnici za Sakramento?

— Naravno. Dvanaest milja odavde.

— Dvanaest i po, da budem precizan — nasmeja se ninđa. — Tražićeš advokata Snajdera. Za sat, u redu?

— U redu, mada mi neće biti potrebno toliko vremena; momak koji me prati ne izgleda suviše inteligentno. Les... zašto advokat?

— Reći ću ti kad stigneš. Za sada samo toliko da će dobar advokat biti potreban Pitu... vidimo se, devojčice.

Vrativši slušalicu na mesto, Sumiko se zamišljena zagleda oko sebe, kao neko ko ne zna na koju bi stranu krenuo. Njen pratilac, mršav dugajlija u jeftinoj odeći, sedeo je na drugom kraju hola, tobože zagledan u novine.

Smešeći se u sebi, ona lagano krete prema izlazu, motreći krajičkom oka šta se događa. Mršavko je takođe bio na nogama, žurno savijajući svoje novine.

Na polovini puta do vrata, devojka iznenada zastade, zavrtevši glavom kao da prekoreva sebe za zaboravnost. Okrenula se tako naglo da se gotovo su-

darila sa čovekom koji je hitao za njom.

— Oprostite! — reče sa blistavim osmehom na licu i prođe pored njega, ponovo u smeru telefona. Preturala je po torbici tražeći novčanik sa metalnim novcem.

Zbunjen, njen pratilac produži istim pravcem, ali kroz staklo na ulaznim vratima Sumiko jasno vide da je zastao i da je traži pogledom, neodlučno mašući novinama.

Prošavši pored telefonskih kabina, Sumiko pohita hodnikom koji je vodio u sporedne prostorije, svesna da pratilac može videti svaki njen pokret. Zastala je odmah iza ugla, pažljivo motreći oko sebe.

Bolnica u Arčerz Veliju nije bila velika i ni u jednom trenutku u holu se nije našlo više od šest ili sedam ljudi istovremeno. Verovatnoća da neko naiđe upravo ovim hodnikom u naredna tri minuta bila je veoma mala.

Užurbani koraci po mermernom podu, šumno disnje čoveka koji je odavno zaboravio kako se trči. Nasmešivši se, Sumiko gurnu cigaretu u usta.

— Oprostite, imate li vatre? — reče kad čovek naglo izbi izt ugla i iznenađeno se ukoči pred njom.

— Ja... ovaj...

Karate udarac ivicom dlana sruči mu se na grlo, pogađajući samo jabučicu. Krkljajući, čovek se stropošta u ruke devojke koja ga spremno dočeka. Još jedan udarac u potiljak posla ga u ležeći položaj pored zida.

Dva minuta kasnije devojka je bila u taksiju koji je odvezao do robne kuće u centru Arčerz Velija. Prošavši kroz prizemlje, izašla je na drugoj strani zgrade i uzela drugi taksi.

Tek treće vozilo zaustavilo se pred recepcijom motela »Sakramento« iza kojeg se u nekoliko nepravilnih redova pružalo dvadesetak malih bungalova zaštićenih od sunca granatim drvećem.

— Advokat Snajder je u kućici broj 16 — objasnili su joj na recepciji. Da, on vas očekuje, gospođice, izvolite, ovim putem...

Vrata su bila otključana, naravno. Ninđe ne veruju u lažnu sigurnost koju pružaju zaključana vrata i zatvoreni prozori...

Visoki čovek tamnoplavih očiju ležao je opružen na postelju, sa rukama pod glavom. Dočekao je sa osmehom.

— U redu? — upitao je tiho.

— U redu. Ostao je da spava pred toaletom. Bio je to najbrži način da ga se otresem.

— Bolje nije ni zaslužio, ali ga se ipak čuvaj kada se ponovo nađeš u gradu. Ako je policajac, može te optužiti za napad i ometanje u vršenju službene dužnosti.

— Napad? — devojka se nasmeja zbacujući cipele sa nogu i raskopčavajući svilenu bluzu koja se tesno pripijala uz njene savršene grudi. — Nijedan sudija na svetu me ne bi osudio, Les. Bilo bi dovoljno samo da nas dvoje stanemo pred njega. Nisam ti rekla? Viši je od mene gotovo dve stope... Reci mi ima li ova jazbina bilo kakvo kupatilo?

— Ima, čak pristojno.

Naga, devojka zaustavi svoje divno telo pred vratima kupatila i osvrte se.

— Hej, momak, kuda? — povika tobože iznenađeno.

Smešeći se, ninđa je takođe skidao sa sebe poslednje delove odeće.

— Biće ti dosadno ako pođeš tamo sama — reče. — Sem toga, kada je građena za troje, čini mi se, a ne za dvoje...

Dok je mlaz vode ispunjavao zaista prostranu kadu oni su nepomično stajali, čvrsto stežući jedno drugo u zagrljaj tako da čitavim telom mogu osetiti ono drugo.

Uz dubok uzdah devojka se najzad otrže od njega, pokazujući grudi nabrekle od uzbuđenja.

— Pusti me — reče promuklim šapatom. — Prljava sam...

Dve mišićave ruke vratiše je u zagrljaj i ona se opusti, prepuštajući se usnama koje su tragale po njenom telu. I jedno i drugo znali su sve o ljubavi, ali su posedovali i još nešto: sposobnost da u ljubavnom činu učestvuju potpuno i bez uzdržavanja, sa jedinim ciljem da ugode samo partneru, a ne i sebi...

Gotovo sat kasnije oni dopuštiše da njihova osvežena tela isperu mlazevi naizmenično tople i hladne vode.

— Bilo je dosta igre, zar ne? — tiho upita devojka, uvijajući se u peškir.

— Da — odgovori on posle izvesnog, jedva primetnog oklevanja. Samo po sebi to oklevanje bilo je neobično za čoveka koji je uvek znao šta treba reći ili učiniti.

— Ne moraš mi objašnjavati, Les. Pit je u velikoj opasnosti.

— Tako je, devojčice. Čuo sam na radiju izjavu okružnog

tužioca; kako stvari sada stoje, Pita će optužiti za ubistvo četiri policajca na dužnosti.

— Ne mogu to učiniti, Les!

— Misliš? A ja opet mislim da mogu... ona zaseda na putu do Perkinsa nije bila slučajna. Naša kola su viđena u blizini skladišta, moguće je čak da su i mene prepoznali. Čim smo krenuli prema Perkinsovoj kući, oni su reagovali. I to vrlo efikasno, moram reći.

— Znam Lesli... ali Pit nikoga nije ubio u toj borbi!

— I oni to verovatno znaju, ali ta sitnica ne menja stvar. Moraš misliti kao i oni, Sumiko, ako želiš da shvatiš postupke zločinaca: Pit je njuškao oko njihovog skladišta i za to mora biti kažnjen. Kao što se to često dešava, Perkins drži sve u svojim rukama u ovom malom gradu; okružni tužilac vodiće računa da zaobiđe sve dokaze koji bi govorili o Pitovoj nevinosti. A znaš kakva kazna sleduje u Kaliforniji za ubistvo policajca...

Devojka obori glavu, puštajući da joj vlažna crna kosa zakloni lice.

— Onda je najbolje da pokušamo da ga na vreme oslobodimo...

— Nije. Njegovo stanje još ne dopušta da ga prenosimo. Čim se ono popravi, biće prebačen u zatvorsku bolnicu ili neko slično bezbednije mesto. Možda će nam se tada pružiti prilika da nešto učinimo, ali dotle moramo koristiti samo legalna sredstva. Kao što vidiš, ja sam već postao advokat, ali to neće biti dovoljno...

— Zbog čega? Ti... ah, shvatam!

— Moje znanje je možda dovoljno u San Franciscu, ali ovde ne. Arčerz Veli je specifična sredina, ti bolje od mene znaš koliko lični stavovi sudije i porote utiču u ovakvim slučajevima. Moramo doznati sve o ovom gradu, devojčice, i to vrlo brzo, kako bismo znali gde treba vršiti pritisak.

— Zašto onda ne bismo uzeli još jednog advokata, Les? Nekog sposobnog, iz samog grada?

— To i nameravam, ali čim utvrdim da li u tom prokletom mestu postoji sposoban i uz to i pošten advokat.

— Zašto to ne bi prepustio meni, Les? Ti ćeš imati dovoljno posla i na drugoj strani, obilazeći bolnicu.

Lice ninđe obasja iznenadni osmeh koji ga učini sigurno pet godina mlađim.

— Znaš, sve sam uvereniji da ti umeš da čitaš misli, devo

jčice. Da, moram proučiti mesto gde drže Pita i kako ga čuvaju. Vrlo je verovatno da ćemo na kraju ipak morati da ga oslobodimo silom. U redu, ti mi potraži kolegu u gradu, a ja ću za to vreme poći u San Francisko i poneti još neke stvari koje bi mi mogle biti potrebne. Videćemo se večeras, na ovom istom mestu.

— Budi oprezan, Les, kada se vratiš u Arčerz Veli. Oni očigledno sada poznaju tvoje lice.

Lesli zamišljeno pređe rukom preko kose.

— Pa ništa! — reče sa osmehom. — Onda ću ovo lice morati da ostavim u San Francisku, zar ne?

*
* *

Sledeće jutro bilo je maglovito i vlažno, iako niski oblaci nad Arčerz Velijem nisu obećavali mnogo kiše. Izašavši iz bli stavog novog belog »mercedesa«, Lesli pređe pogledom pre ko trga na kojem je stajala su dska zgrada.

Neuobičajeno veliki broj vozila na parkignu ispred nje, sa tablicama iz svih delova Kalifornije i ponekom iz Nevade i Arizone, nekoliko reportažnih kola televizije i živost u lokali ma u blizini govorila je da je novinarima dobrodošla konfere ncija za štampu zakazana u ka ncelariji okružnog tužioca Larsena. Nimalo čudno, uostalom: policajci često ginu, ali se zai sta retko događa da jedan čovek bude optužen da je ubio četvoricu odjednom...

Vitka prilika u konzervativno skrojenoj odeći neupadljive elegancije samo je izdaleka po dsećala na čoveka koji je dva dana ranije isto ovako hodao ulicama Arčerz Velija. Malo boje za kosu, naočari, kratki, uredni brkovi i nekoliko poteza četkicom oko očiju učinili su čudo, dočaravajući lik uspe šnog poslovnog čoveka za koga su obračuni i prolivanje krvi samo nešto što vidi u novinama, za vreme doručka.

— Želeo bih da vidim okružnog tužioca Larsena — reče Lesli portiru koji ga je ravno dušno pogledao. — Advokat Snajder iz San Franciska.

— Kojim poslom? — uši portira načuljiše se na pomen San Franciska. Svi su, uostalom, znali da je gangster koji je ubio narednika Vebera i još tri policajca stigao iz San Fra nciska u njihov mirni kraj...

— Ja ću braniti Tompsona — mirno odvrati ninđa, koris-

teći ime koje je i Pit dao okru žnom tužiocu. To ime mora da je imalo čarobnu moć, jer je samo tridesetak sekundi kasnije Lesli bio u kancelariji okru žnog tužioca.

Harald Larsen, krupan, zde past čovek crvenog lica i gustih obrva podozrivo je gledao u posetioca preko stola pretrpanog hartijama.

— Iz San Franciska, a? Dobro došli u naš mali grad, mister Snajder, ako se ne varam?

— Snajder — klimnu ninđa glavom, sedajući bez poziva u fotelju postavljenu malo bočno od stola. — Vendel Snajder, advokat. Nadam se da su vam to već rekli.

— Kako da ne, kako da ne. Šta mogu da učinim za vas, Snajder?

— Čovek koga držite u bolnici pod tom smešnom optužbom, Piter Tompson, moj je klijent, mister Larsen.

— Je li? Jako bi me zanimalo da mi objasnite kako je on to uspeo da vas angažuje, Snajder!

— To nije teško objasniti — sleže ninđa ramenima. — Godi nama sam radio za njega i nje gove prijatelje. Čim sam doznao da je u nevolji došao sam ovamo. Uostalom, čim ga zajedno posetimo, on će vam potvr diti da me uzima za svog branioca.

— Lekari kažu da on još uvek ne može da prima posete — isceri se Larsen. — Prema tome...

— Utoliko bolje — prekide ga ninđa. — Vidim da ste novinarima najavili nekakvu To mpsonovu izjavu koju ste, tobože, dobili od njega. U ovoj situaciji, naravno, moram biti na stanovištu da ta izjava nema nikakve važnosti, mister Larsen!

Zavalivši se u svojoj fotelji, okružni tužilac je zamišljeno proučavao lice čoveka pred so bom.

— U redu — reče, bacajući pogled na sat. — Bolnica je blizu, srećom. Imamo vremena da pogledamo Tompsona pre nego što konferencija za štampu počne...

Sa izrazom savršene mirnoće na licu, ninđa je pratio okružnog tužioca kroz veliki hol bo lnice, ali njegov pogled nije pro puštao nijedan detalj. Jedna kola sa običnim tablicama bila su parkirana u blizini ulaza, ali dvojica ljudi u njima imali su lica i oči policajaca. Policajac u civilu sedeo je i u holu, u blizini lifta, sa novinama pred sobom.

Na drugom spratu zgrade, u bočnom krilu, uniformisani po licajac stajao je pred vratima koja su zatvarala hodnik. Ćutke je propustio dvojicu ljudi, klimnuvši glavom okružnom tu žiocu.

— S obzirom na Tompsonovo stanje — osmehnu se Lesli — vaše mere bezbednosti izgledaju pomalo preterane, okružni tužioče — pokazao je glaom na dvojicu naoružanih policajaca koji su sedeli na stolicama ispred jednih vrata.

— Nikad se ne zna — isceri se Larsen. — Taj tip već je ubio četvoricu policajaca; ne želim da mu dam priliku da to učini još koji put.

— Sigurni ste da je to on učinio, mister Larsen?

— Da. Vi tvrdite da nije?

— Šta on kaže, Larsene?

Okružni tužilac zastade sa rukom na bravi.

— On? Ahhh, pa vi i ne zna te... priznao je sve!

Smešeći se, ninđa odmahnu glavom, pokazujući da u to ne veruje. Slegnuvši ramenima, Larsen otvori vrata.

Pit nije bio sam u sobi. Po red njegove postelje, okružene svim onim savremenim medicinskim aparatima koji ponekad ne dopuštaju da umre ni čovek koji želi smrt, sedeo je krupan čovek opasnog izgleda u pretesnom belom mantilu.

»Ovaj nije policajac«, zaključi ninđa odmeravajući građu i držanje čoveka koji se leno po digao sa svog mesta kada je ugledao Larsena. »A nije ni bolničar, očigledno... po svemu sudeći, Perkinsov telohranitelj koji se ovde nalazi za svaki slučaj...«

Prezrivo odmerivši čoveka u belom mantilu, on se naže nad svog prijatelja. Lice Tabasko Pita bilo je bledo i umorno, ali je disao ravnomerno i duboko, pokazujući da mu rana u plućima više ne smeta mnogo.

— Pite! — reče tiho ninđa. — Pitere, to sam ja, Vendel!

Kapci Tabasko Pita zadrhta še, ali on ne otvori odmah oči, upozoren pominjanjem imena na koja ni jedan ni drugi nisu imali pravo.

— Zdravo, Vendele! — šapnu kada je konačno otvorio oči. — Kako poslovi?

— Sve bolje i bolje. Po ono me što kaže naš prijatelj, okru žni tužilac, moraćeš dobro da mi platiš ako želiš da te izvučem iz gasne komore!

— Gluposti! — slabašno se osmehnu Pit skrećući pogled na čoveka pored ninđe. — Za što, do đavola?

— Čovek kaže da si hladno krvno ubio četiri policajca, Pite.

— Ja? Dobra šala, nema šta...

— U redu — osmehnu se i Lesli. — Da te ne zamaramo previše, momče. Za sada je dovoljna tvoja izjava da me prihvataš za branioca. U redu?

— Naravno. I pokušaj... ovoga puta... da malo smanjiš troškove, Vendel...

Uspravljajući se, ninđa pređe pogledom preko niza brojčanika na aparatima poređanim duž jednog zida.

— Larsene, moram vas zamoliti da jedan lekar neprestano dežura kraj Tompsona — reče zvaničnim tonom. — Mom klijentu potreban je neprestani nadzor!

— Čovek je tu — tužilac glavom pokaza na grmalja u belom mantilu.

— Lekar?

— Da, naravno. Prokletstvo, Arčerz Veli jeste provincija, ali nije na Tibetu, Snajder!

— Možda... ali zašto onda ja, kao laik, vidim da onaj teriograf tamo nije dobro podešen?

Progunđavši nešto, čovek u belom mantilu približi se aparatu koji je Lesli pokazao, praćen smrknutim pogledom tužioca. Zaklonivši širokim leđima uređaj, on je nešto petljao oko raznobojnih dugmadi.

— U redu — osmehnu se ninđa. — Možemo krenuti, Larsene. Pite, možeš mirno da spavaš, ja imam sve pod kontrolom. Mnogo sreće, momak!

— I tebi, Vendel. Sa mnom će sve biti u redu...

U hodniku, ninđa se glasno nasmeja, vrteći glavom. Larsen ga začuđeno pogleda.

— Šta nije u redu, do đavola?

— Ko je onaj goriła u sobi, Larsene?

— Prokletstvo, Snajder, rekao sam. On je lekar koji...

— Onda je falsifikovao svoju diplomu. Ako i postoji uređaj koji se zove teriograf, to sigurno nije onaj krš oko kojeg se on tamo muvao!

Crveno lice okružnog tužioca pocrvene još više. Gunđajući nešto sebi pod bradu, on pohita niz hodnik krupnim koracima, tako da je čak i Lesliju bilo teško da ga prati.

Nisu progovorili ni reči sve dok se ponovo nisu našli u kancelariji okružnog tužioca. Vrativši se na svoje mesto, ninđa pogleda Larsena.

— Može jedan dobar sąvet, tužioče?

— Da čujem?

— Mislim da bi bila dobra ideja da otkažete tu konferenciju za štampu. Bojim se da je vaša priča na tako klimavim nogama, da ćete ispasti smešni.

— Gluposti, Snajder. Tompson je ubio te ljude i zbog toga će u gasnu komoru. Dokazi su čvršći od ovog poda pod na šim nogama!

— Mogu li da se upoznam sa tim takozvanim dokazima?

— Još ne — odmahnu Larsen glavom. — Istraga je još u toku, i ja...

— Kako onda znante da su dokazi tako čvrsti?

— I ovo što već imam sasvim je dovoljno da tog momka pošaljem na specijalni vazduh, Snajder! — prasnu Larsen gnevno. — I još nešto: ni kakav uglađeni gangsterski ad vokat iz San Franciska neće mi pomrsiti račune!

— Taj uglađeni gangsterski advokat iz San Franciska sam valjda ja, mister Larsen? — mi rno se osmehnu Lesli. — Vrlo dobro... pazite samo da takvu ili sličnu izjavu ne ponovite pred svedocima; mogla bi vas skupo stajati na sledećim izbo rima. Kroz tri ili četiri meseca, ako se ne varam?

— Moj problem, Snajder!

— Slažem se, ali mi se isto tako ne dopada kad neko stiče političke poene time što šalje nevine ljude u gasnu komoru!

Nekoliko dugih trenutaka dva čoveka su neprijateljski zurila jedan u drugog preko velikog pisaćeg stola. Neugodnu tišinu prekide oštra zvonjava telefona.

Ne skidajući pogled sa Leslija, Larsen dohvati slušalicu.

— Da... u redu je, znam da su novinari već stigli. Neka ih, neka čekaju... u redu, u redu, odmah dolazim...

Spustio je slušalicu i nastavio da zuri u čoveka pred sobom. Ako je mislio, međutim, da će ovoga taj pogled zaplašiti, onda se prevario.

— Bilo je dobro... — zausti iznenada. — Ali, ne, nije važno...

Lesli se smireno osmehnu.

— Bilo bi dobro kada se ja ne bih pojavio na toj konferen ciji za štampu, žar ne, Larsene? Žao mi je... tu priliku ne bih propustio ni za šta na svetu!

*
* *

U već prepunoj sali sudske zgrade Lesli s mukom pronađe mesto pored samog zida, u

uglu pored dugog stola za kojim je ovoga puta sedeo samo Larsen, zadovoljno se smeškajući objektivima foto-aparata i televizijskih kamera. Nekoliko trenutaka ninđa je razmišljao o ideji da i sam marno priđe i zauzme mesto pored Larsena, ali je odmah zaključio da bi to bio nepotreban rizik. Ukoliko išta bude imao da kaže novina rima, može to učiniti i sa ovog mesta; sudske zgrade su ne je dnom u novijoj istoriji Ameri ke poslužile kao odličan enteri jer za scenu ubistva izvršenog pred mnogim kamerama...

A čovek koji se nekoliko tre nutaka sašaptavao sa Larsenom, pre nego što se izgubio iz sale, više je ličio na profesionalnog ubicu nego na službenika pravde. Kao, uostalom, i pogledi još dvojice ljudi koji su se nekoliko minuta kasnije zajedno sa njim pojavili, razdvajajući se tako da iz raznih uglova dvorane mogu nepresta no držati ninđu na oku.

— U redu, gospodo — reče Larsen snažnim, punim glasom rođenog zabavljača. — Mislim da je vreme da počnemo raz govor o događaju koji je, moram to odmah reći, iznenadio našu malu zajednicu, ovde u Arčerz Veliju, pokazujući da je organizovani zločin svojim pipcima dosegao i do nas. Kao što verovatno već znate...

Vešto odabranim rečima on je dočarao iskrivljenu sliku sve ga što se dogodilo na putu za Perkinsov ranč; kako je neki sumnjiv tip opažen u blizini skladišta nameštaja, kako ga je policijska patrola pratila, upozorivši druga kola da mu postave prepreku. Umesto da posluša poziv da stane, tip po imenu Piter Tompson, verovatno jedan od gangstera iz San Franciska, uzvratio je vatrom iz automatskog oružja i ručnim bombama. On sam teško je ra njen, ali su četiri hrabra policajca životima platila svoj pokušaj da zaštite sigurnost i imovinu mirnih građana Arčerz Velija...

»Kratko i efektno«, pomisli ninđa, posmatrajući lica ljudi oko sebe. Poverovaće mu, nara vno, jer nema razloga da mu ne poveruju. Nikome i ne pada na pamet da ulazi u detalje nečega što izgleda kao gotovo klasična slika sukoba usamljenog zločinca sa snagama reda.

Nije smeo dopustiti da novinari prenesu javnosti upravo takvu sliku, jer posle toga pred porotom — ako ne uspe da ga izvuče pre suđenja — Tabasko

Pit ne bi imao šansi ni koliko grudva snega u paklu...

Iako skoncentrisan na Larse novo izlaganje i prvih nekoliko nevažnih pitanja koje su po stavili novinari, Lesli nije gubio iz vida onu trojicu tipova. Jedan od njih sada mu se lagano približavao kroz gomilu ko ja je gotovo ispunila prolaz po red zida.

Sedeo je naizgled opušteno, ali mu je čitavo telo bilo spremno da uzvrati na napad ako do njega dođe. Krajičkom oka pratio je čoveka u odelu koje je odavalo mnogo para i malo ukusa kako konačno zastaje uza zid pored njegovog sedišta.

To lice nije mu se dopadalo; jedno od onih grubih, arogantnih lica čija je brada uvek pomalo plavkasta, bez obzira na to što se njegov vlasnik brije i nekoliko puta dnevno.

— Snajdere — reče čovek ti ho, samo uglom usana. — Pođi sa mnom.

Lesli mu se osmehnu.

— Malo kasnije, mister.

— Sada!

Desna ruka bila mu je u dže pu sakoa, a čak i kroz debelu tkaninu jasno se videlo da ona nije prazna.

Dajući licu uplašen izraz, ninđa se lagano uspravi, ostavlja jući elegantnu kožnu tašnu na podu pored svoje stolice.

Čovek mu glavom pokaza pre ma izlazu i on poslušno zaklima glavom dajući mu na znanje da neće praviti probleme.

U trenutku kada su se našli jedan pored drugog, ninđa nači ni iznenadan, jedva vidljiv pokret. — Utisnuvši mu lakat u pleksus, on čeličnom šakom ste že zglavak ruke koja se nalazi la u džepu.

Nekoliko lica iznenađeno se okrete prema njima.

— Oh, oprostite! — reče ninđa poluglasno, sklanjajući svo ju nogu sa lakovane cipele dru gog čoveka. — Baš sam nespre tan...

Izraz bola na licu ovoga sme ni iznenađenje. Lagano je otvarao usta, buljeći u oznojenu šaku koja je samo delić sekun de ranije stezala dršku pištolja.

Sa oružjem u džepu svog sa koa, ninđa ostade da stoji kraj njega. Gužva u sudnici bila je poslednje što je Larsen želeo, svakako, ali se možda neće us tezati da na svaki način ukloni i prostorije čoveka čija bi pita nja mogla postati neugodna.

— Samo trenutak, gospodo! — reče Lesli iznenada, glasom ne toliko snažnim, koliko prodornim. Sva lica okretoše se

njemu Larsen u pola reči prekide tek započetu priču o porodicama nesrećnih policajaca koji su stradali u obračunu sa banditom Tompsonom.

Oprostite, gospodine okružni tužioče — reče on sa ljubaznim osmehom na licu — što vas prekidam u ovako važnom trenutku, ali odista nisam mogao drukčije učiniti s obzirom da gospodi novinarima niste objasnili nekoliko veoma važnih činjenica koje bi mogle od lučiti da moj klijent, gospodin Piter Tompson, bude osuđen za nešto što nije učinio!

Kao po komandi, sve kamere se okretoše prema čoveku u uglu sale, blicevi počeše pravu rafalnu paljbu. Siguran u svoju masku, ninđa se mirno prepusti radoznalosti novinara.

— Moje ime je Snajder, Vendel Snajder — reče u odgovor na nekoliko glasova koji su pitali ko je on. — Tomson me je odabrao za svog branioca i ovde sam došao da vam izjavim samo jednu jedinu stvar...

Praveći dramatičnu pauzu, Lesli zastade. Njegov pogled pratio je dvojicu tipova koji su se sada lagano povlačili u pravcu izlaza. Treći, onaj koga je trenutak ranije razoružao, takođe je postepeno povećavao rastojanje između sebe i ninđe.

— Evo šta želim da vam kažem — reče on sa osmehom na licu. — Moj klijent, Piter Tompson, **nije kriv** za četvorostruko ubistvo, zločin za koji ga je maločas optužio gospodin okružni tužilac!

U dvorani zavlada neopisiva galama, jer su gotovo svi u istom trenutku pokušali da doviknu neko svoje pitanje. Kradjičkom oka, međutim, ninđa je motrio Larsena, čije je lice iz sekunde u sekundu postajalo sve crvenije.

»Čovek koji se neće ustezati od nasilja da bi postigao neki svoj cilj«, zaključi ninđa. »Vrlo verovatno i jedan od ljudi sa Perkinsovog platnog spiska, sudeći po njegovoj vezi sa trojicom plaćenih ubica koji me sada čekaju negde napolju...«

— Tražite od mene dokaze za ovo što kažem? — reče on, dižući ruku kako bi utišao uzbuđenu gomilu. — To je sasvimi u redu... čudi me, međutim, zašto niko od vas nije tražio dokaze za izjavu okružnog tužioca!

Tresući se od gneva, Larsen nekoliko puta tresnu pesnicom o sto zahtevajući tišinu. Svi

pogledi sada su bili okrenuti prema njemu.

— Gospodo, izjava poštovanog advokata Snajdera je — u najmanju ruku — smešna! Tompson je bio jedini čovek na tom mestu pored četvorice mrtvih policajaca! Nećete valjda da kažete...

— Jedini? — prekide ga ninđa gromkim glasom. — Zaista, Larsene? Možete li onda da meni i ovoj gospodi objasnite ko je prebacio Tompsona u gradsku bolnicu?

Zavlada tišina u kojoj su svi prisutni očekivali Larsenov odgovor. Koristeći je, ninđa sa osmehom klimnu glavom neko licini ljudi koji su gledali u njega i elastičnim korakom po đoše prema izlazu.

— Za početak ovo je sasvim dovoljno — reče glasno. — Mnogo sreće, gospodine okružni tužioče!

Ispraćen smehom čitave sale, ali smehom koji je mogao pogoditi samo Larsena, ninđa hitrim korakom pređe sada go tovo prazno predvorje sudske zgrade.

Haragei je postepeno pojačavao svoje signale u podsvesti ninđe. Nepotrebno: izrazi na licima one trojice dovoljno ja sno su najavljivali opasnost koja će zapretiti u trenutku ka da iz zgrade izađe na otvoreni prostor.

Široka glavna ulica Arčez Velija bila je poluprazna u ovo doba dana. Vlažan vetar i dalje je duvao, a oblaci nad pla ninama u daljini najavljivali su skoru kišu.

Zastavši na stepeništu, ninđa je čitavim telom upijao uti ske izi okoline, dok je njegov mozak fantastičnom brzinom analizirao svaki detalj.

Da!

Ona kola parkirana stotinak jardi dalje, na suprotnoj strani ulice. Prednji točkovi okrenuti su im tako da mogu odmah sići na kolovoz, a motor im radi. Iza stakla na prozorima ne vidi se mnogo, ali je ninđa bio spreman da se kladi kako u kolima sede tri čoveka.

Desna strana kola biće okrenuta sudskoj zgradi kada ona jednom krenu; prozori će se otvoriti u pravom trenutku i kroz njih će proviriti dve kra tke, crne cevi da bi u nekoliko sekundi izbljuvale čitavu kišu olova na usamljenu figuru na stepeništu...

Mirno se osmehujući, ninđa zakorači niz stepenice.

»Samo dođite, gospodo«, reče u sebi. — »Ja sam spreman da vas dočekam...«

*
* *

U trenutku kada su kola naglo krenula sa svog mesta, uz urlanje snažnog motora, ninđa jednim skokom slete sa stepeništa, ostavljajući svoju tašnu uz jedan od visokih stubova pročelja.

Sekući dijagonalno prazni kolovoz, kola se ustremiše prema čoveku na trotoaru; na desnoj strani prozori su se lagano spuštali kako bi olakšali gađanje dvojici strelaca sa automatskim puškama.

Njihova žrtva, međutim, nije ostala na mestu, ukočena iznenađenjem i strahom kako se to obično događalo. Dugim skokom ninđa se stvori nasred kolovoza, prešavši tako na suprotnu stranu kola, tamo gde kroz zatvorene prozore nije mogla strčati nikakva opasna cev.

Iza vetrobrana sada je jasno video napeta lica vozača i čoveka do njega. Zahuktala mašina već je dostigla brzinu koja je zahtevala izuzetne reflekse od čoveka za njenim upravljačem.

Ninđa jasno vide oštri pokret kojim je vozač skrenuo kola više ulevo, u pokušaju da pregazi onoga koji je tako hitro i vešto izbegao oružju strelaca na suprotnoj strani kola. Gume zacvileše na asfaltu dok je ogromna masa sporo savlađivala svoju inerciju i menjala smer.

Sve se odigralo tako brzo da nekoliko očevidaca, mnogo kasnije, nije umelo da objasni gotovo ništa zainteresovanim policajcima...

Još jedan mali i hitar korak u stranu koji je ninđu odneo van prostora kojim će prohujati bok automobila. Njegova desna ruka sa otvorenom šakom ukrućenih prstiju digla se visoko nad glavu.

U trenutku kada se u visini njegovog tela našao vozačev prozor, ninđa zadade strahovito brz udarac ivicom dlana. Probivši staklo kao vlažnu hartiju, kratak udarac pogodi vozača u slepoočnicu. Ninđa oštro trže ruku nazad, izvan okvira razbijenog prozora.

Uz škripu guma automobil zaplesa na kolovozu, ne smanjujući brzinu koja je u tom trenutku dostizala najmanje devedeset milja na čas. Onaj

poslednji pokret upravljača bio je koban za trojicu ubica. Slepo sledeći svoju inerciju, kola produžiše ulevo.

Ivičnjak je bio prenizak da bi bitnije umanjio brzinu tolikoj masi čelika; punom brzinom automobil se sudari sa kamenim zidom zgrade. odbi se kao lopta od njega i prevrte u vazduhu. Svetložuti plamen pojavi se na prednjem delu, naglo se šireći u vatrenu loptu koju proprati snažna ek splozija.

Vraćajući se hitrim korakom do stepeništa, ninđa je preko ramena motrio buktinju u koju su se pretvorila kola prevrnuta na bok. Iz njihove unutrašnjosti ne dopre nikakav krik; nijedna prilika nije ispuzala iz zgnječene olupine koju je proždirao plamen.

Bio je na stepenicama, sa tašnom u rukama, kada su prvi uzbuđeni ljudi izleteli kroz vrata i zapanjeno zastali.

— Šta se dogodilo, do đavola? — dahtao je neko uz Leslijev lakat. Korak dalje, jedan foto-reporter je žurno škljocao svojim aparatom.

— Šta se dogodilo? — ponovi ninđa. — Zar ne vidite: još jedan od tih šašavih, pijanih vozača...

Probivši se kroz gomilu koja je sve brže rasla, on sede u »mercedes« i lagano krete sa parkinga. Nekoliko trenutaka sačekao je da bi propustio zahuktala vatrogasna kola koja su zavijala sirenom, a onda pođe u pravcu suprotnom od njih.

»Perkins je izgubio još trojicu svojih ubica«, mislio je. »Biće to težak udarac za njega... pogotovo ako shvati da ovoga puta pred njim nije običan protivnik. Ali, utoliko bolje. Protivnik koji se boji, već je upola poražen protivnik...«

U sledećem bloku on zaustavi kola pred kafeom kroz čije je velike staklene prozore ugledao telefon na zidu. Naručivši konjak, on priđe aparatu i potraži broj motela »Sakramento«.

— Ti! — dopre iz slušalice konačno glas Sumiko. — Baš dobro što si se javio, mislim da sam našla advokata za tebe!

— Ne za mene — ispravi je on sa osmehom — već za Pita. I mogu ti reći da će mu biti potreban; okružni tužilac Larsen čvrsto je odlučio da našeg prijatelja pošalje u gasnu komoru!

— Ništa drugo nismo ni očekivali, zar ne? On sigurno radi za..

— Ne! — oštro reče ninđa. — Ni reči, devojčice. Daj mi samo ime i adresu advokata, o ostalom ćemo govoriti kasnije!

— Svakako. Neće ti smetati što moraš da sarađuješ sa jednom ženom?

— Sa ženom? Do sada mi to obično nije smetalo, kao što znaš...

— Utoliko bolje. Malo sam se raspitala: pravi čovek, odnosno žena, za tebe je gospođica Lusil Foks, Klover Drajv 186, Arčerz Veli.

— Gospođica Lusil Foks? Nadam se da ima manje od pe deset godina i bar pristojnu periku — nasmeja se Lesli.

— Ono što si tražio od mene, dobio si — odvrati devojka kroz smeh. — Sve ostalo prepuštam tebi. Videćemo se uskoro?

— Nadam se. Nećeš nikud izlaziti?

— Ne. Tako je sigurnije.

— Svakako. Naši prijatelji već su pokazali zube, maločas pred zgradom suda. Završilo se kao i obično...

Kratka pauza, a onda tih glas devojke.

— Čuvaćeš se, zar ne?

— Naravno. Ne brini za me ne, sve će biti u redu, devojči ce...

Vrativši se do šanka, ninđa prinese čašu usnama, po navici motreći unaokolo. No sve oko njega pružalo je idiličnu sliku mirnog prepodneva u provincijskom gradu.

— Kako odavde mogu da stignem do Klover Drajva? — upita barmena koji je sa izrazom duboke koncentracije na licu rešavao ukrštenicu iz novina.

— Kad izađete odavde pođite desno glavnom ulicom, a onda na sledećoj raskrsnici levo. Klover Drajv će biti jedna od poprečnih ulica sa vaše leve strane, na brežuljku.

Klimnuvši glavom, ninđa isprazni čašu i ostavi novac na šanku. Nekoliko trenutaka kasnije ponovo je bio za volanom »mercedesa« koji ga je nosio glavnom ulicom.

Klover Drajv imao je kuće samo sa jedne strane, na prilično strmoj padini brega koji se uzdizao nad Arčerz Velijem. Duga ulica povijala se u luku oko brega i sa nje se video čitav grad, sada ne naročito privlačan pod niskim mračnim oblacima.

Čak i u takvoj atmosferi kuća broj 186 delovala je ljupko

i privlačno sa svojom niskom ogradom od zelenila, kratkom stazom posutom belim šljunkom i verandom ispod jarkocrvenog krova uz čije su se stubove uvijale puzavice. Neu padljiva mesingana tabla kraj ulaza objašnjavala je da tu živi i radi advokat L. Foks.

Udišući sa uživanjem mirise bujnog rastinja koji ga nejasno podsetiše na Japan, Lesli pritisnu dugme električnog zvo na kraj vrata.

— Uđite! — začu se iznutra prijatan ženski glas. — Samo napred!

Smešeći se, on otvori vrata i uđe u omanji hol u kojem je u ovom trenutku vladao popriličan nered, kakav obično nastaje kod velikog spremanja u svim domovima. Na drvenim stepenicama koje su vodile na više, sa četkom u rukama i ko fom vode kraj sebe, klečala je mlada žena i preko ramena gle dala posetioca.

Leslijev pogled u deliću sekunde automatski zabeleži sve ono što bi, možda samo malo sporije, zabeležio pogled svakog normalnog muškarca: dugu liniju bokova i prijatne obline zadnjice pod zategnutom haljinom, neurednu, a opet pri vlačnu crnu kosu i ispod nje okruglo lice mulatkinje punih usana i ogromnih crnih očiju.

— Oprostite — reče — što upadam ovako nenajavljen. Go spođica Foks nije tu?

— Oh! — reče žena, sklanjajući podlakticom kosu sa li ca. Uspravila se, malo protegla ukočena leđa i zakoračila prema Lesliju, pružajući mu priliku da se divi i grudima pod tankom haljinom. — Gospođica Foks je tu, gospodine...

— Snajder. Ja sam takođe advokat, kao i ona.

— Je li? Dobro došli, kolega. Šta mogu da učinim za vas?

Bila je to jedna od retkih prilika u kojima je ninđa morao priznati da je iznenađen. Ta rasna lepotica, dakle, bila je zapravo Lusil Foks!

Nije ni čudo onda što se Su miko onako značajno nasmeja la kada je pomenula njeno ime i adresu!

— Da, to sam ja — reče mulatkinja sa osmehom koji je razoružavao. — Oprostite što vas primam u ovakvom ne redu, ali navikla sam da sama radim sve po kući. Koliko sam shvatila, ovde ste poslom?

— Da. Potrebna mi je vaša pomoć, gospođice Foks.

— Izvolite onda ovuda — reče ona pokazujući vrata ispod stepeništa. — U mojoj radnoj sobi nered je mnogo manji. Dajte mi pet minuta da se presvučem, ne više, a za to vreme možete se poslužiti i sami pićem iz bifea. U redu?

Lesli se nasmeši, nastojeći da otrgne pogled sa njenih ogromnih očiju koje su blistale od snage i energije, nimalo zbunjene iznenadnom posetom muškarca pred kojim su često ostajale bez reči i najiskusnije žene.

— Sasvim u redu — reče.

— Premda ne mogu da zamislim odeću u kojoj biste mogli biti lepši nego sad gospođice Foks.

— To i ja mislim — odvrati ona mirno — ali, šta ćete, neki nepisani kanoni naše profesije zahtevaju da budemo uštogljeni kad god govorimo o poslu. Izvolite!

Sa osmehom na licu, Lesli zatvori za sobom vrata nevelike prostorije čija su tri zida bila prekrivena policama punim knjiga. Jedna od tih polica sadržavala je sve ono što bi moglo zatrebati dobrom pravniku, a knjige u njoj pokazivale su da tu ne stoje samo radi ukusa.

Tačno pet minuta kasnije, dok je on sa uživanjem srkutao iz čaše napunjene dobrim francuskim konjakom, Lesil Foks se sa osmehom pojavi na vratima, obučena u svetloplavu haljinu, zakopčanu do grla, i sa kosom obuzdanom trakom iste boje. Uštogljeno, međutim, nije izgledala; bio je dovoljan jedan pogled da se uveri kako pod tom ozbiljnom haljinom žena nema ničeg osim svog uzbudljivog tela.

— Vidim da ste se poslužili — reče ona, zauzimajući mesto za pisaćim stolom i energično otvarajući svesku uvezanu u kožu. — Možemo da pređemo na stvar, gospodine Snajder?

— Pre svega, želeo bih da vas pitam koliko ste upoznati sa onim što se pretprošle noći dogodilo na putu između grada i Perkinsovog ranča, gospođice Foks?

— Znam samo ono što sam čula na radiju — odgovori ona. — Nisam izlazila u grad. Zašto?

— Ukratko, momak po imenu Piter Tompson, inače moj prijatelj, optužen je da je ubio ta četiri policajca koji su pokušali da ga zaustave...

— To znam. Pa?

— Na prvi pogled sve je veoma jednostavno i okružni tužilac Larsen uveren je da drži stvar u svojim rukama. Cela priča, međutim, mnogo je komplikovanija, a njena suština svodi se na ovo: Tompson je, zajedno sa mnom i još nekim osobama, radio na tome da Perkinsa poveže sa prenošenjem droge iz Srednje Amerike na Zapadnu obalu.

— Perkins, a? — promuklo se nasmeja žena. Njeni dugi prsti nervozno su se igrali olovkom. — Perkins...

— Da, Perkins. Zbog toga sam ovde, gospođice Foks: želeo bih da mi odmah kažete želite li da učestvujete u Tompsonovoj odbrani... a verovatno i u nastavku mog i njegovog posla oko Perkinsa? Maločas sam bio napadnut, što znači da Perkins neće dozvoliti da se Tompson tako lako izvuče...

— Da, to je Perkinsov stil — klimnu žena glavom. Oštro oko ninđe zapazi da joj se grudi pod tankom haljinom uzbuđeno dižu i spuštaju. — On je opasan čovek, gospodine Snajder, veoma opasan čovek...

— Znam. Ako mislite da je posao koga se prihvatate suviše opasan, neću vam zameriti što...

— Ha! — reče ona iznenada, ponosno uspravljajući glavu. — Opasnost nije ono što me plaši, do đavola!

— Zaista?

Lice žene dobilo je tvrd i neprivlačan izraz, zubi pod punim usnama jedva su se razdvojili da propuste narednih nekoliko reči.

— Došli ste na pravo mesto, Snajder... nema ničeg na ovom svetu što bih želela više nego da doprinesem uništenju tog kučkinog sina koji se zove Džed Perkins!

*
* *

Sledeći dan odista je doneo sitnu, dosadnu kišu i vreme ni malo tipično za Kaliforniju u ovo doba godine. Čak i u deset pre podne bilo je mračno u retkoj šumici oko bungalova motela »Sakramento«.

Posle lakog doručka ninđa je ostao u minijaturnoj dnevnoj sobi zadubljen u misli, dok je Sumiko, za stolom, nastojala da bude što tiša u proučavanju gomile hartija koje su joj pomagale da što bolje upozna Arčerz Veli i njegove stanovnike. Stanje u kojem se ninđa nalazio nije joj bilo nepoznato.

Potpuno koncentrisan na jedan jedini problem on je, ako je to potrebno, provodio duge sate nepomičan, analizirajući i predviđajući sve moguće varijante događaja u koje će uskoro biti umešan.

Podigla je glavu sa svojih hartija tek kada je Lesli duboko udahnuo i uspravio se, svlačeći kućnu haljinu, jedino od odeće što je imao na sebi?

— Dakle?

Smešeći se, on poče seriju vežbi čiji je cilj bio da povrati hitrinu i elastičnost mišićima dugo zadržavanim u istom položaju. Samo naizgled lake, te vežbe održavale su njegovo telo u stanju savršene fizičke kondicije i omogućavale mu da iz njega izvuče maksimum u času kada to bude potrebno.

— Moramo osloboditi Pita pre suđenja. To je sve.

Devojka je nekoliko trenuta ka napeto razmišljala o onome što joj je rekao, a onda lagano klimnu glavom, uverena da je to optimalno rešenje situacije u kojoj su se našli.

Kako bi i moglo biti drukčije kada tako glasi zaključak jednog ninđe?

— Imaš plan? — upita tihim glasom.

— Imam. Opasan plan, ali jedini koji ima neke minimalne izglede na uspeh...

Devojka obori pogled. Kada je ponovo uspravila glavu, lice joj je bilo zabrinuto.

— Neka to onda bude naše poslednje sredstvo, Les...

— Svakako, devojčice. Lusil Foks je veoma sposobna žena i postoji mogućnost da pre suđenja obori većinu takozvanih dokaza koje Larsen ima u rukama.

— Lusil Foks je i veoma zgodna žena...

Tračak ljubomore u njenom glasu bio je tako slabašan da ga je moglo razabrati samo uho jednog ninđe.

— Sumiko...

— Da?

— Sada ću ti reći nešto o njoj. Nisam imao nameru da ti to kažem, ali vidim da nemam drugog izbora.

— A to je?

— Ona godinama nije imala odnos sa nekim muškarcem. Gotovo punih dvadeset godina, da budem precizniji...

— Les!?

— Da, devojčice. Mislim da govori istinu. U njenim očima otkrio sam interesovanje, ali ne i onu normalnu fizičku želju prema muškarcu.

— Kako se to dogodilo, Les? — glas devojke sada je bio jedva čujan — tiši od šapata.

Monotonim glasom, ne prekidajući vežbanje, ninđa poče da govori.

— Imala je četrnaest godina i — kako sama kaže — bila veoma razvijena za svoje godine. Jedan mladić, dvadesetogodišnjak, počeo je da joj se udvara. Dopadao joj se, priznala mi je, ali je u pitanju bilo nešto drugo: ona mulatkinja, iz dosta siromašne sredine, dok je on bio belac i potomak najbogatije porodice u kraju. Njih dvoje, kako to obično biva, nisu mislili o toj razlici dok nije bilo prekasno.

— Vodili su ljubav?

— Ne, još ne. Kako Lusil kaže, dopuštala mu je jedino da je ljubi i malo miluje... sve dok za to nije doznao njegov otac...

— Klasična priča — zavrte devojka glavom. — Mladića su poslali u Evropu, a nju...

— Ne, ovoga puta dogodilo se nešto mnogo gore. Ne uspevši da nagovori sina da se okane male mulatkinje, otac se odlučio za drastična sredstva: angažovao je grupu lokalnih propalica da je siluju na njegove oči... Po njenim rečima, to je trajalo satima.

— Užasno! — strese se Sumiko. — Šta se potom dogodilo?

— Mnogo šta... mladić se ubio još iste noći, a ona je provela mesece na lečenju. Da bi stvar bila gora, ostala je i u drugom stanju. Rodila je dete, ali ga nikada nije videla. Odmah je bilo ustupljeno jednom od domova koji se bave odgajanjem napuštene dece.

— Šta se dogodilo sa glavnim krivcem? Izvukao se?

— Svakako da se izvukao — reče ninđa s gorčinom. — Ljudi koji su učinili taj zločin po njegovom nalogu, pobegli su odavde čim se doznalo za mladićevu smrt i niko nije ni pokušavao da im uđe u trag. Ukratko, sve se završilo bez mnogo buke, kao i uvek kada je u stvar umešan čovek sa mnogo para i mnogo uticaja.

Glas Sumiko zaustavi ga na polovini puta do kupatila.

— Les... taj čovek je bio Perkins, zar ne?

— Da, Perkins. To i nije bilo tako teško pogoditi.

— Ne, nije... čudi me da je Lusil Foks ostala da živi u ovom gradu?

— I nije. Otišla je u Los Anđeles, radila i studirala dok nije završila fakultet. Vratila se tek nedavno. Ako se ne va-

ram, njen jedini cilj jeste da uništi Perkinsa na bilo koji način...

— Sasvim razumljivo. Ipak, žena lepa kao ona... ah, mora da je tako...

Lesli se osmehnu.

— Trenutna inspiracija, zar ne? Zaključila si zašto Lusil Foks više ne može da ima odnos sa muškarcima?

— Mislim da jesam... osećanje krivice.

— Tačno, osećanje krivice, premda mi to ona nije rekla. Bez obzira na sav bol i poniženje koje je doživela u tom užasnom trenutku, morala je osetiti i nešto uživanja. Pred očima mladića koji je voli... To što se on ubio njoj nimalo nije olakšalo stvar. Ona je ubeđena da joj on nije oprostio te trenutke uživanja.

— Da, doktore, dijagnoza je u redu. Ostaje samo da vidimo kako izlečiti tu jadnu ženu... ali tek kada oslobodimo Pita iz kandži Perkinsa i Larsena! A što se mene tiče, Sumiko, za sada nisam razmišljao da pokušam sa sopstvenom terapijom. To je ono što te je plašilo, zar ne?

Ona bez reči klimnu glavom.

— Da. I sada se stidim toga, Les...

Osmehnuvši se, on nestade u kupatilu. Kako se to obično događa, trenutak kasnije zazvoni telefon na stočiću pored zida.

— Ti se javi! — doviknu ninđa kroz šum vode. — Ali budi oprezna!

Devojka je već imala slušalicu u ruci.

— Lusil Foks ovde — reče energičan, ali prijatan glas sa druge strane. — Molim vas Snajdera.

— Samo trenutak...

Šum vode u kupatilu se utiša.

— Za mene? — javi se Lesli.

— Da. Lusil Foks.

— Dolazim...

Uvijen samo u peškir, puštajući da kapljice vode klize niz njegovo mišićavo telo, ninđa dohvati slušalicu.

— Snajder — reče. — Nešto novo, Lusil?

— Nešto što bi moglo biti vrlo zanimljivo. Razgovarala sam sa doktorom Lubanskim, koji je izvršio obdukciju četiri mrtva tela.

— Pa?

— Pomenuo mi je nešto čega u zvaničnom izveštaju za Larsena nema. Povrede nanete nekim oštrim predmetom koje su bile smrtonosne. Jedino što nije mogao da utvrdi jeste da

li su one nanete pre ili posle povreda od metaka iz vatrenog oružja.

Usne ninđe razvukoše se u hladan osmeh.

— To potvrđuje ono što i Tompson izjavljuje, Lusil. On nije ubio policajce. To je delo drugog čoveka, onog istog koji ga je prevezao do bolnice. Hici iz vatrenog oružja došli su kasnije i verovatno su ih ispalili kako bi za porotu imali prihvatiljivo objašnjenje za smrt četvorice u borbi sa jednim jedinim čovekom.

Na drugoj strani vladala je tišina.

— Lusil?

— Htela bih nešto da pitam, Snajder... — reče žena sa oklevanjem.

— Bez ustručavanja. Spreman sam da odgovorimi na sva ko pitanje koje neće naneti štetu mom klijentu — osmehnu se Lesli.

— Da li... da li možda **vi** znate ko je bio taj čovek?

— To nema veze sa slučajem, Lusil. Ono bitno jeste da Tompson to **nije** učinio!

— U redu. Možemo li onda da se nađemo u gradu za pola sata. Zakazala sam razgovor sa doktorom Lubanskim.

— On zna da je njegov izveštaj izmenjen?

— Ne, nisam to htela da mu kažem. Za svaki slučaj... Kod njega ćemo uporediti kopije, koje ja imam, sa njegovom kopijom.

— Vrlo dobro. Za pola sata, onda. Gde?

— Biću pred svojom kapijom. Doktor stanuje u susednoj ulici.

— U redu, Lusil. I hvala.

Skupljenih obrva, ninđa je još nekoliko trenutaka razmišljao o onome što mu je Lusil rekla.

— Možda sada imamo dokaz koji će pomoći da sredimo Larsena — reče. — Izveštaj o obdukciji je falsifikovan, a doktor koji ga je pisao nema pojma o tome. Moram odmah do njega, Sumiko.

— Sa Lusil?

— Naravno. Još uvek ljubomorna?

— Ne. Zaista ne, Les. Štaviše, sada je žalim... i ne bih ti rekla ni reči kada bi joj upravo ti pomogao da savlada užasnu moru u kojoj živi već dvadeset godina.

On se hitrim skokom stvori kraj nje, privlačeći joj glavu na svoje vlažne grudi.

— Ti si divna devojka, Sumiko — reče. — Žao mi je što za pola sata moram biti u gradu, inače...

— Odlazi, jarče nevaspitani — reče ona tobože strogo. — Za danas si već dobio sve što možeš očekivati od mene. Devojke treba malo i da se odmore od tih stvari, zar ne?

Tridesetak minuta docnije beli »mercedes« zaustavi se pred kućicom na Klover Drajvu. Otvarajući vrata, Lesli je sa uživanjem posmatrao kako duge i vitke noge Lusil Foks prelaze onih nekoliko stopa koliko ih je razdvajalo. Sivi kostim na njoj, međutim, delovao je veoma ozbiljno, a lice joj je bilo bez traga šminke.

— Još jedna novost — reče zatvarajući vrata za sobom. — Odeljenje za narkotike nije otkrilo ništa u Perkinsovom skladištu.

— Ništa drugo nije se moglo ni očekivati, zar ne? — sleže ninđa ramenima. — Upozorenje je stiglo na vreme i droga je već razbacana na pet ili deset drugih mesta odakle će je dalje širiti po gradovima. Ipak, i sam taj pretres skladišta je udarac za Perkinsa koji se trudi da ostane čist pred javnošću.

— Što se toga tiče, može biti miran. Novine će se dobro čuvati da samo i pomenu da je policija bila kod njega. Perkins je moćan, Vendele. Ponekad, kad razmišljam o njemu čini mi se da on stoji na visokom kamenom zidu uz koji ja bezuspešno pokušavam da se popnem...

Hitrim pokretom Lesli joj dotače ruku. Ona se trže.

— Oprosti — reče on tiho. — Znam kako se osećaš.

— Da, znaš — reče ona sa gorčinom. — Ovde skreni. Doktorova kuća je četvrta ili peta na desnoj strani.

— Doktor je pošten čovek?

— Da. Poznajem ga godinama. Jedan od najboljih ljudi na svetu, Vendele. Jadnik, verovatno i ne sanja šta se događa sa njegoevim izveštajima kada ih jednom potpiše.

Zaustavljajući »mercedes« na ivici kolovoza, ninđa pređe pogledom po neurednom travnjaku ispred kuće čiji su zidovi vapili za bojom.

— Neženja, a?

— Da. Kako si znao?

— O, to se vidi. Nedostaje stotinu onih sitnica koje žene nikada ne zaboravljaju, od brisača za noge do zavesica na vratima kuhinje.

— Da, Lubanski je najčešće van kuće, jer mnogo radi. Vrlo često prespava u gradu da se ne bi vraćao ovamo. Hoćemo li?

Ninđa je zaustavi pokretom ruke.

— Najpre ja — reče. — Za svaki slučaj.

— Nešto nije u redu?

Ninđa je bez odgovora izašao iz kola, motreći na okolinu. Uostalom, objašnjenje kako haragei deluje i najavljuje opasnost oduzelo bi suviše vremena, čak i pod uslovom da žena odmah poveruje kako nešto takvo uopšte postoji.

Detalji slike oko njega stapali su se u celinu u kojoj ništa nije odudaralo. Opasnost se, dakle, morala nalaziti tamo kuda njegov pogled nije prodirao, iza davno neobojenih zidova kuće doktora Lubanskog.

— Ja ću ući sam — reče ne skidajući pogleda sa kuće. — Daj mi svoju kopiju izveštaja.

— Ali...

— Molimi te, Lusil! Kasnije ću ti objasniti!

Otvarajući svoju tašnu, žena mu gurnu u otvorenu šaku nekoliko listova hartije spojenih u jednom uglu. Presavijajući ih, ninđa ih gurnu u džep sakoa, sve uvereniji da će mu u narednih nekoliko trenutaka biti potrebne slobodne ruke.

— Ostani u kolima — dobaci preko ramena. — Ako se dogodi nešto neobično, sedi za volan i beži odavde, što pre. Nemoj brinuti za mene.

— Šta bi, do đavola, moglo da se dogodi?

— Još uvek ne znam...

Odlučnim korakom, on pređe travnjak koji je svakako željno dočekao prvi kišni dan. Ne trudeći se da zvoni, on snažno odgurnu vrata, uzdajući se u haragei da ga na vreme upozori na nailazak opasnosti.

U polumračnom, neurednom holu vladao je mir. Kao i u prostoriji u koju se ulazilo direktno iz njega.

Mir mesta na kojem se dogodilo nešto užasno...

Dugim pogledom ninđa je upijao u sebe svaki detalj prostorije koja je doktoru Lubanskom svakako služila i kao ordinacija, i kao dnevna soba.

Kutija sa hirurškim instrumentima stajala je na televizoru, a ostaci sendviča stajali su pored nepopijene čaše soka na pisaćem stolu.

Telo doktora Lubanskog bilo je opruženo na uskom kožnom kauču koji je video i bolje dane. Kao i sam doktor Lubanski, uostalom...

Umorno lice starca tankih ruku i nogu u pohabanoj odeći. Blede oči koje bulje pravo u požutelu tavanicu.

Niz kauč se na pod lagano slivala krv iz rane na grudima, očigledno nanete vatrenim oružjem. Strelac je imao gadan običaj da zareže nožem vrh metka. Jedino se tako moglo objasniti tolika količina krvi na podu, uprkos maloj ulaznoj rani.

Onaj ko pomeri doktorovo telo da pogleda izlaznu ranu imaće šta da vidi. Meci sa zarezanim vrhom vrlo su nemilosrdni prema krhkim ljudskim telima...

*
* *

Šum koji mu je privukao pažnju dopro je spolja. Podigavši glavu, ninđa je nekoliko trenutaka napeto osluškivao, a onda se na vrhovima prstiju vrati unazad, do televizora.

Nekoliko blistavih metalnih predmeta uzetih iz kutije sa instrumentima nestade među prstima njegovih ruku.

Prigušen krik žene, teški koraci nekoliko ljudi. Ne nekoliko, reče ninđi sluh: trojica...

»Dobar potez«, hladnokrvno je razmišljao. »Ščepali su Lusil, verujući da preko nje mogu da utiču na mene. Na njihovu nesreću, i ne sanjaju da pred sobom nemaju advokata koji svoje dane provodi za pisaćim stolom...«

Četvoro ljudi zastalo je na drugoj strani vrata.

— Snajder! — javi se jedan grub glas. — Snajder, ne pravi gluposti, jer imamo tvoju žensku u rukama. Jedan pogrešan pokret i ona je mrtva!

— U redu je! — odvrati Lesli nesigurnim glasom, dajući izraz straha svom licu. — Nisam naoružan...

Ipak, vrata su se otvorila lagano i oprezno. Lusil su gurali ispred sebe. Cev pištolja bila joj je naslonjena na slepoočnicu dok, je čovek iza nje obavio svoju ruku oko njenog vrata u nimalo nežnom zagrljaju.

Njegovo lice nije govorilo ništa Lesliju, a ni lice drugog revolveraša. Treći čovek, međutim, onaj koji je ušao praznih ruku...

Džed Perkins. Ninđa je proučio toliko njegovih fotografija da mu ovaj ne bi promakao ni u najmračnijoj noći...

»Stvari loše stoje po njega, čimi se odlučio da se i lično umeša u jedan od svojih prljavih poslova. Naravno, ostao je bez trojice telohranitelja, a to ni za njega nije malo. Sem toga, neuspesi izazivaju nervozu

u čitavom lancu trgovine drogom; Perkins svakako oseća da njegova pozicija u organizaciji nije više tako sigurna i žuri mu se da se što pre obračuna sa onima koji ga ugrožavaju...«

— Pretresi ga, Lari — reče Perkins. Njegovo lice, neprirodno mlado za čoveka šezdesetih godina, bilo je obliveno znojem, iako spoljna temperatura nije bila ni blizu tačke koja bi to mogla izazvati.

Gurajući svoj pištolj za pojas, jedan od telohranitelja priđe Lesliju i hitro mu opipa džepove.

— Čist je, gazda — reče, vraćajući se na mesto, pored onoga koji je i dalje čvrsto stezao Lusil.

Lesli potraži njen pogled. Žena je sada stajala mirno, ne opirući se, iako je gruba muška ruka umesto vrata sada stezala jednu punu dojku. Na licu joj je bio izraz gađenja.

— Dobro — huknu Perkins, spuštajući se u otrcanu fotelju. — Da čujemo, Snajder: ko te je poslao ovamo i šta želiš?

Lesli sleže ramenima.

— Trebalo je odavno da to sam zaključiš, Perkinse. Ljudi za koje radim ne žele da Tompson bude osuđen, to je sve.

— Đavola sve! Nemam vremena za bajke, čoveče! Zbog čega me progonite, do đavola? Zašto ste mi poslali Odeljenje za narkotike na vrat?

— O tome ne znam ništa. Moja jedina briga je Tompson, časna reč.

— Tompson! — prezrivo frknu Perkins. — Taj čovek ne vredi ni koliko odeća koju ima na sebi. Mene zanimaju oni koji stoje iza njega, Snajder!

Ninđa ćutke sleže ramenima, pratećí izraze na licima dvojice Perkinsovih ljudi. Onaj uz Lusil više je pažnje posvećivao njenim grudima nego onome što se događa u blizini mrtvog tela doktora Lubanskog. Drugi, uveren da je onaj na koga treba motriti nenaoružan i bezopasan, bezočno se cerio svom ortaku, zaboravljajući na pištolj u ruci.

Perkins je proučavao Leslijevo lice poluzatvorenim očima.

— Videćemo — reče na kraju — koliko zaista znaš. Lari, imaš dva sata da ovo dvoje ubediš da progovore. Dovoljno?

— Sasvim, gazda! — isceri se onaj sa pištoljem. — Šta onda?

— Javićeš mi telefonom — reče Perkins ustajući s napo-

rom. — Onda ćeš doznati šta posle...

Gurajući nesigurnim prstima cigaretu u usta, Perkins zastade na vratima.

— Poslednja prilika da progovoriš, Snajdere — reče promuklo. — Lari je prilično gadan tip kada nekog treba naterati da progovori, znaš!

Lesli nemo zavrte glavom, ali sa takvim izrazom straha na licu da Lari prsnu u smeh. Osmehujući se i sam, Perkins izađe.

— Dva sata — reče Lari kao za sebe. — Dosta vremena... šta misliš, Dž. K. da prvo vežemo našeg ljubavnika, pa onda da se poigramo sa ženskom, a? Biće vremena i za razgovor.

Čvornovata šapa onog drugog već je bila pod Lusilinim kostimom. I on je zatakao pištolj za pojas da mu ne bi smetao.

— Dobra ideja Možeš li sam?

— Da li mogu? Ti ćeš biti miran dok te vezujem, je l' da? Ne bi želeo da se nešto loše dogodi tvojoj devojci... ili tebi?

Glumeći strah, Lesli ustuknu korak nazad, oslanjajući se jednom rukom na stočić televizora. Ne slučajno, njegovi prsti dotakoše tastere daljinskog upravljača i televizor se naglo uključi.

Bučna rok muzika grmnu iz zvučnika.

— Isključi to, boga mu! — vrisnu Lari. — Isključi!

Nekontrolisanim pokretom, on se baci prema Lesliju, šireći ruke da ga zgrabi. Na usnama ovog drugog zaigra osmeh: biće lako, gotovo smešno lako...

Koristeći Larijev zalet, on ga sa obe ruke ščepa za ramena istovremeno mu se uklanjajući sa puta. Nagli trzaj dade ubrzanje Larijevom telu, povijajući mu glavu naniže sve dok se nije našla u visini ekrana.

Tresak razbijenog stakla, a onda snažan prasak električnog pražnjenja koje odiže Larijevo telo od poda. Muzika se naglo prekide; iz razbijenog televizora suknu gusti crni dim, obavijajući glavu i ramena mrtvog čoveka. Pod težinom tela srušiše se i televizor i stalak na kojem se on nalazio, otkrivajući pogled na ono što je ostalo od Larijeve glave.

Sa psovkom na usnama, onaj koga je Lari nazvao Dž. K. odgurnu ženu u stranu, hvatajući se za pištolj. Ninđa je, međutim, bio spreman mnogo pre toga.

Hirurški skalpel nije pravljen kao oružje koje se baca

ali u ruci majstora postaje smrtonosan. Blistavo sečivo zari se žrtvi u desno oko i Dž. K. zaurla od užasa.

Dugim skokom ninđa je već stizao da ga dovrši, sa drugim skalpelom u ruci. Ono što je znao o ljudskoj anatomiji bilo je sasvim dovoljno da načini kratak, smrtonosan rez koji je glatko presekao grkljan protivnika.

Teturajući se, Lusil odstupi korak dalje od njega sve dok je ne zaustavi kauč sa mrtvim telom doktora Lubanskog. Oči su joj izgledale ogromne, na licu koje je dobilo pepeljastu boju.

— Dođi — reče on oštro kako bi savladao njen šok. — Moramo otići odavde. Perkinsu bi moglo pasti na pamet da pošalje nekoga kako bi proverio da li su šta doznali od nas. Hajde!

— Ti... ti... — šaputala je žena bledim usnama. — Ti si...

— Da, ja sam ubica — mirno reče ninđa hvatajući je za ruku i vukući prema vratima. — Šta je trebalo da učinim, do đavola? Da dopustim da nas muče do smrti pokušavajući da izvuku nešto od nas?

Grubo je vukući za sobom, on je gurnu na sedište »mercedesa« zalupivši vrata za njom. Trenutak kasnije teška kola već su jurila prema Klover Drajvu.

Lusil nije progovorila ni reči kada je, sada malo nežnije, uveo u njen stan i smestio u duboku fotelju u kancelariji. Oči su joj i dalje bile razrogačene, lice bledo. Nije učinila čak ni pokret da zakopča kostim i bluzu na grudima.

— Popi ovo! — reče ninđa pružajući joj čašu do vrha punu konjaka. — Odmah! Sve, do kraja!

Žena se strese, ali nekoliko trenutaka kasnije boja poče da joj se vraća u lice i ona se slabašno osmehnu.

— Oprosti — reče. — Mora da misliš kako sam glupača koja se onesvesti čimi vidi malo krvi...

— Prizor nije bio naročito privlačan — sleže ninđa ramenima. — Ali sada je sve u redu, zar ne?

— Da... sem...

— Sem?

Ona duboko udahnu.

— Mogu li da dobijem jednu cigaretu? — reče. — Imam utisak da razgovor koji sledi neće biti jako prijatan za tebe, Vendel.

Ninđa joj zapali cigaretu, osmehujući se. Slutio je kakvo

pitanje dolazi posle prvog dima.

— U redu — reče. — Možemo da počnemo...

Ona klimnu glavom proučavajući pogledom lice muškarca.

— Jednom sam već pitala nešto slično, Vendel...

— Da li znam ko je bio sa Pitom u kolima tamo na putu?

— Da, baš to.

— Ja sam bio tamo, Lusil. I ja sam ubio ta četiri policajca.

Žena ispusti dim kroz nos, izbegavajući Leslijev pogled. Pod raskopčanom bluzom grudi su joj se uzbuđeno pomerale.

— Tako sam i mislila — reče tiho. — Ovaj mali šou koji si maločas priredio... a zatim ono što sam naučila o događaju pred sudskom zgradom kada su Perkinsovi ljudi ulete li kolima u zid... Tvoje ime nije Vendel Snajder, zar ne?

— Ne, nije.

— Verovatno ne vredi ni da pitam kako se zaista zoveš?

— Zašto da ne? Moje ime je Eldridž. Lesli Eldridž. Prijatelji me obično zovu Les.

— **Ko** si ti... Les?

Od se osmehnu.

— Pa, to je dugačka priča, Lusil — reče nalivajući i sebi čašu konjaka. — Dovoljno je da znaš da već godinama vodim borbu sa organizovanim zločinom na Zapadoj obali. Sopstvenim sredstvima i na svoj način koji, kao što si videla, nema mnogo zajedničkog sa onim što propisuju zakoni.

— Da, videla sam. Grubo... ali efikasno. Žena koju su silovala četiri dripca, a da za to niko nije kažnjen, ume da ceni takve metode, Les.

— Onda smo se razumeli. Naravno, ako ne želiš dalje da mi pomažeš, ja...

— Da ne želim... Ne budi šašav, čoveče... ni divlji konji me ne bi odvukli od posla čiji je cilj da se Perkinsu slomi vrat!

— I ne samo to — upozori ninđa. — Prvi cilj je da izvučemo Pita iz Larsenovih ruku, za Perkinsa ima vremena. Sada, kada je Lubanski mrtav, a original njegovog izveštaja sigurno već uništen, to neće ići tako lako.

— Ne, neće. Čak iako za porotu ostane otvoreno pitanje ko je prebacio Tompsona u bolnicu, čak i ako prihvate tvrdnju da je to bio i neki drugi čovek, ostaje u najmanju ruku optužba za saučesništvo o čemu svedoči metak iz policajčevog snajpera u grudima na

šeg prijatelja. Larsenu će to biti dovoljno da kod ovdašnje porote iščupa presudu. Ne zaboravi da nema čoveka u gradu koji u ponečem ne zavisi od Perkinsa...

— Ne zaboravljam...

Glas ninđe bio je odsutan. Pogled na Lusiline grudi, upola otkrivene pod pokidanom bluzom narušavao je čak i njegovu koncentraciju.

I ona oseti taj pogled na svo joj koži, ali ne učini ništa da se zakloni. Naprotiv, telo joj uzdrhta i ona nervozno obliznu usne jezikom.

— Oh, bože — reče tiho. — Oh, bože... kakvo je to osećanje?

Ninđa ostavi svoju čašu na pisaći sto i priđe joj.

— Podigni glavu — reče, nežno je hvatajući za podbradak. — Hoću da te poljubim, Lusil...

Savlađujući otpor njenog ukočenog vrata, on se naže i dotače poluotvorene usne žene svojim usnama. Zajecavši, ona sklopi oči.

Poljubac je trajao dugo. Sa oklevanjem, njene usne su se razdvojile, ruke grčevito sklopile oko snažnog muškog vrata.

— Ne! — uzdahnu ona kada je snažnim rukama digao sa fotelje i privukao u zagrljaj. — Ne... ne...

Nežno, ali pokretima koji ni su trpeli otpor, on zbaci sa njenih ramena kostim i ostatke bluze, spuštajući usne na grudi koje su drhtale od uzbuđenja. Ostali su u tom položaju dugo, sve dok žena nije lako vrisnula od zadovoljstva, zarivajući mu prste u kosu.

— Oh, Les... Les, šta si mi to učinio?

— Još ništa — odvrati on glasom promuklim od želje. — Ono najlepše tek dolazi, Lusil. I nemoj optuživati sebe za zadovoljstvo koje ćeš osetiti, jer time nisi izdala uspomenu ni na koga...

Pokupio je usnama suze koje su joj ispod spuštenih trepavica potekle niz obraze, dok su se njegove ruke borile sa zatvaračem suknje.

— Plašim se — šapnu ona, prislanjajući mu glavu na grudi. — Tako se plašim da opet...

— Ništa neće biti kao onda, Lusil — njegovi prsti ispod svile skliznuše po glatkoj koži zaustavljajući se među nežnim dlačicama. Milovao je dugo i strpljivo, umirujući poljupcima njeno drhtanje, sve dok nije bio nagrađen novim krikom njenog uživanja.

Otvorila je oči i pogledala ga.

— Da — reče, a oči su joj blistale. — Da, Lesli... **sada** to i ja želim!

I poslednji komad njene ode će skliznu na pod. Podigavši je u naručje, ninđa je ponese prema vratima.

Telefon zazvoni. U tišini, taj zvuk podsećao je na cinično cerenje šaljivdžije koji je upravo izveo neki uspešan trik.

— Oh, do đavola s njim — reče Lusil. — Neka zvoni, pro kleta sprava!

Ninđa je lagano spusti na pod.

— Javi se, Lusil. Ako nije ništa važno; ništa nismo ni izgubili. Međutim, ako jeste...

— Da... nikada to sebi ne bismo oprostili, Lesli.

Izraz njenog lica kada je čula glas sa druge strane, govorio je mnogo, iako je bez reči pružila slušalicu Lesliju.

— Da?

Sumiko je govorila neprirodno mirnim glasom, naglašavajući svaku reč, ali to nije uspelo da skrije njeno uzbuđenje. I strah.

— Larsen ili neko drugi inscenirao je napad na bolnicu, Les. Bilo je pucnjave, ali niko nije stradao, što se i moglo očekivati. U svakom slučaju, pod izgovorom da ovde nije dovoljno siguran, Pita su prebacili u zatvor u Sakramentu.

— To je sve?

— Sve.

— U redu. Smisliću nešto da ga izvučemo i odatle. Nemoj se previše brinuti, devojčice.

— Ne, Les. Neću...

— Tvoja devojka? — tihim glasom upita Lusil kada je spustio slušalicu.

— Da. Pita su prebacili u zatvor u Sakramentu, Lusil.

— Do đavola, nisu to mogli učiniti! To je protivzakonito!

— Ne ako sudija zaključi da ovde nije dovoljno bezbedan. Bolnica je bila napadnuta, tobože da bi ga oslobodili. Dovoljan izgovor, zar ne?

— Da, boga mu! I ovoga puta bili su brži od nas! Čekaj malo... Sakramento, a?

— Da, Sakramento. Zašto?

U njenim očima zaigrao je lukav plamičak kada je odgovorila.

— Sat ili dva više ne mogu izmeniti stvar, mladiću. Najpre ćeš završiti ono što si ovde započeo, a onda...

— A onda?

— Onda stiže kazna, naravno. Moraću da te pošaljem na pet ili šest godina robije, znaš...

*
* *

Procedura prijema novih zatvorenika u savremene kaliforni jske zatvore strogo je propisa na zakonom i taj zakon se, uglavnom, poštuje. Njen cilj je da kažnjenik, kada se jednom čelična vrata ćelije zatvore za njim, nema kod sebe ničega što bi mu pomoglo da iz nje izađe pre nego što izdrži propi sanu kaznu.

U gotovo sto odsto slučajeva ta porcedura daje željene rezu ltate, bez obzira na to što se kasnije, u samom zatvoru, za novac ili neke druge usluge mo že dobiti gotovo sve što neko od kažnjenika poželi. U svakom zatvoru, pa i u onom najboljem, postoje tajni kanali o kojima uprava obično ne zna ni šta.

Što se za pojedine čuvare ne bi moglo reći...

U ovom slučaju, međutim, sa jednim kažnjenikom u zatvor je ušlo i nekoliko predmeta o kojima uprava nije znala ništa. Pregled do gole kože nije koristio, a velike koristi neće biti ni od otisaka prstiju i fotografija u zatvorskoj kartoteci. Sistem prijema ovoga puta je otkazao, ali se to može opro stiti administraciji zatvora u Sakramentu. Nikada pre toga među njegove zidine nije ulazio jedan ninđa...

Jedno od pravila ninđi glasi da nemoguće ne postoji. Posto je samo problemi za čije reša vanje nema pravog načina. Ali, kada se pravi način jednom pronađe, problem se rešava sam od sebe...

Lusil Foks poznavala je jednog sudiju u Sakramentu, sudiju koji joj je dugovao nekoliko ne malih usluga. Možda sudija iz Sakramenta nije poverovao u priču o novinaru koji na licu mesta, u ulozi kažnjenika, želi da sakupi materijal za feljton o kalifornijskim zatvorima. Bilo kako bilo, lepe oči Lusil Foks izdejstvovale su rešenje kojim se izvesni Džonatan A. Haris upućuje na izdržavanje kazne u zatvor u Sakramentu.

»Šest godina«, mislio je nin đa smešeći se u sebi prve noći u svojoj ćeliji. »Lusil je bila velikodušna, kako je i obećala. Međutim, ako sve bude u redu, neću ostati ovde duže od šest dana... jer za šest dana će Pitu suditi u Arčerz Veliju. Pitam se u kakvom li je on stanju; prošlo je svega dvadesetak dana otkako je ranjen, pa bi njegova snažna konstrukcija već mogla podneti napore ko je će bekstvo zahtevati...«

Njegovi prsti bili su zauzeti neobičnim poslom, poslom koji bi svakako zapanjio čuvara koji ga je pregledao pri ulasku u zatvor. Potpuno nepokretnog lica, ninđa je zario nokte u kožu na trbuhu, ili bar u ono što je samo izgledalo kao koža na trbuhu, pokrivena gustim maljama.

Plalstična folija, nalik ljudskoj koži, uz tihi šum se zguli sa njegovog trbuha, otkrivajući u tom skrovištu nekoliko sitnih predmeta, posebno izrađenih za ovu priliku. Njihova izrada, upoznavanje sa detaljnim planom zatvora i gotovo svake važnije ličnosti u njemu, oduzeli su ninđi gotovo dve sedmice, ali je svaki minut tog vremena bio iskorišćen do krajnjih granica.

Premestivši svoje malo blago u sigurnije skrovište načinjeno u tankom zatvoreničkom dušeku, ninđa pod svojim pokrivačem iscepka foliju na sitne komadiće koje će odneti voda iz WC šolje smeštene u uglu ćelije.

Na drugoj strani hodnika, Lafors prigušeno opsova i uspravi se na svojoj postelji. Plamičak upaljača osvetli njegovo usko koštunjavo lice dok je palio cigaretu.

Razdvojeni dvostrukim rešetkama i širokim betonskim hodnikom dva čoveka mogla su neprestano da motre jedan drugog, ako su to želeli, čak i kada su sijalice u ćelijama ugašene, pošto se neonsko svetlo nad hodnikom nikada nije gasilo.

— Haris, spavaš li? — začu se Laforsov prigušeni šapat. Razgovor među zatvorenicima nije bio dozvoljen, ali je to bilo jedno od pravila koje nije lako sprovesti u zatvoru čije ćelije umesto punih vrata imaju samo rešetke.

— Ne.

— Hoćeš cigaretu?

— Hvala, imam svoje. Ne možeš da spavaš, a?

— Ne mogu — uzdahnu Lafors. Njegovu priču ninđa je već čuo. Lafors je ubio vozača koji je, vozeći pijan, ubio Laforsovu ženu i dvomesečnu bebu u kolicima na pešačkom prelazu. Smrt u gasnoj komori glasila je presuda za Laforsa. Porota se nije nimalo dvoumila jer Lafors nije ni pokušao da prikrije kako se dugo spremao da ubije tog čoveka. Predumišljaj, naravno, ubistvo prvog stepena, ali...

Ali porota nije uzela u obzir da se ubijeni baškario na slobodi, dok su njegovi dobro

plaćeni advokati pronalazili ru pu za rupom u optužnici...

Laforsa su svi žalili u zatvoru. To je ninđa znao još pre nego što je stigao u svoju ćeliju. U planu koji je pripremao, Lafors će odigrati značajnu ulogu...

— Plašiš se smrti? — šapnu ninđa.

— Ne — žar cigarete osvetli prezriv osmeh. — Grize me ne pravda, Haris. U ovoj zemlji nešto đavolski nije u redu... kao da isti ne važe za nas, obi čne ljude, i one čiji su džepovi puni love!

— I ne važe — sleže ninđa ramenima. I Lafors je znao njegovu priču. Tobožnji Haris osuđen je za tobožnju proneve ru u banci, iako je lovu pokupio neko drugi.

— Da — uzdahnu Lafors. — Žao mi je samo što sam to pre kasno shvatio...

— Možda i nisi — šapat ninđe sada je bio jedva čujan.

— Šta to, do đavola, znači?

— Možda... — ninđa je pažljivo odmeravao reči. — Možda postoji način da se izađe iz ovih betonskih zidina.

Na potamnelom Laforsovom licu nada blesnu kao iznenadna iskrica u mrklom mraku. I isto tako naglo se ugasi.

— Ti si lud — reče sa gorčinom u glasu. — A ja još luđi što sam ti poverovao...

— Zašto? — upita iznenađe no ninđa. — Ti ne veruješ da se odavde može izaći?

— Odavde? — Lafors steže prste oko rešetki pred svojim licem. — Odavde još niko nije pobeegao... ovo je ćelija smr ti, prijatelju...

— Samo zato što niko još nije pokušao na pravi način, La fors.

Tišina. Osetljivi sluh ninđe pratio je šumove koji su dopirali iz susednih ćelija. Oni naj bliži, koji bi možda mogli uhvatiti koju reč razgovora sa Laforsom, čvrsto su spavali.

U tami ponovo blesnu upaljač. Lafors je palio novu ciga retu.

— Da te čujem, ortak — reče. — Ali, ako je to neka glupa šala...

— Ne šalim se, Lafors. Moji prijatelji pronašli su plan zatvora i proučili ga. Postoji jedan mrtav ugao koji stražari na zidovima ne mogu videti.

— Na zidovima? Čoveče, razmišljaš li o tome kako najpre doći do zidova?

— Vrata ćelije neće biti pro blem, veruj mi. Ako pronađemo način da eliminišemo čuva ra iza rešetke u hodniku i iza

đemo iz njega, prolaz do radionice biće nam otvoren, bar na neko vreme.

— Suviše kratko vreme, Haris! Drugi čuvari će intervenisati. Bez milosti... njihova uputstva su da pucaju u nas pri svakom pokušaju bekstva ili napada na njih!

— Drugi čuvari će imati dovoljno sopstvenih problema...

— Kako to misliš da... ah? Pobuna, je li?

— Da. Moramo organizovati pobunu u pravom trenutku, kako bi svi čuvari bili angažovani na svojim mestima. Dok im stigne pojačanje iz susedne zgrade, mi ćemo stići do radionice i probiti zid tamo gde je oslabljen zato što je u njemu kanalizaciona cev.

— Video si to mesto?

— Ne... još uvek nisam bio u radionici, do đavola! To mesto je oko dve stope nad podom na zapadnom zidu.

— Predugo će trajati, Haris, čak i ako ta prokleta cev bude tamo gde pokazuje tvoj plan zgrade. Ovi zidovi su od dobrog betona!

— Na tom mestu sloj betona debeo je nešto više od palca, Lafors, a iza njega cev od keramike. Nikakva prepreka za tri ili četiri odlučna čoveka.

Iz Laforsove ćelije dopre prigušen smeh.

— Tri ili četiri? Vodimo još nekoga, ortak?

— Aha... čoveka po koga sam i došao u ovaj zatvor.

— Dobro. Ali je tri sasvim dovoljno, Haris...

— Znam. Pitao sam se samo postoji li neko koga bi ti rado poveo napolje Lavors...

Nekoliko trenutaka tišine.

— Znaš — reče Lafors — kad malo bolje razmislim... većina tipova koje sam ovde upoznao i ne zaslužuju ništa bolje, Haris... a tu računam i neke od čuvara.

— Onda nas ostaje trojica?

— Da, trojica. Ko je treći?

— Tompson. Momak koji je optužen za ubistvo četiri policajca.

— O-ho! Mora da su ti se ti momci u plavom jako zamerili, Haris.

— Nije važno. Sreća je što je on na drugoj strani hodnika, iza rešetke, tako da ga možemo osloboditi čim savladamo čuvara i zajedno produžiti do radionice. Još nešto?

— U redu, stigli smo u radionicu, probili zid i izašli u dvorište. Šta dalje?

— Izlazimo u mrtvom uglu koji stražari ne vide, a onda će

kamo. Tačno u tri minuta do tri počinje bal...

— Bal?

— A-ha! — prigušeno se nasmeja ninđa. — Evo šta će se dogoditi tačno u tri minuta do tri...

Ujutru, za doručkom ninđa prvi put posle više od dve ne delje ugleda Tabasko Pita. Pla vokosi džin ličio je na sopstvenu senku, iako je prošlo neko liko dana otkako je bio otpušten iz zatvorske bolnice, ali je u njegovim očima svetleo onaj isti nepokolebljivi plamen odlučnosti koji je Lesli tako dobro poznavao.

Tabaskov pogled pređe ravnodušno preko njegovog lica. Ha risova maska, naravno, nije mu govorila ništa i on nije slutio da se pod njom krije njegov najbolji prijatelj iz mnogih okršaja.

U vrevi koja je obično nastajala pri kraju obeda, ninđa tiho zazvižda. Bile su to »Noći San Franciska«, melodija koja im je ne jednom poslužila kao znak raspoznavanja.

Najbliži čuvar odmah ga je ućutkao, ali Tabasko ništa više nije ni bilo potrebno. U prola zu je namignuo čoveku nepoznatog lica, a Lesli mu uzvrati pokazujući neprimetno tri prsta.

Tri prsta — tri noći. Još dve, u stvari: za treću je bio predviđen veliki događaj u zatvoru...

*

* *

Svetla u ćelijama još nisu bi la ugašena i Lesli je dobro video bledo Laforsovo lice. Dr htavim rukama on upali treću cigaretu u poslednjih petnaest minuta, žedno uvlačeći njen dim u pluća.

— Prestani s tim — oštro re če ninđa. — Biće ti potreban sav kapacitet tvojih pluća, Lafors!

— Boga mu! — Lafors iskrivi usne u nešto što bi trebalo da bude osmeh i zgnječi cigaretu nogom. — U pravu si. ortak...

— Znam da sam u pravu. Lezi i pokušaj da se opustiš, do đavola!

— A-ha... — Lafors sa uzdahom leže, ali su nervozni po kreti njegovih ruku i nogu oda vali da ne uspeva da se smiri.

Nasuprot njemu, ninđa je le žao savršeno mirno, opuštajući telo i pripremajući ga za napo re kojima će ove noći biti izlo ženo. Planiranje sa Laforsom, namerno je izostavljao one naj opasnije delove plana, delove koje će ionako preuzeti na sebe. Bez obzira na pomoć dvojice ljudi koji će bežati sa njim, i

pomoć koja čeka napolju, u blizini zidova kaznionice, čitav poduhvat zavisio je samo od njegove brzine i snage.

Njegovo čulo za vreme reče mu da će se sijalica nad njegovom glavom za nekoliko minuta ugasiti. Teškim koracima, čuvar je prolazio hodnikom, za ključavajući ćeliju po ćeliju. Još dvojica išli su za njim, spremni na svako iznenađenje.

»I oni su osetili napetost ko ja lebdi u vazduhu«, pomisli ninđa. »Jedna od stvari koje se nisu mogle izbeći... čitav zatvor zna da na Laforsov znak treba dići galamu, iako još ne znaju kada će se to dogoditi, čak ni da li ove noći ili neke od narednih...«

Sa ključem u rukama čuvar zastade pred njegovom ćelijom, buljeći kroz rešetke. Bio je još mlad, ali njegovo maslinasto lice Meksikanca odavalo je mnoge poroke kojima je bio odan.

Mladići vitkih tela i dugih udova bili su strast Benita Moralesa. U zatvoru su se oni mogli dobiti, mnogo jeftinije nego bilo gde drugde, u zamenu za privilegije koje bi inače stajale mnogo više.

— Spavaš li, Haris? — upita Morales svojim zvučnim, prijatnim glasom.

— Ne.

— Čudno, a? Ove noći niko ne spava u ovom prokletom zatvoru, a?

— Još je rano.

— Da — isceri se Meksikanac. — Još je rano...

Pažljivo je zaključao bravu i proverio je, a onda produžio niz hodnik praćen ćutljivim čuvarima sa rukama na pištoljima.

Ninđa strpljivo sačeka da od maknu desetak jardi, a onda priskoči svojim vratima sa jednim sitnim metalnim predmetom u ruci. Osluškivao je sklopljenih očiju, koncentrišući se na šumove iz hodnika.

U trenutku kada Morales okrete svoj ključ u bravi jedne od ćelija, i ninđa načini hitar pokret rukom. Šum koji je pri tom načinio bio je potpuno pokriven zveketom Moralesovih ključeva.

Namignuvši Laforsu koji je napeto buljio u njega kroz rešetke, ninđa se vrati na ležaj. Svakako, naredna četiri sata biće najteži ispit za čoveka na drugoj strani hodnika, ali Lafors mora naći snage da ih izdrži ako želi svoju slobodu.

Četiri sata. Vreme je bilo dobro proračunato; na sat pred kraj svoje smene Morales će biti opušten i sanjiv. Možda će čak i zaspati u svom kavezu

odvojenom rešetkama od oba krila hodnika i od stepeništa koje je vodilo na sprat.

Osetljivi sluh ninđe hvatao je uobičajene šumove koji su govorili da se stanari ćelija duž hodnika spremaju za spavanje. Teška vrata od rešetaka bučno se zalupiše i Morales ih zaključa za sobom, prolazeći na drugu stranu hodnika.

Zgrada u kojoj su se nalazili imala je oblik krsta, sa stepeništem u središtu. Na sve četiri strane pružali su se hodnici, ali su se ćelije nalazile samo u kraku koji se pružao, grubo rečeno, pravcem sever—jug. Druga dva krila hodnika, u pravcu istok—zapad, pripadala su kotlarnici, odnosno radionici u kojoj je većina kažnjenika provodila najveći deo radnog vremena.

Od četiri hodnika, stepenište je na sve četiri strane bilo odvojeno rešetkama koje su gradile kavez za čuvara. Tu se nalazio njegov sto sa stolicom, njegov telefon i dugme kojim je u deliću sekunde mogao dati uzbunu ili pozvati u pomoć. Spiralne metalne stepenice vodile su naviše, do sprata sa potpuno istim rasporedom hodnika, gde je takođe sedeo jedan čuvar.

Graditelji zatvora u Sakramentu, a i njegova uprava, bili su uvereni da se iz njega jednostavno ne može pobeći, podržani u tom uverenju sa nekoliko neuspelih pokušaja bekstva. Isto tako sada je mislila i većina kažnjenika, pa čak i oni koji su pristali da galamom pomognu Laforsu u onome što su smatrali očajničkim pokušajem.

Sat i po je proteklo od časa kada su se u ćelijama pogasila svetla. Laforsov nemir postajao je sve upadljiviji.

— Koliko još? — dopre njegov šapat preko hodnika.

— Još dva i po sata. Pokušaj da zaspiš, Lafors.

— Da zaspim? Prokletstvo, ortak, ti se šališ... siguran si da nema manje?

— Siguran sam. Prestani, inače ćeš probuditi čitav hodnik!

Sklopivši oči, ninđa se posveti razmišljanju o stvarima koje nisu imale nikakve veze sa planiranim bekstvom. Svaki detalj, uostalom, bio je već proveren po stotinu puta i dalje usavršavanje plana nije bilo potrebno. Preostajalo je samo čekanje na pravi trenutak, određen mnogo dana ranije u dogovoru sa Sumiko i...

I Lusil Foks.

Zrelo telo žene od trideset četiri godine u njegovom zag-

rljaju ponašalo se devičanski nespretno onog popodneva u njenom stanu, ali je, uprkos tome, strast kojoj se konačno prepustila rodila doživljaj kojeg će se on uvek sa uživanjem sećati. Lusil Foks bila je divna žena... i konačno, sada i prava žena...

A opet, pred oči mu je stalno dolazio lik devojke sa dugom crnom kosom i očima punim ljubavi i poverenja.

»Znam da ste vas dvoje to učinili, Les«, rekla je jednosta vno, jednom, u kratkom preda hu u pripremama za Pitovo be kstvo iz zatvora. »Ne prebacujem ti to... jer isto tako znam da ti ona nikada ne može biti ono što ja već jesam...«

I to je bilo sve.

Sa osmehom na licu, ninđa se prepusti kratkom, okrepljujućem snu iz kojeg ga mnogo ka snije trže Laforsov šapat.

— Haris? Haris, proklet bio, nisi valjda zaspao?

— Šta je bilo?

— Čoveče, vreme prolazi, uskoro će i svanuti, a mi...

— Imamo još vremena, Lafors. Još čitavih dvadeset minuta.

— Šta znači dvadeset minuta više ili manje, do đavola! Ne mogu više da izdržim! Nekoliko puta došlo mi je da zaurlam od napetosti!

— Nemoj — osmehnu se ninđa u tami. — Moralesu se to ne bi dopalo. A ni meni...

— Šta čekamo?

— Ponovio sam ti to bar tri puta — strpljivo reče ninđa. Dvadeset minuta ranije znači isto toliko minuta čekanja u dvorištu ispred zida. Za to vreme čuvari mogu stići iz susedne zgrade i otkriti da nismo u ćelijama, što bi bez potrebe iskomplikovalo plan... Hajde, budi strpljiv...

Svaka sekunda u narednih dvadeset minuta morala se Laforsu činiti kao godina, ali je on to junački izdržao, grizući jednu za drugom nezapaljene cigarete u svojim ustima.

U trenutku kada je ninđi njegovo čulo za vreme reklo da je tačno dva po ponoći, on se uspravi i bešumno priđe re šetkama. Na drugoj strani hodnika Lafors šumno udahnu vazduh.

Ulje ukradeno iz radionice sprečilo je škripanje vrata ka da ih je ninđa odgurnuo. Priljubljen uz rešetke svoje ćeli je, oprezno je promolio glavu.

Okrenut njemu leđima, Mo rales je čitao na svom mestu. Između njegovih leđa i ninđe bilo je tačno trideset jardi go-

log betona osvetljenog hladnim neonskim svetlom. I rešetka od čvrstih čeličnih šipki.

Stežući posebno istanjeni šu riken među prstima desne ru ke, ninđa pođe hodnikom. Bez žurbe; čak i ako nešto nasluti i okrene se, Morales neće imati vremena da učini ništa što bi uzbunilo čuvara na spratu iznad njih, ili bilo koga drugog.

Deset koraka... dvadeset... trideset...

Ninđa se zaustavi na stopu od rešetki i podiže desnu ruku. Obliznuvši prst, Morales pr evrte list ilustrovanog časopisa koji je imao u rukama.

Šuriken kratko fijuknu i za ri se u izloženi vrat Meksikanca pod ivicom kape. Pažljivo odabrano mesto, jer pogodak u kičmeni stub doneće trenutnu paralizu svih udova i sprečiti neki neekontrolisan pokret koji bi Morales u agoniji mogao načiniti.

Morales se samo trže, na tre nutak ispravljajući glavu. Telo mu se nekoliko sekundi kla tilo na stolici, a onda lagano skliznu na pod.

Potpuno nepokretan, sklopljenih očiju, ninđa je osluškivao. Duboko disanje uspavanih ljudi u ćelijama, nečije hrkanje na drugoj strani. Šum kada se stražar nad njegovom glavom pomerio na svojoj stolici.

Ni sada ne žureći, ninđa se vrati do Laforsove ćelije i gur nu u njenu bravu listić od metala kojim se poslužio da otklj uča svoja vrata.

Tresući se čitavim telom, La fors ga čvrsto privuče na grudi. U očima je imao izraz čove ka kome su posle deset dana pešačenja usijanom pustinjom ponudili čašu ledene vode.

Dajući mu znak da bude tih, ninđa se sada malo brže vratio do rešetke, odmotavajući za to vreme klupko vrlo tankog svi lenog užeta, još jedan od pred meta koji je uspešno prošao pregled pri ulasku u zatvor.

Omča na slobodnom kraju užeta nepogrešivo pade na mr tvu Moralesovu ruku. Udruženim snagama, palac po palac, Lafors i on privukoše telo čuvara do same rešetke.

Ninđa zaustavi drugog čove ka koji je kroz rešetke pružao ruku ka ključevima za Moralesovim pojasom. Apsolutna ti šina još uvek im je bila neophodna, a on nije imao povere nja u Laforsove nesigurne prste.

Otvaranje brave trajalo je gotovo punih pet minuta, a za to vreme Laforsova košulja po stala je mokra od znoja na le-

đima. Sa užasom na licu gledao je u ninđu, oblikujući samo usnama reči »nećemo stići«.

Lesli ga umiri osmehom, dok su preko Moralesovog kaveza prolazili vratima na suprotnoj strani. Nije bilo opasnosti da zakasne na dogovoreni sastanak sa prijateljima na drugoj strani zida; štaviše, u jednom trenutku moraće da negde sačekaju minut ili dva jer je operacija tekla nešto brže nego što je ninđa predviđao.

Još tri minuta borbe sa bravom i teškim vratima koja je ninđa otvarao ubistveno sporim pokretima da bi izbegao bilo kakav šum. Lafors ostade nad Moralesovim mrtvim telom, a Lesli pohita niz hodnik na drugoj strani, do ćelije Tabasko Pita.

Ovoga puta, bar, neće imati posla sa čovekom čiji su nervi na granici izdržljivosti. Savršeno miran, Pit ga pozdravi samo osmehom, kao da su se rastali nekoliko minuta ranije.

— Još malo, a? — šapnu on.

— Da, ali sada dolazi najkritičniji deo koji, što je najgore, ne zavisi samo od nas. Hajde, Lafors je već van sebe od nestrpljenja.

Dugim bešumnim skokovima oni se vratiše do kaveza. Sa nezapaljenom cigaretom među zubima, Lafors ih je čekao, tresući se od uzbuđenja.

Za koji trenutak, uostalom, neće morati da budu posebno tihi. Vrata hodnika koji vodi do radionice ne mogu se otvoriti bešumno. Dva ili tri pokušaja koje su ninđa i Lafors učinili da ih u prolazu neprimetno podmažu nisu uspeli.

Smešeći se, ninđa klimnu glavom Laforsu.

I ovaj raširi usne u osmeh, a onda duboko udahnu vazduh i poče da urla...

*
* *

Njegov urlik odjekivao je pod betonskim svodovima jedva pola minuta, ali se u mrtvoj tišini zatvora učinilo da taj krik u kojem su se mešali strah i trijumf traje satima.

Kao plamen koji u zapaljenoj šumi skače sa grane na granu dok naglo ne buknе čitava krošnja, tako se i Laforsov krik prenosio iz jedne ćelije u drugu, sve dok čitava betonska građevina nije iz temelja zadrhtala od buntovničkih povika iz stotina grla i udaraca po rešetkama koji su se slili u paklenu kakofoniju.

Urlali su i lupali i oni koji nisu imali pojma šta se doga-

đa, trgnuvši se iz sna. Podsećalo je to na masovnu histeriju, nimalo retku u zatvorima, kada kažnjenici bez ikakvog vidljivog razloga, gotovo svi istovremeno postanu razdražljivi i agresivni.

— Hajde! — viknu ninđa da bi nadjačao buku glasova koji ma se sada pridružila i zvonjava na uzbunu nad njihovim glavama. Morao je gurnuti Laforsa kroz otvorena vrata hodnika kojim je Tabasko Pit već odmicao.

Zaključavši vrata za sobom, ninđa ono isto uže kojim su on i Lafors dovukli Moralesovo telo, omota oko rešetaka pod tavanicom. Ako čuvari pođu za njima, proći će možda i pun minut pre nego što shvate zašto se otključana vrata i dalje tvrdoglavo ne otvaraju. A od ovog časa svaki minut će im biti odista dragocen...

Vrata radionice nisu bila zaključana, a i da jesu, teško da bi izdržala istovremeni nalet Laforsa i Tabasko Pita. Ninđa im je bio za petama, zastavši ipak da zalupi vrata za sobom i okrene ključ u bravi.

— Zapadni zid — doviknu dvojici ljudi koji su zastali u tami među ćutljivim mašinama. — Ovamo!

Buka je u ovom krilu bila za nijansu slabija, ali to nije sprečilo Laforsa da još jednom pobednički krikne zastavši pred golim zidom kroz koji je vodio put do slobode.

Zastavši kraj njega, ninđa uprkos tami odmeri pogledom rastojanje od ugla.

— Ovde! — reče, pokazujući prstom jedno mesto na zidu. — Tu je cev!

Tabasko Pit je već stizao sa gvozdenom polugom za otvaranje sanduka uzete sa stola po kojem je, kao i svakog dana, bio uredno složen sav alat koji se koristio u radionici.

— Ne ti! — ninđa mu otrže polugu iz ruke. — Štedi snagu, do đavola!

Jedan snažan udarac, drugi... u betonu se pojavi duga vijugava pukotina.

Odgurnuvši ga u stranu, Lafors zamahnu teškim čekićem po koji je otrčao brzinom za koju ni sam nije verovao da je sposoban. Pod njegovim udarcem tanka betonska pregrada se raspade u komade, a iz probijene cevi linu smrdljiva prljava voda.

— To je! — zaurla Lafors. — To je! Ljudi, slobodni smo!

— Još ne — povuče ga ninđa za rame. — Moramo proširiti otvor, ali tiho, boga mu!

Zaboravio si stražare u kulama duž zida?

Koristeći samo svoju polugu, on hitrim, snažnim pokretima nastavi da kida cev, ne mareći za vodu koja se razlivala po podu. Otvor sa njihove strane zida je imao prečnik od gotovo dve stope i u njemu se jasno video glatki deo suprotnog zida cevi.

— Požuri! — dahtao je Lafors. — Požuri, čoveče!

— Mir! — reče Tabasko Pit. — Ostavi ga da radi, tvoja ku knjava mu nimalo neće pomoći.

Kleknuvši u prljavu vodu, ni nđa iz džepa kažnjeničke bluze izvuče predmet nalik nožu, sa dugom drškom i veoma kratkim sečivom. Njegov izbrušeni vrh svetlucao je u polutami.

Unoseći svu svoju snagu u taj pokret, on načini dubok za rez u prepreci pred sobom. Je dan drugi, treći...

— Koliko će to još trajati? — nervozno šapnu Lafors. — Evo, galama se već smanjuje. Oni svakog časa mogu primetiti da nismo u ćelijama i po četi pretragu!

Ne odgovarajući, ninđa je u uskom prostoru i dalje zarivao svoje sečivo u beton iza dela cevi koji je potpuno uklonio. Urez u zidu sada je imao oblik elipse.

— Šta on to radi? Šta, do đa vola? Da je pustio mene, taj prokleti zid do sada bi bio pro bijen!

— Tačno! Uz buku koja bi privukla pažnju momaka sa mi traljezima i reflektorima na zidu — osmehnu se Tabasko Pit.

— Haris tvrdi da je ovo me sto u mrtvom uglu! Oni nas ne mogu videti!

— Ako Haris to kaže — sle že Pit ramenima — onda je to sigurno tačno. Ne zaboravi samo da nas mogu čuti, a dovoljno je da podignu slušalicu te lefona i jave nekom drugom kako se kod ovog zida nešto sumnjivo čuje.

Izvlačeći se iz otvora, ninđa odbaci na pod nepotrebni alat. Lice i desno rame bili su mu beli od cementne prašine i on nekoliko puta duboko udahnu da bi pročistio pluća.

— Gotovo! — klimnu glavom na Pitovo nemo pitanje. — Dovoljan je jedan udarac da ta ploča padne i otvori nam prolaz.

— Koliko moramo da čekamo? — upita Pit, preduhitrivši Laforsa.

— Još tri minuta. Možda ne koliko sekundi manje — doda-

de, videvši izraz razočarenja na Laforsovom licu.

— Neko nas čeka napolju? Sumiko?

— I još jedna dama.

— Oho? Zgodna?

— Ne družim se sa ružnim ženama, kao što znaš. Vrlo zgodna. I dobar strelac, što je mnogo važnije.

— Strelac? Posmicaće straže sa zidova?

— Ne — umeša se sada Laforsa, upućen u čitav plan bekstva. — Tačno u tri minuta do tri počeće bal; osmatračnice stražara na zapadnom zidu kaznionice u istom trenutku pogodiće projektili ispunjeni suzavcem. Protiv toga ti momci neće moći da učine ništa, sem eventualno da pritisnu neko dugme za uzbunu koje imaju gore. U tom trenutku mi...

— Sada! — reče ninđa.

Pognuvši se, on oštrim udarcem otvorenog dlana probi sebi prolaz kroz načeti betonski zid. Iskočio je glavom napred i meko se spustio na tle koje je tu bilo četiri stope niže od poda radionice.

Odskočio je u stranu, stvarajući tako mesta za svoja dva prijatelja. Vrlo mudro, jer je Lafors izleteo takvom silinom da bi ga svakako oborio s nogu. Teško je tresnuo o zemlju i zastenjao, ali je odmah četvoronoške pohitao da se pribije uza zid pored ninđe.

Pomerivši se malo u stranu, on pređe pogledom po dugom sivom zidu visokom punih tri deset stopa i osvetljenom reflektorima iz dveju kućica na uglovima.

Iz njih se sada uzdizao beličasti dim koji je pokazivao da su obe njegove saradnice dobri strelci. Naredna tri do četiri minuta zaslepljeni stražari neće ni pokušavati da priđu svojim mitraljezima.

U trenutku kada su stopala Tabasko Pita dotakla tle, on ga povuče za ruku i sva troji ca punom brzinom potrčaše prema zidu. Oštri sluh ninđe uhvati prigušen pucanj koji je odjeknuo negde na drugoj strani zida.

Za prebacivanje čeličnih užadi sa jednog broda na drugi i kada je nevreme i jak vetar, mornarica je pre više od stotinu godina pronašla zgodnu spravu nalik topu, veoma pouzdanu na rastojanjima do stotinu jardi. Takva jedna sprava upravo je u vazduh iznad njihovih glava poslala projektil za kojim se vuklo dugo i tanko uže. Drugi kraj tog užeta pričvršćen je za vitao čiji

će motor svakog trenutka zabrektati...

— Evo ga! — kliknu Lafors. — Hvataj!

Zujeći kroz vazduh, projektil nekoliko puta odskoči na tlu, ali je ninđa već imao kraj užeta u svojim rukama.

Zbacivši sa sebe bluzu, on njom obavi uže, čvrsto ga stežući. Brojao je sekunde u sebi.

— Još pet! Držite se!

Uže u njihovim rukama naglo se zateže u času kada je snažni motor počeo da ga namotava. Sa rastojanja od gotovo stotinu jardi, u sigurnom zaklonu šume koja je počinjala na drugoj strani malo korišćenog puta. Dizali su se, sva trojica, kao u liftu.

— Pazi! — uzviknu ninđa ispuštajući uže iz ruku i hvatajući se za ivicu zida. Tabasko Pit bio je srpeman za taj kritični trenutak, ali je Lesli morao zadržati Laforsa čiji refleksi očigledno nisu bili dorasli ovakvoj situaciji.

Tanki čelični klin, više nalik igli, stvori se u ruci ninđe čim se uverio da i Lafors bezbedno leži duž zida. Zario ga je u pukotinu betona, a on da učvrstio kratkim snažnim udarcem ivicom dlana, obavijajući slobodni kraj užeta oko njega.

— Hajde!

Ščepavši uže, Tabasko Pit skliznu naniže i pojavi se trenutak kasnije na travnatoj površini osvetljenoj reflektorima. Trčao je punom brzinom duž užeta koje se pružalo po tlu, pokazujući mu pravac.

Laforsova psovka posvedoči da mu je uže ogulilo dlanove, ali to sada više nije bilo bitno. Odbacivši se u vazduh, ninđa meko dotače tle u istom trenutku kada i Lafors.

— Hej... pa ti...

— Ne govori! Misli samo na svoje noge i kako ćeš ih što brže pomerati, Lafors!

Iza njih, paklena buka još uvek se dizala iza zidina zatvora, nimalo utišana zavijanjem sirena koje su, se u tihoj noći, morale čuti na milje daleko. Čitav ovaj kraj uskoro će početi da pretražuju policijske patrole, ali će oni za manje od dvadeset minuta biti na auot-putu kojim čak i u ovo doba noći hrle stotine vozila.

Vukući Laforsa za sobom, on uskoro dostiže Pita koji je očigledno precenio svoju snagu.

— Stani — reče ninđa. — Ovo je dovoljno...

— Ali...

Niski, široki »ševrolet« čiji se motor jedva čuo izbi iz šumarka u trenutku kada tri be gunca pod nogama osestiše as falt puta.

— Vas dvojica nazad — reče ninđa. — Ja ću voziti!

Na trenutak kola zastadoše, sa širom otvorenim vratima. Ni sekund kasnije sva trojica već su bili unutra i »ševrolet« je jurio drumom, vođen sigurnom Leslijevom rukom.

Niko nije govorio ništa sledećih dvadesetak milja, ako ne računamo ono što su Lesli i Sumiko jedno drugom rekli nakratko spojivši ruke.

Lafors je prvi dao oduške svom oduševljenju kada su za njima ostala raznobojna svetla naplatne rampe auto-puta.

— Ljudi — rekao je glasno — neka me neko uštine! Ili lupi nečim po glavi, svejedno!

Gotovo istovremeno svi su prasnuli u smeh, svi sem ninđe koji je smireno vozio, iz sekunde u sekund povećavajući brzinu. Sa osmehom na licu pratio je bučni razgoor o ono me što se zbivalo ove uzbudljive noći i spontanu ceremoniju upoznavanja u četvorouglu između Sumiko, Lusil, Laforsa i Pita.

»Za njih je ovo samo kraj jedne uzbudljive avanture«, mislio je. »A za mene... početak naredne...«

Jedna mala ruka prikrade se do njegove.

— Les — šapnu Sumiko. — Šta nije u redu?

— Sve je u redu, devojčice. Još samo jedna sitnica.

— Perkins?

— Da, Perkins. Tom tipu i Lusil i ja još uvek dugujemo nešto...

*
* *

Prigušena muzika iz vešto postavljenih zvučnika nervirala je Dželda Perkinsa. Nervi ralo ga je i svetlo koje mu je bolo oči zakrvavljene od pića ma kako okrenuo glavu.

Nervirala ga je čak i devojka, ni sam nije znao zašto. Maločis mu se učinila zgodna dok se lagano svlačila veštinom profesionalke, izazivački njišući kukovima.

— Odlazi — reče dohvatajući čašu sa stočića pored sebe.

Dva krupna plava oka zagledaše se u njega.

— Ali, tatice — reče devojka mazno, milujući svoje pune bele grudi. — Šta je bilo? Ne dopadam ti se, je li?

— Nosi se do đavola! — za urla Perkins. — Napolje! Val! Va-al! Do đavola, gde je taj čovek! VAL!

Vrata su se bešumno otvorila da propuste krupnog čoveka tamne puti i potpuno ob rijane glave koja je odudarala od elegantnog crnog odela.

— Zvali ste me, gazda?

— Prokletstvo, vičem već pola sata! Daj ovoj maloj dro lji dvesta dolara i isteraj je odavde!

— Jasno, gazda. Hajde, mala, kupi svoje krpe, idemo!

Smešeći se kao da se ništa nije dogodilo, devojka se hitro obuče dok je Val strpljivo čekao uz vrata. Za to vreme Perkins je ispio punu čašu viskija i drhtavom rukom je po novo napunio.

— Doći opet ovamo kada je ispratiš, Val — reče promuklo. — Hoću da govorim s tobom...

— Jasno, gazda. Dva-tri mi nuta.

Ostavši sam, Perkins je, kao da nekud žuri, gutao alkohol ne osećajući njegov ukus. U ušima mu je zvonilo.

Posao sa drogom će otići do đavola, znao je. Odeljenje za narkotike imalo je svoju centralu u samom Vašingtonu i tu se nije dalo mnogo učiniti. Kada njegovi lovački psi uhvate neki trag, ne ispuštaju ga tako lako...

Pa u redu. Zaradio je sasvim dovoljno u poslednje tri godine, ne računajući tu ostale poslove. Novac više nije bitan... sutra bi mogao da kupi jahtu i otisne se na okean, daleko od svih opasnosti koje mu prete.

Samo da nije tog neobjašnjivog straha koji mu ne dopušta da napusti ranč!

Osećao se sigurnim jedino među čvrstim zidovima od cigala koje je njegov pradeda mesio sopstvenim rukama. Od tada se kuća promenila, ali je njena osnova i dalje podsećala na tvrdoglavog i hrabrog Sajmona Perkinsa koji se tu naselio posle neuspeha u traganju za zlatom.

Ne, ne može napustiti ovo mesto... Nikada!

Tamnoputi čovek stajao je uz vrata sa ravnodušnim izrazom na licu.

— Val, proklet bio! — dreknu Perkins. — Opet se šunjaš na svoj prokleti crnački način!

— Rekli ste mi da dođem, gazda — mirno odvrati telohranitelj. — Ovde sam.

— U redu, u redu. Obišao si straže?

— Pre jednog sata. Rekao sam vam.

— Od tada se mnogo šta moglo dogoditi, Val.

— Tako je. Ali na straži su četiri iskusna čoveka, gazda. Njima ništa ne može promaći. Alarmni uređaji su uključeni u sumrak, takođe.

— Naravno da su uključeni, do đavola! Zbog čega sam ih platio dvadeset hiljada dolara ako neće biti uključeni? Val, proveri straže...

Flegmatično slegnuvši ramenima, Crnac priđe telefonu na stolu i obrte jednu cifru. Napeti Perkinsovi nervi izoštrili su mu sluh. Jasno je čuo signal koji je kao zvonjava odjekivao na jednom od stražarskih mesta.

— Flin nije na mestu — reče Val. — Mora da je u obilasku. Pozvaću Klintona.

U Perkinsovoj glavi signal iz slušalice sada je odjekivao dvostruko glasnije nego maločas.

Ne govoreći ništa, Val prekide vezu i izabra treći broj, malo sačeka, prekide vezu i pokuša sa novim brojem.

— Niko se ne javlja, je li tako? — upita Perkins promuklim glasom.

Nepokretnog lica, Crnac iz futrole pod pazuhom izvuče policijski kolt i proveri ga.

— Idem da pogledam — reče. — Možda nešto nije u redu sa centralom.

Perkins oseti iznenadnu navalu straha koju nije mogao neutralisati ni sav onaj alkohol u njegovom želucu.

— Ne!

— Ali, gazda, oni...

— Ostaćeš ovde, Val. Nešto nije u redu. Ti momci možda su već mrtvi...

— To je nemoguće. Alarmni uređaji...

— Do đavola sa alarmnim uređajima! — vrisnu Perkins. — Ostaćeš upravo tu, sa tim prokletim gvožđem u rukama, je li jasno? Pre toga, pozovi policiju u gradu i traži da hitno pošalju sve slobodne ljude i kola na ranč!

— Jasno, gazda.

Ne ispuštajući revolver iz ruke, on okrete nekoliko brojeva.

— Čudno! — promrmlja. — Nema nikakvog signala... Kao da...

— Ostavi telefon. Veze su presečene, Val.

Po čelu Crnca izbiše sitne graške znoja.

— Gazda, ako se ovde događa nešto što bi trebalo da znam, zašto mi to ne kažete?

— Zaveži! Nešto se događa, ali ja o tome znam koliko i ti! Da imaš malo mozga u toj crnačkoj glavurdi, znao bi da će onaj ko dolazi da me ubije, najpre preseći telefonske veze, a onda eliminisati stražare.

— **Ko**, gazda?

— Zar je to važno, do đavola? Možda onaj Tompson ko ji je pobegao iz zatvora, ili taj prokleti Snajder, bezazlenog izgleda, onaj koji je sredio već pet tvojih ljudi, Val! Val! Ili Lusil Foks... Ta prokleta meleskinja se spetljala sa Snajderom i nestala iz grada!

— Lusil Foks? Za nju sigurno znam da ima jak razlog da vas ubije, gazda...

— I ti znaš tu staru priču — sa gorčinom reče Perkins, nalivajući sebi novu čašu. — Da, Lusil Foks, Val. Prokleta crna drolja!

Crnac je ćutao, nepokretnog lica, osluškujući.

— Gazda! — reče iznenada, šapatom.

— Šta je bilo?

— Neko dolazi...

— To je on.

— Ko?

— Zar su imena važna, do đavola! Čovek koji dolazi da me ubije!

Izmičući se u stranu, Crnac je lagano dizao cev revolvera prema zatvorenim vratima.

— Ne tako, budalo! — prošaputa Perkins sa svog mesta. — Tamo... iza zavese!

Na prstima, Val se zavuče iza raskošne zavese koja je prekrivala ulaz u spavaću sobu.

— Nemoj odmah da pucaš — šaputao je Perkins. Hoću da ga vidim... da doznam zašto...

Neko zakuca na vrata. Tri puta, u dugim razmacima.

— Ko je? — upita Perkins snažnim glasom. Straha u njemu više nije bilo. Najzad, sem Vala iza zavese, imao je on još jednog asa u svom rukavu...

Vrata se otvoriše, propuštajući mlaz svetlosti iz jarko osvetljenog hola. Na toj pozadini se oštro ocrtavala prilika čoveka obučenog od glave do pete u crno, čak i sa kapuljačom na glavi u čijim su uskim prorezima svetlucale njegove oči.

Savlađujući iznenadnu drhtavicu, Perkins se zavali u svojoj fotelji, grčevito stežući rukama oslonce za ruke.

— Ko je to? — ponovi tišim glasom. — Kakva je to maskarada? Da nisi to ti, Val?

Maskirana prilika stupi jedan korak kroz vrata.

— Ja sam ninđa — reče glas prigušenim gustom tkaninom na ustima. — Šalje me Lusil Foks da naplatim njen dug. Šalje me Piter Tompson da te kaznim za onaj metak u njegovim plućima. Šalju me sva ona deca koju si ubio svojom prljavom drogom, Perkinse!

— Priđi malo bliže — reče Perkins. — Čini mi se da te poznajem...

Prilika u crnom načini još jedan korak. Sada nije stigla ni šest stopa od zavese iza koje se krio Val.

— Ne poznaješ me, Perkinse — reče glas ispod maske. — Ali ćeš me upoznati!

— Čemu služi ta maska? Pro kletstvo, mogu valjda videti lice čoveka koji dolazi da me ubije!

— Možeš, Perkinse. Za tebe je to svejedno, jer ćeš ionako umreti. Tvoj čovek iza ove za vese ima još mogućnosti da se spase, ako...

— Val! — vrisnu Perkins shvativši da je njegova prva zamka otkrivena. — Val!

Ruka u crnom načinila je samo jedan jedini munjevit pokret. Zviždeći, kratak nož širokog sečiva zari se u zavesu sa tupim udarcem. Iza zavese se nešto uskomeša, a onda prstenovi pod tavanicom popustiše.

— Kao što vidiš, Perkinse — reče čovek u crnom, naglim pokretom svlačeći kapuljaču moje ti lice ništa neće reći...

Vrteći glavom, Perkins je buljio u čoveka pred sobom. U jedno je bio siguran: nikada ga do tada nije video.

Ali, ako načini još samo korak napred...

— Tvoje lice čini mi se poznatim — reče nadnoseći levu ruku nad oči. Desna je čvrsto stezala polugu skrivenu pod ručicom fotelje.

Kao da pogađa njegove misli, mladić tamnoplavih očiju načini još jedan korak.

— Idi u pakao! — trijumfalno uskliknu Perkins povlačeći polugu.

Mehanizam koji je u tavanicu ugradio Perkinsov otac, poznat po svojim ne uvek duhovitim šalama, Perkins je usavršio i napravu za ubijanje, ni sam ne znajući da li će mu ikada zatrebati. Šaljiva zamka od čvrstog užeta koja bi iz posebnog otvora pala na iznenađenog posetioca, sada se pretvorila u omču za vešanje koju je drugi mehanizam naglo povlačio naviše u trenutku ka

da se stegne oko vrata bespomoćne žrtve.

Mehanizam škljocnu i zateže uže, ali je ono sada bilo kraće za čitavu stopu. Nepokretnog lica, posetilac u crnom vraćao je u korice dugi mač neobičnog izgleda.

— Pre nego što umreš — reče nepoznati — kaži mi hvala, Perkinse.

— Zašto?

— Lusil Foks je imala nameru da dođe ovamo sa mnom. Smislila je posebno gadnu smrt za tebe, Perkinse. Ja joj nisam dopustio da to učini.

— A ja... ja bih tebi to učinio da sam te se dokopao!

— Znam. Nije to bila zato što žalim tebe, Perkinse, već zato što žalim nju. Da je to učinila, progonilo bi je celog života. Oslobodila se jedne more... nema razloga da sada počne da je muči druga.

— Oslobodila?

— Da, Perkinse. Lusil Foks je sada ponovo prava žena... i naučila je da uživa u zagrljaju muškarca...

— Prokleta drolja! Ona je ubila mog sina!

— **Ti** si ubio svog sina, Perkinse, ne ona.

Obrisavši lice mokro od znoja, Perkins klimnu glavom.

— Da, do đavola! Ja sam ga ubio. Ništa bolje nije ni zaslužio... slabić!

— Možda. Ali ako on nije zaslužio svoju smrt, ti si je zaslužio stotinu i hiljadu puta, Perkinse!

Mač svetle oštrice još jednom izlete iz korica i Perkins otprati pogledom njegovu putanju kroz vazduh nad svojom glavom.

»Bio je to ninđa«, napisao je stari japanski pesnik«, a njegova ruka produžena oštricom katana ubijala je tako brzo da se i mrtvima činilo kako su još živi...«

KRAJ

POŠTOVANI ČITAOCI,

Zbog osetnog poskupljenja papira i grafičkih usluga primorani smo da povećamo cene naših izdanja. Nadamo se da ćete uvažiti naše razloge i da ćete nastaviti da se družite sa nama.

Redakcija

U februaru Ninđa 45

ŽENA ČIJE IME ZNAČI SMRT

. . . Grizući pune usne, žena sklopljenih očiju promrmlja nešto nerazgovetno. Puni bokovi nemirno su se kretali suvo šušteći na svili.

– Dođi! – reče promuklo, stežući grudi rukama. – Znam da si ti muškarac koji me može učiniti srećnom . . .

Pogled ninđe bio je hladan, ne otkrivajući ni deo onog napora uloženog da prikrije uzbuđenje.

– Ne – reče tiho. – Ja nisam zaboravio da tvoje ime još uvek znači smrt . . .